Julie Garwood

Bărbatul Meu, Iubirea Mea

„Blânzii cavaleri sunt născuţi să lupte, iar războiul îi înnobilează pe toţi cei ce se-avântă-n vâltoarea lui fără de frică sau mişelie.”

Jean Froissart, cronicar francez

PROLOG

1086, Anglia.

În tăcere, cavalerul se pregătea pentru bătălie. St ătea călare pe o bancă de lemn, cu picioarele lungi şi musculoase întinse înainte, în timp ce scutierul îi trăgea pe trup pantalonii de zale. Apoi se ridică şi-l lăsă pe un altul să-i încheie pieptarul greu peste cămaşa de bumbac matlasat. În sfârşit, îşi ridică braţele bronzate, pentru ca spadă, un dar nepreţuit căpătat de la însuşi William, să-i fie prinsă în scoaba metalică de la cingătoare.

Cugetul nu-i stătea la îmbrăcăminte nici la împrejurimi, ci la bătălia care urmă, şi revedea chibzuit în minte strategia pe care avea s-o folosească pentru a învinge. Un tunet îi rupse firul gândurilor. Încruntat, cavalerul deschise intrarea cortului şi ridică privirea spre norii grei, înlăturându-şi părul negru de pe guler.

În spatele lui, cei doi scutieri îşi vedeau de treburi. Unul luă cârpa îmbibată în untdelemn şi începu să dea încă un lustru scutului. Al doilea se urcă pe scăunel şi rămase în aşteptare, cu coiful fără mască al cavalerului în mâini. Slujitorul stătu astfel câteva clipe, înainte ca războinicul să se întoarcă şi să vadă casca. O refuză, cu o clătinare din cap, alegând primejdia oricărei răni în schimbul mişcării slobode. Deşi se încruntă, scutierul nu spuse totuşi nimic, căci observase căutătura cruntă de pe chipul războinicului.

O dată înveşmântat, cavalerul se întoarse şi porni cu paşi mari spre puternicul său armăsar. Sări în şa şi, fără o privire în urmă, ieşi din tabără.

Cavalerul căta singurătatea înainte de bătălie, aşa că galopă din răsputeri până-n pădurea din vecinătate, fără să-i pese de crengile joase ce-l zgâriau şi pe el, şi pe bidiviu. Ajuns pe culmea unui dâmb, îşi struni calul ce fornăia şi privi cu băgare de seamă spre conacul de jos.

Mânia îl cotropi din nou când se gândi la necredincioşii cuibăriţi în castel, dar şi-o înlătură. Avea să se răzbune după ce cucerea din nou conacul. Abia atunci urma să dea frâu liber furiei. Abia atunci.

Mai apoi, cavalerul cercetă fortăreaţa din faţa lui, impresionat din nou de simplitatea construcţiei, observând zidurile groase şi inegale care se înălţau la aproape douăzeci de picioare spre cer, împrejmuind pe de-a-ntregul clădirile. Râul le înconjura pe trei laturi, ceea ce tare-i plăcu cavalerului, căci prin apă ar fi fost aproape cu neputinţă să intre cineva. Castelul era construit mai ales din piatră, doar pe ici, pe colo, cu câte puţin lemn, şi era mărginit de ambele laturi cu pâlcuri de colibe mici, toate cu faţa spre curtea aşternută cu iarbă. Când cetatea urma să fie iar a lui, avea s-o facă de nepătruns, jură el. Nu putea îngădui să se mai întâmple vreodată aşa ceva!

Norii negri se îngrămădeau în dreptul soarelui la răsărit, făcând ca peste cer să se întindă raze lungi, aurii. Vântul dădea grai neasemuitei privelişti. Urletele rafalelor se amestecau cu gemete şuierătoare, făcând calul negru al războinicului să joace în loc, nervos, până când cavalerul îl linişti, strângându-l între călcâie.

Privi din nou cerul, văzu că norii învolburaţi ajunseseră chiar deasupra, şi chibzui că parcă s-ar fi lăsat din nou noaptea.

— Vremea nu-mi potoleşte cugetul, mormăi el.

Era oare un semn de rău augur? Se întrebă, căci nu-l ocolea cu totul credinţa în cele ascunse, deşi-i lua în râs pe cei ce se lăsau stăpâniţi de ele, căutând semne prevestitoare înainte de fiecare bătălie.

Îşi cântări din nou sorţii de izbândă, în căutarea oricăror cusururi ale planurilor sale de luptă, fără a găsi niciunul. Totuşi, nu-şi putea afla mulţumirea. Nervos, trase de frâu şi-şi întoarse armăsarul, hotărât să se întoarcă la tabără înainte de a-l învălui cu totul întunecimea. Şi atunci, din cer ţâşni un fulger argintiu, şi o văzu.

Stătea puţin mai sus decât el, pe ridicătura alăturată, şi părea să-l privească ţintă. Dar nu la el se uita, ci dincolo, la castelul din vale.

Cu spinarea dreaptă, călare pe un cal rotat, stătea între două făpturi enorme ce păreau oarecum nişte dulăi, dar din ce spiţă, nu se putea spune, de vreme ce mai degrabă aminteau de lupi. Cavalerul se lăsă pătruns de priveliştea din faţa lui, observând că arătarea era subţire la trup, cu părul lung şi spălăcit lăsat în jurul umerilor, şi chiar de la acea depărtare îi putea desluşi sânii rotunzi strânşi în rochia albă pe care o lipea de ei suflarea mânioasă a vântului.

Puţin putea să-şi rânduiască în minte ceea ce vedea, dar într-adevăr era o frumuseţe cum nicicând nu mai văzuse. Lumina slăbea, dar peste câteva clipe izbucni un nou fulger orbitor, iar mirarea de la început a cavalerului lăsă locul unei uluiri neîncrezătoare, căci acum zărise şi şoimul ce zbura spre fată, aproape de pământ. Nu părea speriată de pasărea ce-i dădea târcoale, ba chiar ridica mâna, ca pentru a da bineţe unui vechi prieten.

Cavalerul închise ochii, dar numai o clipă, iar când îi deschise din nou, n-o mai văzu. Cu o tresărire, îşi mână calul înainte, spre locul unde se aflase vedenia. Cal şi călăreţ ocoliră fiecare copac, cu iscusinţă şi mare iuţeala, dar când ajunseră acolo, arătarea nu mai era nicăieri.

După o vreme, cavalerul se lăsă păgubaş, împăcat cu gândul că, o văzuse, de-adevărat, deşi inima lui stăruia că nu fusese decât o vedenie prevestitoare.

Era mult mai bine dispus când reveni în tabără, unde văzu că oamenii erau călări, gata de plecare. Dând din cap, făcu semn să i se aducă lancea şi scutul cu blazon.

Cei doi scutieri se apropiară degrabă, ducând între ei pavăza grea, în formă de zmeu, şi aşteptară în tăcere ca războinicul s-o ridice. Spre nedumerirea lor, cavalerul şovăi, cu un mic surâs în colţurile gurii, privind lung scutul. Apoi se mirară şi mai tare, nu numai slujitorii ci şi toţi ceilalţi luptători din jur, căci se aplecă şi, cu degetul arătător, urmări încet conturul şoimului încrustat pe scut.

În sfârşit, îşi aruncă pe spate capul şi izbucni într-un râs răsunător, înainte de a ridica fără nici o caznă pavăza, cu mâna stângă, şi lancea, cu dreapta.

Înălţându-le pe amândouă spre cer, scoase strigătul de luptă.

CAPITOLUL 1

Degete de raze, lungi şi subţiri, îşi începeau încet urcarea rituală prin întuneric, fără să se sfiască de norii palizi şi goi, în încercarea lor nestrămutată de a aduce zorii. Elizabeth se rezemă de rama crăpată a uşii colibei, privind mersul soarelui preţ de câteva momente, înainte de a ieşi.

Un şoim uriaş, lunecând fără efort în cercuri largi pe deasupra copacilor, văzu silueta zveltă care ieşea din colibă şi-şi grăbi zborul, pentru a coborî pe un bolovan mare, stropit cu noroi, anunţându-şi sosirea cu un ţipăt şi un fâlfâit viguros din aripile cenuşiil cu spic cafeniu.

— Iată-te, mândreţe! Îl salută Elizabeth. Azi ai venit devreme. Nici tu nu ţi-ai găsit somnul? Îl întrebă, cu voce blândă, după care întinse braţul încet, încordat. Vino, îl chemă, privindu-l cu un zâmbet tandru.

Şoimul îşi înclină capul într-o parte şi-n alta fără să-şi ia privirea pătrunzătoare de la faţa ei, şi începu să scoată un gâlgâit gutural din gâtlej. Avea ochi de culoarea crăiţelor şi, deşi în adâncurile lor se zărea o lucire sălbatică, Elizabeth nu se temea. Mai mult, îi înfruntă privirea cu deplină încredere, şi-l chemă din nou. Într-o-câtime de-o clipă, şoimul i se aşează pe braţul gol, fără s-o facă să tresară sub greutatea sau atingerea lui. Avea ghearele ascuţite ca bricele, dar fata nu purta mănuşă. Pielea netedă şi nepătată a braţului stătea mărturie despre blândeţea şoimului faţă de stăpâna lui.

— Ce să mă fac eu cu tine? Se întrebă Elizabeth, cu o lucire veselă în ochii albaştri. Te îngraşi şi te leneveşti, prietene, şi deşi ţi-am dăruit libertatea, o refuzi. O, credinciosul meu, numai de-ar fi şi oamenii la fel de loiali ca tine!

Veselia îi pierise din ochi, înlocuită de o tristeţe copleşitoare. Sunetul unui cal care se apropia o făcu să tresară.

— Du-te, îi porunci ea şoimului, care imediat se înălţă spre cer.

Cu un tremur de panică în voce, îşi chemă cei doi câini-lupi, apoi se grăbi spre adăpostul pădurii. Dulăii o ajunseră când se lipi de un copac,

făcându-le semn să stea nemişcaţi. Aştepta cu inima bătându-i nebuneşte, blestemându-se în sinea ei că-şi lăsase jungherul în colibă.

— My lady?

Glasul credinciosului ei servitor îi risipi numaidecât spaima. Îşi lăsă capul în piept, trăgându-şi respiraţia.

— My lady? Joseph sunt. Eşti aici?

Tonul lui alarmat o făcu să iasă din ascunzătoare. Ocoli fără zgomot copacul şi se strecură în spatele lui Joseph, bătându-l uşor pe umărul adus, cu o mână tremurătoare.

Bătrânul tresări cu un ţipăt surprins şi se răsuci în loc, mai-mai să-şi răstoarne stăpâna de pe picioare.

— Ce m-ai mai speriat, o dojeni el – dar, la vederea deznădejdii de pe faţa Elizabethei, zâmbi forţat, arătându-şi golurile dintre dinţi. Oricât te-ai încrunta, fermecătoarea dumitale fată încă mai are putinţă să mă umilească.

— Mă flatezi ca de obicei, Joseph, răspunse zâmbind Elizabeth. Vino să bem ceva rece şi să-mi spui ce vânt te-aduce azi încoace, îl chemă ea, întorcându-se spre uşa colibei.

Apoi pasul îi şovăi, pe când ochii i se înnegurau de îngândurare.

— N-am uitat ziua, nu-i aşa? Asta nu-i cea când îmi aduci tu îndeobşte de mâncare, da? Sau mi-am pierdut cu adevărat şirul vremii?

Simţindu-i deznădejdea din voce, lui Joseph îi veni s-o cuprindă în braţe ca s-o consoleze. Dar era o ambiţie deşartă, căci Elizabeth îi era stăpână, iar el, doar un biet slujitor.

— A trecut aproape o lună de când familia mea…

— Nu vorbi de asta, my lady, şi nu te frământa, o linişti Joseph. Nu ţi-ai pierdut capul, căci am venit aici abia acum două zile. Azi ţi-am adus o ştire însemnată şi am un plan la care aş dori să chibzuieşti.

— Joseph, dac-ai să-mi propui din nou să mă duc la bunicul meu, ai bătut drumul de pomană. Şi azi, răspunsul meu va fi acelaşi: niciodată! Voi rămâne aproape de casă până mă răzbun pe ucigaşii familiei mele. Am jurat!

Îi vorbea privindu-l încruntată, cu bărbia ridicată îndărătnic, iar Joseph fu nevoit să-şi plece ochii spre cizme, ca să nu-i mai vadă lucirea tăioasă din ochi.

Elizabeth îşi încrucişă braţele pe piept.

— Ce ai de zis? Îl întrebă.

Cum servitorul nu răspunse pe dată, oftă şi continuă cu o voce mai blândă:

— Fii mulţumit, Joseph. L-am trimis pe micul Thomas la adăpost. Atâta ar trebui să fie de ajuns.

Răspunsul slujitorului nu fu cel aşteptat. Elizabeth îi văzu umerii adunându-se şi mai mult ca de obicei. Bătrânul îşi frecă ţeasta pleşuvă, dregându-şi graiul.

— Nemernicii au plecat.

— Au plecat? Cum adică, au plecat? Cum se poate? Unde s-au dus?

Cu fiecare întrebare, fata vorbea tot mai sonor, fără să-şi dea seama că-l înhăţase pe credinciosul servitor de manta, zgâlţâindu-l cu putere.

Joseph ridică mâinile şi se desprinse uşurel din strânsoarea ei.

— Rogu-te, my lady, cearcă de te linişteşte. Să mergem înăuntru, şi-am să-ţi spun tot ce ştiu.

Elizabeth dădu scurt din cap şi intră grăbită, încercând să se calmeze. Coliba era mobilată sărăcăcios. Fata se aşeză pe unul dintre cele două taburete de lemn, cu mâinile împreunate în poală şi spatele drept, aşteptându-l pe Joseph să aprindă focul din vatră. Deşi se apropia vara, în cocioabă era umed şi rece.

Păru să treacă o veşnicie până când Joseph se aşeză în faţa ei.

— S-a-ntâmplat la scurtă vreme după ce-am plecat de-aici ultima dată, my lady. În ziua furtunii. Tocmai ajunsesem pe a doua colină de deasupra conacului, când am văzut mai întâi venind un nor de praf pe drumul întortocheat din vale. Deşi erau doar ca la vreo două sute, arătau totuşi ca o oştire pustiitoare. Se zguduia pământul sub mine, aşa de cutremurătoare era privelişte a. Le-am văzut căpetenia, căci călărea mai în faţă şi era singurul ce nu avea coif. După ce-au dărâmat porţile şi au intrat, căci mi-era limpede că nu căutau să-i ia fără veste, m-am apropiat, împins de curiozitate. Până să găsesc un loc de unde se vedea mai bine, căpetenia îşi adunase oamenii în semicerc şi înaintau, cu pavezele în faţă. Teribil mai arătau la vedere, micuţo! L-am văzut pe conducător cum luă poziţia de luptă, un uriaş, trebuie să mărturisesc, căci avea un ditamai spada pe care pun rămăşag că doi oameni mai firavi n-ar fi putut s-o clintească. De nenumărate ori i-am văzut spada lovind, şi tot atât de mulţi a doborât. Şi atunci, a izbucnit furtuna…

— Erau ai Lordului Geoffrey? Şopti abia auzit Elizabeth.

— Dară, oamenii Lordului Geoffrey erau. Ştiai că va trimite în ajutor.

— Sigur că ştiam, Joseph, oftă ea. Tatăl meu i-a fost vasal lui Geoffrey, iar stăpânul lui ar fi vrut înapoi ce-i aparţinea. Totuşi, nu i-am trimis vorbă. Cum de-a venit aşa de repede?

— Nu ştiu, recunoscu Joseph.

— Belwain!

Elizabeth rostise numele într-un strigăt deznădăjduit. Sări în picioare şi începu să umble prin colibă, agitată.

— Unchiul matale? Întrebă Joseph. De ce să fi…

— Desigur, îl întrerupse fata. Ştim amândoi că de la unchiul meu s-a tras măcelul. El s-a dus la Geoffrey. Dumnezeule mare, şi-a trădat oamenii ca să intre în graţiile lui Geoffrey! Ce minciuni trebuie să-i mai fi îndrugat…!

Joseph clătină din cap.

— Am ştiut eu dintotdeauna că-i un mişel, dar chiar la o asemenea infamie nu m-aş fi aşteptat.

— Suntem pierduţi, Joseph, spuse Elizabeth într-o şoaptă chinuită. Lordul Geoffrey va pleca urechea la minciunile unchiului meu. Thomas şi cu mine vom fi daţi pe mâna lui Belwain, care-o să-l ucidă pe Thomas, căci numai după ce fratele meu mai mic va muri Belwain o să-mi poată lua casa în stăpânire. Numai atunci.

— Poate că Lordul Geoffrey va dibui planul lui Belwain, răspunse Joseph.

— Nu l-am cunoscut niciodată pe Lordul Geoffrey, dar ştiu ce se spune despre el: că are o fire iute la mânie şi uneori poate fi foarte nesuferit. Nu, nu cred c-ar asculta.

— My lady, o imploră servitorul, poate că…

— Joseph, dac-ar fi să mă gândesc numai la mine, aş merge la Lordul Geoffrey şi l-aş ruga în genunchi să-mi asculte cuvintele, căci de perfidia lui Belwain se cade să audă oricine are urechi de auzit. Dar trebuie să-l apăr pe Thomas. Belwain crede că am murit amândoi.

Continuă să se plimbe prin faţa vetrei, tulburată.

— M-am hotărât, Joseph. Mâine plecăm la Londra, ca să ne adăpostim în casa bunicului meu.

— Şi Belwain? Întrebă, şovăielnic Joseph.

— Am să-l ucid.

Un buştean pârâi în cămin, şi un trosnet puternic risipi tăcerea de după cuvintele Elizabethei. Pe bătrân îl străbătu un fior. Nu se îndoia că stăpâna lui avea să se ţină de cuvânt. Totuşi, încă nu-i spusese totul şi, rezemându-şi palmele bătucite pe genunchii tremurători, se grăbi să-i povestească până la capăt.

— Oamenii lui Geoffrey l-au luat pe Thomas.

Elizabeth se opri brusc.

— Cum e cu putinţă? De-acum a ajuns la bunicul meu. Cu ochii tăi l-ai văzut plecând, cu Roland. Te înşeli, negreşit.

— Ba, my lady. L-am văzut cu ochii mei la castel. Thomas dormea lângă foc, dar el era. Am putut privi bine. Când am întrebat, am aflat că oamenii-l cred mut.

Ridică mâna, văzând că stăpâna lui voia să-l întrerupă, şi povesti mai departe:

— Cum a ajuns acolo, nu ştiu. Oamenii lui Geoffrey nu vor să-mi spună nimic, dar un lucru-i sigur: încă nu ştiu cine-i băiatul, şi au grijă de el. Se spune că i-a salvat viaţa tocmai cel care acum trage să moară.

— Vorbeşte limpede, Joseph. Cine trage să moară?

— În luptă, conducătorul lor a primit o lovitură în cap. Se zice că e la un pas de moarte.

— Şi de ce-ai riscat să te duci la conac, Joseph?

— Maynard, grăjdarul, mi-a trimis vorbă că Thomas era acolo. Trebuia să văd cu ochii mei. Când am auzit că şeful oamenilor lui Geoffrey e în pragul morţii, l-am căutat pe următorul la comandă. Mă gândisem la un plan şi…

Îşi drese iar vocea, înainte de a continua.

— Le-am spus că ştiu o doftoroaie care se pricepe bine la tămăduiri şi am s-o aduc să-l oblojească pe stăpânul lor, dar numai dac-o lasă să plece după ce se face bine. Omul a zis că nu-mi poate făgădui nimic, dar eu nu m-am lăsat înduplecat, şi până la urmă s-a învoit.

Elizabeth, care-l ascultase atentă, întrebă cu furie.

— Şi dacă nu se lecuieşte, Joseph? Atunci, ce-o să facem?

— Altceva nu mi-a trecut prin minte, ca să te-ajut să ajungi lângă Thomas. Poate găseşti o cale să-l slobozeşti, o dată ce te afli înăuntru. Şi nu

te mai încrunta aşa. Maică ta era cea care îi îngrijea pe cei betegi şi de multe ori te-am văzut însoţind-o. Fără doar şi poate, cunoşti câte ceva din îndeletnicirile ei.

Fata căzu pe gânduri. Cel mai important era să-l ducă pe Thomas la adăpost. Dacă oamenii Lordului Geoffrey aflau cine era, aveau să-i spună căpeteniei. Potrivit legii, Thomas era moştenitorul conacului, dar până creştea urma să fie dat în grija unchiului său, iar Belwain avea să scape de el neîntârziat.

Nu, n-avea încotro.

— E un plan bun, Joseph. Cu voia lui Dumnezeu, conducătorul lor se va vindeca. Dacă nu, vom fi făcut tot ce putem.

— Cu voia lui Dumnezeu, repetă şi el. Cu voia lui Dumnezeu…

— Am să mă pregătesc de drum, până-mi pui tu şaua pe iapă, Joseph.

Bătrânul ieşi numai decât, închizând bine uşa în urma lui. Grabnic, se duse în spatele colibei, să echipeze iapa pentru stăpâna lui. Când reveni, văzu că Elizabeth îşi luase pe ea o rochie cu croială simplă dar dintr-un material bogat, albastru ca ochii ei.

Luă bocceluţa cu buruieni de leac pe care i-o întindea stăpâna lui şi o ajută să încalece. Avea îndoieli, iar Elizabethei nu-i scăpă îngrijorarea lui. Se aplecă şi-l bătu uşor pe mâna zbârcită.

— Nu te teme, Joseph. Era demult vremea să facem ceva. O să fie totul bine.

Ca pentru a se asigura că vorbele stăpânei lui erau adevărate, Joseph îşi făcu din nou semnul crucii. Apoi urcă pe juganul luat cu împrumut de la Heman cel Pleşuv, ajutorul grăjdarului, şi porni înainte prin pădure, cu pumnalul scos, în caz că se ivea vreun bucluc pe drum.

În mai puţin de un ceas, Elizabeth şi Joseph ajunseră la porţile stricate ale conacului, în capătul drumului şerpuitor. Doi străjeri mătăhăloşi se traseră în lături pentru a-i lăsa să intre, privind cu teamă la dulăii care mergeau pe lângă iapa Elizabethei.

Când ajunseră în curtea interioară, Joseph descălecă primul şi se repezi să-şi ajute stăpâna. Simţindu-i tremurul, ştiu că-i era frică. Dar, la vederea înfăţişării ei liniştite, ce nu trăda nimic din tumultul inferior, îi şopti:

— Tatăl dumitale ar fi mândru să te vadă acum, my lady.

Într-adevăr, de la tatăl ei moştenise vitejia, iar Joseph nu-şi dorea decât ca şi Thomas s-o vadă. Căci la drept vorbind, bătrânul se temea şi mai tare de ceea ce urma, şi numai cutezanţa blândei lui stăpâne reuşea să-l îmbărbăteze.

Se lăsase o tăcere ameninţătoare. O mare de chipuri necunoscute priveau drept spre ea. Elizabeth stătu un moment lângă cal, apoi îşi adună curajul şi, cu capul sus, porni spre mulţimea de oameni, oprindu-se doar ca să-şi scoată mantaua la intrarea în sala cea mare, pentru a i-o înmâna lui Joseph.

Fără să ia în seamă privirile celor din jur, cu credincioşii ei câini de-o parte şi de alta, porni spre vatra cea mare din capătul sălii. Toţi rămaseră tăcuţi, în timp ce-şi încălzea mâinile la foc. Nu-i era foarte frig, dar îşi aduna

firea înainte de a vorbi cu ceilalţi. Când nu mai putu amâna, se întoarse şi le înfruntă ochii. Câinii se aşezară lângă ea.

Încet, cercetă sala. Nu mai arăta aşa cum o ştiuse; flamura şi tapiseria atârnau zdrenţuite pe pereţii umezi de piatră, amintindu-i că moartea intrase în Montwright; nici un ecou de râs nu mai răsuna, doar gândul la urletele care-i chinuiau cugetul. În loc să-şi revadă mama aşezată lângă soţul ei, la masa lungă de stejar, în minte-i stăruia doar spada îndreptată spre gâtul ei…

O tuse o smulse din gânduri. Tăcerea grea se risipi. Un oştean cu părul roşcat şi zâmbetul pe buze se opri în faţa Elizabethei. Părea să fie scutier, căci era prea matur pentru un paj, dar nu îndeajuns de vârstnic ca să fi fost uns cavaler. Privind-o în ochi, spuse cu glas sonor:

— Frumoasă mai eşti. Cum îl vei îngriji pe stăpânul nostru?

Când Elizabeth nu-i răspunse – căci, la drept vorbind, nici nu ştia ce să-i spună – scutierul îi spuse altuia:

— Pletele ei sunt depănate din razele soarelui. Pun prinsoare că nu le întrece nici mătasea cea mai fină.

Ridică mâna să-i atingă buclele, dar vocea ei, deşi înceată, îl opri ca un tăiş de cuţit.

— Nu-ţi preţuieşti viaţa?

Scutierul se opri, cu zâmbetul pierindu-i de pe buze, căci auzise mârâitul gros al câinilor. Îi privi şi văzu că li se zburliseră perii de pe ceafă, iar colţii lucitori stăteau dezveliţi, gata de atac.

Când o privi din nou, chipul tânărului era palid şi încruntat de furie.

— Nu ţi-aş face nici un rău, căci te afli sub protecţia Şoimului, şopti el. N-ai de ce să te temi de mine.

— Atunci, nu te teme nici tu de mine, şopti Elizabeth, astfel încât numai el s-o audă.

Zâmbi, iar scutierului îi trecu furia, şi-i surâse din nou, în timp ce Elizabeth le făcea semn câinilor, care începură să dea din cozi.

— Unde-i conducătorul vostru? Întrebă ea.

— Dacă mă urmezi, te duc la el, o chemă nerăbdător scutierul.

Fata dădu din cap şi-l însoţi. Joseph aştepta lângă scară, şi-i dădu trăistuţa cu ierburi. Apoi, Elizabeth urcă grăbită treptele în spirală. În capătul primului suiş al scării, le ieşi în întâmpinare un cavaler mai vârstnic.

— Eşti femeie! Dacă-i vreun şiretlic…

— Nu e nici un şiretlic, îl întrerupse Elizabeth. Mă pricep la leacuri care l-ar putea ajuta pe conducătorul vostru şi voi face tot ce pot ca să-l scap.

— Şi de ce vrei să ne ajuţi? Întrebă cavalerul.

— Nu-s datoare să vă dau desluşiri, replică fata, ascunzându-şi iritarea şi oboseală. Îmi doriţi ajutorul, sau nu?

Cavalerul se mai încruntă la ea un moment, apoi porunci răspicat, aproape strigând:

— Lasă-ţi dulăii aici şi urmează-mă!

— Ba, se opuse Elizabeth. Vin şi ei cu mine. Nu fac nici un rău, decât dacă încearcă cineva să mă atingă.

Spre mirarea ei, omul n-o mai contrazise, deşi îşi trecu degetele, cu un gest nervos, prin părul castaniu, argintat pe alocuri. N-o conduse spre cele trei uşi ale dormitoarelor mari din dreapta, ci coti la stânga şi, luând o făclie de pe perete, porni grăbit pe coridorul îngust care ducea la propria ei odaie de culcare. Doi ostaşi stăteau de strajă la uşă, şi o priviră miraţi.

Cu emoţie crescândă, Elizabeth îl urmă pe cavaler înăuntru. Fu uimită să vadă că odaia era întocmai aşa cum o lăsase. Deşi mai mică decât celelalte, fusese întotdeauna camera ei favorită, pentru că era mai retrasă şi avea o vedere minunată spre pădurea din spate, prin ferestruică.

Vatra ocupa aproape tot peretele din fund, şi era încadrată de două jilţuri din lemn, cu perne albastre pe care le cususe sora ei, Margaret.

Privirea i se îndreptă spre stindardul de deasupra căminului, de un albastru ca al pernelor, având chipurile celor doi câini cusute cu fir galben. Deasupra, o broderie de culoarea vinului burgund contura şoimul.

Cavalerul privea şi el spre flamură, apoi întoarse capul spre Elizabeth şi-i recunoscu chinul pe care încerca să şi-l ascundă. În ochi i se citi curiozitatea, dar fata nu-l luă în seamă. Se întorsese spre pat, unde conducătorul rănit zăcea între draperiile albastre cu galben legate de stâlpii baldachinului. Observă de îndată cât de uriaş era – probabil mai înalt chiar şi decât bunicul ei.

Avea părul negru ca pana corbului şi, oricât de slăbit, o înspăimânta totuşi, cu trăsăturile lui aspre.

Era un cavaler chipeş, desigur, chipeş şi… dur. Războinicul începu să se zbată într-o parte şi-n alta, gemând cu glas slab dar groş, iar mişcările lui o smulseră din contemplaţie. Îi puse repede mâna pe fruntea umedă şi bronzată, înlăturându-i uşor părul năduşit. Mâna ei se desenă albă ca laptele pe pielea arsă de soare şi brăzdată de vânturi şi ploi a cavalerului, iar atingerea îl făcu să se liniştească.

— Arde de febră, remarca Elizabeth. De cât timp zace aşa?

Chiar în timp ce vorbea, îi observă umflătura de deasupra tâmplei drepte şi pipăi cu grijă în jurul ei. Camaradul războinicului privea de la picioarele patului, încruntat.

— L-am văzut când a primit lovitura. A căzut la pământ şi de-atunci nu s-a mai clintit.

Elizabeth se încrunta, concentrată. Nu era sigură ce să facă în continuare.

— Nu se prea potriveşte, replică ea, căci o lovitură nu aduce febra.

Apoi se ridică şi porunci, cu hotărâre:

— Ajută-mă să-l despoi.

Nu-i lăsă vreme celuilalt s-o întrebe ce gânduri avea, căci numaidecât începu să deznoade nojiţele de la spatele războinicului. Cavalerul şovăi un moment, apoi o ajută, trăgându-i celui fără cunoştinţă nădragii.

Oricât încercă, Elizabeth nu putu scoate tunica groasă de bumbac, leoarcă de sudoare, peste umerii masivi ai luptătorului, şi în cele din urmă se recunoscu învinsă. Scoase jungherul de la cingătoare, cu gând să taie materialul pentru a putea răcori cu un ştergar umed pieptul luptătorului.

Celălalt văzu lucirea metalică şi, fără să stea pe gânduri; îi doborî cuţitul la podea, cu dosul mâinii.

Câinii începură să mârâie, iar Elizabeth îi potoli pe dată şi se întoarse spre cavaler, spunându-i încet:

— Deşi n-ai nici un motiv să te încrezi în mine, nu e nevoie să te temi. Voiam doar să-i tai veşmântul.

— La ce bun? Întrebă nervos cavalerul.

Elizabeth nu-i răspunse şi se aplecă să-şi ia pumnalul. Sfâşie tunica de la gât în jos, apoi o desfăcu larg. Fără să se uite la cavalerul furios, porunci să-i aducă apă rece; ca să-l răcorească pe stăpânul lui.

În timp ce cavalerul le dădea ordinul străjerilor, Elizabeth examină braţele şi gâtul rănitului, în căutarea altor răni. Făcu o sforţare să privească mai în jos, şi simţi cum i se înfierbântau obrajii, căci niciodată nu mai văzuse un bărbat gol.

Deşi se obişnuia că fiicele să asiste la îmbăierea oaspeţilor, tatăl ei nu avea încredere în poftele prietenilor şi hotărâse ca slugile, nu fetele, să-i ajute.

Curiozitatea îi învinse stânjeneala, iar Elizabeth se uită repede la partea de jos a rănitului. Fu cam mirată că nu avea înfricoşătoarea armă pe care auzise că o aveau toţti bărbaţii, şi se întrebă dacă slujnicele care şuşoteau nu cumva întrecuseră măsura, sau dacă toţi bărbaţii erau făcuţi ca acesta. Poate că avea un cusur din născare.

Apoi reveni la ceea ce avea de făcut şi rupse câteva fâşii dintr-o bucată de pânză. Când sosi apa, începu să spele chipul războinicului. Zăcea neclintit că un mort, iar respiraţia întretăiată abia i se simţea. O cicatrice roşie pornea de lângă ochiul stâng; arcuindu-se ca o jumătate de lună până în spatele urechii, unde o ascundea părul negru, uşor cârlionţat. O urmări uşor cu cârpa umedă, gândindu-se că rana nu strica prea mult înfăţişarea conducătorului. Îi spălă gâtul şi pieptul, unde observă şi alte cicatrice.

— Are prea multe semne ca să-mi fie pe plac, murmură ea.

Când ajunse la talie, se opri.

— Ajută-mă să-l întorc, îi ceru ea celuilalt cavaler.

Acesta ajunsese la capătul răbdării, şi răcni:

— Pe toţi sfinţii, femeie, are nevoie de-un leac, nu de îmbăiere!

— Văd că n-a suferit decât lovitura la cap, replică Elizabeth, la fel de tare. Nici măcar nu v-aţi dat osteneala să-i scoateţi straiele de bătălie.

Drept răspuns, cavalerul îşi încrucişă braţele pe piept, privind-o crunt, iar Elizabeth înţelese că n-avea s-o ajute. Îi aruncă o căutătură pe care o dorea cât mai mustrătoare, apoi se aplecă şi luă mâna moleşită a rănitului într-ale ei. Deşi trase din răsputeri, războinicul nu se urni. Continuă să tragă, muşcându-şi buzele de efort, şi tocmai credea că începea să-l clintească puţin, când omul din pat îşi smuci braţul la loc. Elizabeth căzu peste el, de-a curmezişul pieptului său masiv. Încercă să-şi elibereze mâinile, dar cavalerul, orictâ de adânc dormea, i le ţinea prea strâns.

Vasalul îi privi eforturile de a se elibera, clătinând din cap, apoi ţipă:

— Dă-te la o parte, femeie!

Îi smulse mâinile dintr-ale comandantului său şi o ridică în picioare. Apoi, cu o mişcare sigură, întoarse rănitul pe burtă. Dar furia-i se prefăcu în groază, când văzu cămaşa plină de sânge lipită de spatele cavalerului, şi făcu un pas înapoi, înspăimântat.

La vederea rănii, Elizabeth se simţi mai uşurată, căci de aşa ceva ştia să se ocupe. Se aşeză pe marginea patului şi desprinse încet pânza de coptură. Când celălalt luptător văzu limpede cât de lungă era tăietura piezişă, îşi duse o mână la frunte. Fără să se ruşineze cu lacrimile care-i umpleau ochii, şopti cu glas chinuit:

— O clipă nu m-am gândit să mă uit.

— Nu te învinovăţi, îi răspunse Elizabeth, cu un zâmbet înţelegător. Acum înţeleg de unde i se trăgea febra. Vom avea nevoie de mai multă apă, dar de data asta trebuie să fie fierbinte, aproape clocotită, rogu-te.

Vasalul dădu din cap şi ieşi grăbit. Nu peste mult, un ceaun aburind fu pus pe podea, lângă Elizabeth.

— Trebuie să-l ţii, teamă mi-e, şopti ea, că o să-l doară îngrozitor… dar altă cale nu este.

Omul dădu din cap şi-şi rezemă ambele mâini umerii laţi ai comandantului său. Totuşi, Elizabeth încă mai stătea nehotărâtă.

— Dacă nu-i scot otrava din trup, sigur o să moară…

Nici ea nu ştia dacă voia să-l convingă pe vasal sau pe sine însăşi. Cavalerul răspunse doar atât:

— Mda.

Trăgând adânc aer în piept, fata puse ştergarul aburind pe rana deschisă. Reacţia rănitului fu imediată şi furioasă. Încercă să-şi azvârle pânza fierbinte de pe spate dintr-o smucitură, dar vasalul îl ţinea bine. Strigătul lui chinuit îi sfâşie lui Elizabeth inima, făcând-o să închidă ochii, deznădăjduită.

Uşa se dădu de perete şi cei doi străjeri năvăliră înăuntru, cu spadele scoase. Vasalul clătină din cap.

— N-avem încotro.

Apoi, lui Elizabeth, îi spuse:

— Dacă era treaz, n-ar fi ţipat în veci. Nu ştie ce face.

— Crezi că dacă strigă de durere e mai puţin viteaz? Întrebă ea, în timp ce punea o a doua bucată de pânză peste rană.

— E un războinic neînfricat.

— Acum febra e stăpână pe faptele lui, răspunse Elizabeth.

Era recunoscătoare că rănitul nu ştia ce i se întâmpla, căci leacul pe care trebuia să-l pună în rană nu era liniştitor. Îi unse tăietura cu o alifie urât mirositoare, apoi îi bandajă tot spatele. La sfârşit, vasalul îl întoarse iar cu faţa în sus, iar Elizabeth îi turnă pe gât apa cu salvie pisată şi rădăcini de anghinare.

Nu mai avea nimic de făcut. Braţele o dureau de efort, şi se duse la fereastră, unde ridică blana care o acoperea şi văzu cu mirare că se întunecase. În sfârşit, se întoarse spre vasal; observând abia acum cât de obosit arăta.

— Du-te şi te odihneşte, îi spuse ea. Am să-l veghez cu pe conducătorul tău.

— Ba, răspunse cavalerul. N-am să pot dormi decât după ce-şi revine Şoimul, nu înainte.

În timp ce vorbea, mai puse un buştean pe foc.

— Cum te numeşti? Se interesă Elizabeth.

— Roger.

— Bine, Roger, şi de ce-l numeşti Şoim?

Vasalul o privi un moment, apoi răspunse morocănos:

— Toţi cei ce luptă alături de el îi spun astfel. Ăsta-i obiceiul.

Răspunsul lui nu avea prea mult înţeles, dar Elizabeth nu voia să-l supere cu întrebările. Era timpul să afle ceea ce o interesa.

— Se spune că aici e un băiat care nu vorbeşte, că Şoimul i-a salvat viaţa. Aşa e?

— Dară.

Chipul vasalului devenise iar bănuitor, iar Elizabeth înţelese că trebuia să fie cu băgare de seamă.

— Dacă-i cel la care mă gândesc eu, îi cunosc neamurile şi aş vrea să-l iau cu mine când plec.

Omul o privi gânditor. Tăcerea lui era înnebunitoare, dar Elizabeth se strădui să-şi ţină firea.

— Ce spui, Roger?

— Voi vedea ce pot face, deşi numai baronul poate lua hotărârea asta.

— Dar Baronul Geoffrey n-o să bată niciodată drumul până aici! Ar trece o lună până să primim răspunsul. Fără doar şi poate, ar vrea şi el ca micuţul să se întoarcă la părinţii săi. Nu poţi hotărî în locul lui? Sunt sigură că s-ar bucura să nu-l deranjăm, căci moşia Montwright e mică şi neînsemnată, pe lângă celelalte ale lui.

Cavalerul o privi mirat.

— O lună? Nu trebuie să aştepţi decât până-i trece febră şi se deşteaptă, ca să-l întrebi. Şi te înşeli, fătuco. Nu se află moşie prea neînsemnată pentru că Geoffrey să n-o cerceteze. Îi apără pe toţi cei ce-i jură credinţă, de la cei mai sus-puşi până la cei mai de jos.

— Vrei să-mi spui că Şoimul îmi poate da permisiunea? Are voie să vorbească în numele baronului? Întrebă cu speranţă Elizabeth. Atunci, sigur că se va învoi căci am avut grijă de el!

— Nu ştii pe cine ai oblojit? Întrebă Roger, cu colţurile gurii arcuindu-i-se într-un zâmbet.

Elizabeth se încruntă nedumerită, aşteptându-l să continue.

— Şoimul este Baronul Geoffrey, seniorul moşiei Montwright, declară Roger, aşezându-se într-un jilţ, cu picioarele rezemate pe celălalt.

— El este Baronul Geoffrey? Repetă Elizabeth cu uimire.

— Ba bine că nu. Şi de ce te miri aşa? Toată lumea ştie de Şoim, spuse el cu îngâmfare. I s-a dus vestea peste mări şi ţări.

— Da, dar credeam că e bătrân… mai bătrân decât…

Arătă spre războinicul adormit, privindu-l lung, în timp ce încerca să se dezmeticească. Tatăl ei nu spusese niciodată că seniorul lor era atât de tânăr.

— E cel mai tânăr şi cel mai puternic dintre supuşii lui William, spuse Roger mândru.

— Dacă se înzdrăveneşte, îmi va fi îndatorat, nu-i aşa?

Se rugă în sinea ei că Geoffrey să fie un om de onoare, căci atunci poate avea s-o asculte. L-ar fi convins de mişelia unchiului ei. Trebuia să-l convingă! Dacă se lecuia…

O bătaie în uşă smulse din gânduri. Roger îi făcu semn să stea pe loc şi se duse să deschidă. Vorbi în şoaptă cu străjile, apoi se întoarse.

— Slujitorul tău voieşte să-ţi vorbească.

Elizabeth dădu din cap şi-l urmă pe unul dintre paznici până la capătul culoarului, unde aştepta Joseph. Văzu pe chipul lui că e supărat.

— Joseph, cel pe care-l îngrijesc e însuşi baronul.

— Aşa-i, răspunse bătrânul.

Aşteptă ca străjerul să se îndepărteze, înainte de a o întreba în şoaptă:

— Se va tămădui?

— Se prea poate. Acum trebuie să ne rugăm. Asta-i singura nădejde pentru Thomas.

Joseph se încruntă şi mai fioros, iar, Elizabeth clătină din cap.

— E o veste bună, Joseph. Nu-ţi dai seama că stăpânul îmi va fi dator? Va trebui să asculte…

— Dar ce-l cei ţine locul, continuă servitorul, arătând cu capul spre uşa odăii. Vasalul…

— Se numeşte Roger, îl informă Elizabeth.

— A trimis după Belwain.

— Ce vorbeşti?! Exclamă fata.

Apoi, mai încet, îl întrebă:

— De ce? Şi cum ai aflat?

— Herman cel Pleşuv l-a auzit când a dat poruncă. Mesagerii au plecat, acum un ceas. Belwain va fi aici într-o săptămână, poate puţin mai mult.

— Dumnezeule mare… şopti Elizabeth. Nu trebuie să sosească înainte de a vorbi cu Geoffrey.

Strânse între degete mâneca bătrânului, continuând grăbită, alarmată:

— Trebuie să-l ascundem pe Thomas. Să-l ducem de aici până voi putea fi sigură pe Geoffrey. Belwain nu trebuie să ştie că mai suntem în viaţă.

— Nu se poate, my lady. Belwain va afla de îndată ce intră pe poartă. Prea mulţi te-au văzut întorcându-te. Şi nu peste mult va afla şi Roger adevărul.

— Trebuie să mă gândesc, şopti Elizabeth, dând drumul tunicii servitorului. Vorbeşte cu Herman. E credincios şi va păstra tăcerea. Şi e un om liber, Joseph. Voi doi, trebuie să-l luaţi pe Thomas şi să-l ascundeţi. Există multe locuri. Poţi să faci asta?

— Pot, răspunse Joseph, îndreptându-şi umerii. N-am să te dezamăgesc, my lady. Găsesc eu un loc.

Elizaberth dădu din cap, încrezătoare. Ştia că putea conta pe umilul ei servitor.

— Mai e foarte puţin timp până când Geoffrey o să se trezească, spuse ea.

— Dar dumneata? Dacă seniorul nu se deşteaptă, dacă duhurile somnului îl ţin prins mai departe şi Belwain ajunge aici… şi dacă seniorul moare…

— Va trebui să plec, spuse Elizabeth, vorbind mai mult de una singură. N-am să fiu aici când va sosi Belwain. Dacă seniorul se deşteaptă curând, poate vorbesc cu el înainte ca Belwain să aibă prilejul să-şi urzească minciunile.

Se cutremură scurt, apoi adăugă:

— De nu, şi dacă Geoffrey moare, va trebui să-l aduci pe Thomas la mine. Vom ajunge cumva la tatăl mamei mele. El o să ştie ce e de făcut.

— Ai să te întorci la cascadă? Întrebă Joseph cu teamă.

— Aici nu stau, şopti îndârjită Elizabeth. Belwain a pângărit aceste ziduri. N-am să fiu aici ca să-l văd când se întoarce. Nici moartă!

— Linişteşte-te, my lady. Cu siguranţă, războinicul se va trezi înainte de a trebui să pleci dumneata, şi-o să te asculte, spuse el cu blândeţe.

Schimbarea care o cuprindea ori de câte ori era pomenit numele unchiului ei îl înspăimânta pe bătrân. Ştia că văzuse cu ochii ei măcelul, dar ar fi vrut să poată povesti, să-şi cureţe sufletul… Nu semăna deloc cu cele două surori ale ei, Margaret şi Catherine… Poate pentru că era pe jumătate saxonă.

Când jupânul Thomas sosise la Montwright cu cele două fetiţe ale lui, era un om aspru şi nefericit. Dar toate acestea se schimbaseră în şase luni, căci acolo întâlnise o frumuseţe saxonă blondă şi se însurase cu ea. Desigur, soţia lui saxonă era o femeie năbădăioasă, dar Thomas ştia cum s-o ia, şi curând au ajuns să se înţeleagă de minune. Peste un an, s-a născut Elizabeth. Thomas a hotărât că nu-i era ursit să aibă un fiu şi i-a dăruit fetiţei cu ochi albaştri toată iubirea lui. Îi unea o legătură deosebită, iar peste zece ani, când s-a născut şi micul Thomas, acea legătură încă mai dăinuia.

Deşi Elizabeth nu semăna la chip cu tatăl ei, îi moştenise firea reţinută. Catherine şi Margaret îşi arătau emoţiile în văzul tuturor, dar Elizabeth niciodată. Joseph socotea că ea era cea care ţine familia unită. Nutrea o loialitate aprigă, şi nimic nu era mai presus pentru ea decât familia. Ea era împăciuitoarea, ca şi provocatoarea revoltelor, mândria tatălui ei când călărea cu el la vânătoare, şi disperarea mamei când îşi încerca mâna la cusut. Da, fusese o familie fericită, până nu demult…

— Ţi-am spus că Herman a trimis trei oameni la moşia lui Belwain? Se prea poate să afle ce-avea nevoie, căci dacă vorbesc cu slugile lui Belwain…

— Herman e un om de treabă, îl întrerupse Elizabeth, mai liniştită. Dar nu cred că servitorii lui Belwain vor spune adevărul. Se tem prea mult de el. Joseph, spune-i lui Herman că-i mulţumesc şopti ea.

— Şi el ţi-a iubit familia, my lady. Thomas a fost cel care l-a liberat din iobăgie. Dumneata erai micuţă şi poate nu mai ţii minte, dar Herman nu va uita nicicând datoria pe care o are faţă de neamul Montwright.

— Într-adevăr, replică Elizabeth, am auzit povestea.

Cu un zâmbet, adăugă:

— Nu puteam să înţeleg de ce toţi îi spuneau lui Herman „cel Pleşuv”, căci avea capul acoperit cu un păr des, iar tatăl meu devenea stânjenit ori de câte ori îl întrebam.

Crezând că nici acum nu ştia pricina, Joseph roşi. Spera să nu-l întrebe. Era o glumă prostească a bărbaţilor şi nici în ruptul capului n-ar fi vrut să şocheze urechile delicate ale stăpânei sale.

Amintirile plăcute despre tatăl ei o ajutaseră pe Elizabeth să se mai înveselească.

— O s-o scoatem noi la capăt, Joseph, şopti ea. Acum trebuie să mă întorc la baron. Roagă-te, Joseph. Roagă-te că Geoffrey să se tămăduiască. Roagă-te să mă asculte. Să mă asculte şi să mă creadă.

Îl bătu pe umărul cocârjat şi se întoarse încet. Spre dormitor. Când deschise uşa, văzu că dulăii ei se postaseră de strajă într-o parte şi alta a patului. Se simţeau loiali războinicului, înţelese ea, văzând cât de atenţi îl vegheau. Se aşeză pe scăunelul de lemn, lângă pat, şi începu din nou să-i şteargă fruntea.

Vreme de două zile şi două nopţi, Elizabeth continuă să stea de veghe lângă baron. Îi schimbase pansamentele de nenumărate dăţi, rostind câte o duzină de Pater noster ori de câte ori îi presăra salvie pisată pe rană ce se vindeca încet, aşa cum o învăţase mama ei.

Mânca în cameră şi nu ieşea decât când n-avea încotro. Cu un asemenea prilej, coborând scara, îl zări pe Thomas în sala cea mare. Băiatul îi aruncă o privire şi, în clipa aceea fugară, Elizabeth îşi dădu seama că n-o recunoştea. Nu se lăsă tulburată, căci avea timp, pe viitor, să-l ajute să-şi revină. Şi poate era mai bine aşa. Şi el îşi văzuse familia masacrată, iar dacă Dumnezeu era într-adevăr bun şi îndurător, poate că Thomas nici navea să-şi mai aducă aminte vreodată cele întâmplate.

Roger se ocupa de câini, având grijă de mâncarea şi plimbările lor; ceea ce-i displăcea enorm, după cum dădeau de înţeles mormăielile lui. Motivul era ciudatul comportament al dulăilor de fiecare dată când Roger se apropia de cavalerul adormit.

— Se poartă de parcă aş vrea să-i fac un rău stăpânului meu! Mormăi el scârbit.

— Îl apără, zâmbi Elizabeth.

Şi ea era surprinsă de fidelitatea câinilor faţă de războinic şi nu putea să şi-o explice.

În toiul celei de-a două nopţi, aşezată lângă pat, Elizabeth luă din nou faşa umedă şi şterse fruntea rănitului. Cavalerul dormea adânc, netulburat, respirând liniştit. Elizabeth se bucura, dar bănuia că febra încă nu-i trecuse cu totul.

— Ce fel de om eşti, îl întrebă în şoaptă, că-ţi sunt loiali atât de mulţi?

Apoi închise ochii, căci tăcerea era atât de liniştitoare, dar când îi deschise din nou, văzu şocată că războinicul o privea atent.

Reacţia ei fu instinctivă: întinse mâna să-l atingă pe frunte. Mâna lui stângă i-o prinse şi încet, fără efort, o trase spre el. Când buzele le ajunseră doar la câteva degete depărtare, cavalerul vorbi.

— Să mă aperi bine, nimfă.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească, încredinţată că delira.

Continuară să se uite unul la altul o veşnicie de secunde, apoi mâna cealaltă a baronului o cuprinse de ceafă. Apăsând-o uşor, făcu să li se întâlnească buzele. Gura lui era caldă şi moale, dându-i o senzaţie deloc neplăcută. De cum începu, sărutul se şi sfârşi, apoi se priviră iar.

Elizabeth nu-şi putea lua privirea de la el căci ochii lui, catifelaţi şi negri ca părul, păreau s-o farmece cu intensitatea lor.

Ca un copil care ştie că nu va fi prins, Elizabeth deveni mai îndrăzneaţă şi se lăsă în voia curiozităţii nevinovate, strecurându-şi cu grijă mâinile pe după capul cavalerului, pentru a şi le petrece în părul lui de la ceafă. Fu surprinsă de atingerea mătăsoasă a acestuia, peste muşchii de oţel ai gâtului, şi începu să-l maseze încet. Dacă ar fi fost mai atentă, ar fi observat că ochii războinicului nu mai erau sticloşi de febră.

Se hotărî. De astă dată, Elizabeth fu aceea care-l trase spre ea şi-i atinse gura cu a ei, într-o mângâiere blândă şi dulce. Nu prea ştia ce să facă neavând habar de meşteşugul dragostei, şi se purtă mai mult ca un prunc care face primii paşi. O căldură înţepătoare începu să i se răspândească prin membre, şi degustă acea senzaţie nouă.

În sfârşit, făcu un efort să revină cu ochii spre chipul lui şi oftă uşurată. Războinicul adormea din nou. În câteva secunde, pleoapele i se închiseră.

Râzând încet, şopti:

— Arzi de febră, my lord, şi nu vei mai ţine minte nimic din toate astea.

Spre uimirea ei, cavalerul zâmbi încet.

CAPITOLUL 2

În cea de-a şasea zi, seniorul se trezi. Ceţurile somnului adus de buruieni se risipeau încet, lăsându-i mintea înnourată. Deschise ochii în lumina vie a soarelui, chinuindu-se să-şi amintească unde era. Se încruntă, când pe dinaintea ochilor îi străfulgerară imagini de luptă, amestecate cu nevoia de a şti ce urmase.

Cu un mormăit nervos, cavalerul se întoarse pe spate. Un junghi de durere, foarte asemănător cu împunsătura spadei vrăjmaşe, îl străbătu între omoplaţi, şi trase adânc aer în piept, încercând să-şi stăpânească tremurăturile care-i zguduiau trupul.

— Bine ai venit înapoi printre cei vii, my lord.

Glasul cel ursuz al credinciosului său vasal, Roger, îl făcu să se mai liniştească. Acum urma să capete câteva răspunsuri, dădu din cap, observând chipul hăituit al cavalerului, semn că-l veghease în timpul bolii.

— Ce zi e azi, întrebă Geoffrey, cu glasul răguşit de somn.

— Trecură şase zile de când ai fost doborât, răspunse Roger.

Seniorul său se încruntă, privind din nou prin încăpere. Ochii rătăcitori i se opriră spre stindardul agăţat deasupra căminului. Câteva clipe, Lordul Geoffrey îl studie în tăcere. Deodată, amintirea „vedeniei” îi alungă orice alt gând. Era vie, era aievea, iar cele întâmplate în acea odaie îi erau la fel de limpezi şi proaspete în minte că zorii noii zile.

— Unde s-a dus?

— Ţi-o aminteşti? Întrebă mirat vasalul.

— Da, răspunse încet Geoffrey. Ad-o aici.

— A plecat.

Mugetul de furie al Lordului Geoffrey se auzi până-n curtea de jos, speriind dar şi însufleţind oamenii. Era limpede că-l supărase ceva, dar la fel de limpede era şi că mergea spre bine.

Roger ştia că după ce-i trecea furia, avea să-l lase să-i explice totul. Lordul Geoffrey era iute la mânie, dar mai era şi un om drept.

În sfârşit, îi auzi poruncă:

— Începe cu începutul, Roger. Te ascult.

Povestirea lui Roger fu grăbită şi neîntreruptă. Abia la sfârşit se opri să-şi tragă suflarea.

— My lord, m-aş fi tocmit şi cu dracul, şi i-aş fi acceptat termenii de bunăvoie, ca să-ţi scap viaţa, încheie el cu ardoare. Totuşi, am încercat să aflu unde stă, dar nimeni din cei pe care i-am întrebat nu pare s-o cunoască.

— Spun adevărul?

— N-aş crede. Mai degrabă socot că încearcă s-o apere, dar nu înţeleg de ce.

— Băiatul despre care a întrebat… adu-l la mine, îi porunci Geoffrey.

Făcea mari strădanii să-şi stăpânească frustrarea şi teamă. Plecase! Dincolo de ziduri, neprotejată de nimeni…

Roger se duse grăbit la uşă şi le dădu poruncă santinelelor. Apoi se întoarse spre jilţul din faţa vetrei şi se aşează.

— Băiatul era cât pe ce să fugă, începu el, clătinând din cap. Unul dintre străjeri l-a prins pe slujitorul fetei când încerca să-l scoată pe furiş din cetate. L-am luat la rost, dar n-a vrut să-mi spună nimic. M-am gândit să aştept până-ţi veneai în fire, ca să desluşeşti domnia ta toate astea.

— Băiatul îmi va spune tot ce vreau să ştiu, replică Geoffrey.

— Nici acum nu vorbeşte, my lord. Cum…

— Nu discuta, îl întrerupse Geoffrey, pe un ton tăios. Trebuie să fiu sigur.

În câteva momente, copilul stătea în faţa lui. Nu dădea nici un semn de teamă sau sfială, înfruntându-i cu zâmbetul pe buze privirea iscoditoare. Geoffrey era amuzat de neînfricarea băietanului, căci dacă oamenii în toată firea dârdâiau în ciubote sub privirea lui, acest firicel de copil părea gata să izbucnească în chicoteli. Era îmbrăcat în straie ţărăneşti şi avea mare nevoie să facă o baie.

Thomas nu era speriat. Încântat, mai degrabă, căci omul care-i salvase viaţa, războinicul ce nimicise banda de tâlhari care-i atacaseră pe apărătorii lui, pe drumul pustiu al Londrei, se deşteptase în sfârşit. Amintirile lui

începeau cu Lordul Geoffrey, şi deşi n-avea de unde să ştie acest lucru, conducătorul era impresionat de încrederea inocentă din ochii lui.

— Acum n-ai să mai mori? Întrebă copilul.

Roger şi Geoffey fură amândoi surprinşi să-l audă vorbind, dar înainte ca vreunul dintre ei să spună ceva, micuţul continuă:

— Toţi te-au auzit când răcneai, şi au zâmbit.

Părea atât de uşurat şi de sigur pe sine încât Lordul Geoffrey zâmbi.

— Spune-mi cum te numeşti, îi ceru el, cu glas morocănos.

Copilul deschise gura, se încruntă, apoi ridică din umeri. Pe un ton mirat, răspunse:

— Nu ştiu cum mă cheamă.

— Ştii de unde vii, sau cum ai ajuns aici? Se interesa Roger, iar băiatul se întoarse să-l privească.

— El m-a salvat, spuse, arătând spre Geoffrey. Aşa am ajuns aici. Voi fi cavaler.

Şi umerii i se îndreptară, cu mândrie. Lordul Geoffrey schimbă o privire cu Roger, apoi întoarse iar capul spre băiat.

— Al cui eşti? Întrebă, deşi ştia deja ce-avea s-audă.

— Al tău?

Copilul nu mai părea atât de sigur pe sine. Îşi încleştă mâinile laolaltă, în aşteptarea răspunsului.

Războinicului nu-i scăpă gestul său nervos. Rareori avusese de-a face cu copii atât de mici, dar simţea instinctul de a-l apăra şi păzi.

— Aşa e, răspunse, cu o asprime care şi pe el însuşi îl făcu să se crispeze. Acum, lasă-mă. O să mai vorbim noi, mai târziu.

Băiatul păru uşurat. Seniorul îl privi cum fugea spre uşă, preferând să-l vadă zâmbind, nu încruntat, şi se întrebă de ce simţea aşa ceva. Pesemne că febra îl slăbise şi de înger, nu numai la trup.

— My lord? Întrebă copilul, din uşă, fără a se întoarce cu faţa.

— Da? Se răsti nervos Geoffrey.

— Eşti tatăl meu?

Abia acum se întoarse, iar cavalerul îi văzu limpede chipul chinuit de nedumerire.

— Nu.

La auzul răspunsului, ochii băiatului se umplură de lacrimi. Lordul Geoffrey îi aruncă o privire lui Roger, de parcă l-ar fi întrebat: „Şi acum, eu ce să fac?”

Cavalerul îşi drese glasul, apoi mormăi spre copil:

— Nu e tatăl tău, băiete, e stăpânul tău. Tatăl tău i-a fost vasal.

— Tatăl meu a murit?

— Da, răspunse Geoffrey. Iar acum, eşti în grija mea.

— Ca să mă înveţi şi să ajung cavaler? Întrebă încruntat băiatul.

— Da, te voi instrui să devii cavaler.

— Nu eşti tatăl meu, dar eşti stăpânul meu, declară copilul pe cel mai firesc ton. E aproape tot ăia. Nu-i aşa?

— Da, răspunse exasperat baronul, e tot ăia.

Nici el şi nici Roger nu mai scoaseră o vorbă, până când uşa nu se închise în urma copilului. Îl auziră lăudându-se faţa de strajei de pe culoar, iar Roger fu cel dintâi care zâmbi.

— Thomas a avut multă bătaie de cap cu el, fără doar şi poate, chicoti el. Şi nici nu mai era prea tânăr, când a venit pe lume băiatul, dacă nu mă înşală memoria.

— Cum am putut uita? Se întrebă Geoffrey. Thomas a avut mai mulţi copii, numai fete care crescuseră de-a binelea până când soţia lui i-a dăruit şi un fiu. Până la Londra s-a auzit ce mândru era.

— Şi fata?

— E sora lui. Ajunge să-i priveşti ochii, Roger. Leiţi ai ei.

Îşi coborî picioarele peste marginea patului şi se ridică. Era slăbit, dar se rezemă de stâlpul baldachinului, adunându-şi puterile.

— Se ascunde de mine, Roger, şi am să aflu de ce.

— Ni s-a spus că toată familia a fost omorâtă, replică Roger. Iar băiatul era îmbrăcat în ţăran…

— Ca să scape, desigur, căci este moştenitorul Montwrightului…

— Slujitorul care a-ncercat să-l scoată de-aici poate că ştie el răspunsurile la şarada asta.

— Da, sunt sigur că ştie unde se ascunde stăpână-sa. O să-mi spună de ce-i e frică.

— Frică? Râse Roger. Mă-ndoiesc că-i e frică de cineva sau ceva. Păi, pe toţi ne-a pus să-i facem placul. Horace povesteşte oricui are urechi de auzit cum a intrat în sală cea mare fecioară cu părul auriu şi pe toţi cei de faţă i-a vrăjit. Pe toţi, în afară de mine, adăugă el.

— Pe tine nu te-a vrăjit? Se interesă baronul, înălţând o sprânceană.

— Pe mine m-a umilit, recunoscu Roger, cu un zâmbet ruşinat. Sunt prea bătrân ca să mă mai vrăjească fătucile.

Geoffrey chicoti şi se duse la fereastră să se uite afară. Privi spre pădure, în timp ce-l asculta pe Roger continuând:

— Prima dată când am văzut-o, m-a biruit furia. Nu mă aşteptam ca o fărâmiţă de fată să te oblojească, şi eram convins că trăgeai să mori. Ea însă, ştia ce făcea. Neînfricarea ei m-a intrigat. Nu izbuteam s-o înţeleg, recunoscu el, dar i-am observat slăbiciunea când m-a întrebat despre băiat. Pe-atunci, eram prea doborât de oboseală ca să mai chibzuiesc, dar acum îmi dau seama de legătura dintre ei.

— De ce-a plecat, când ştia că din nou casa ei era în siguranţă? Să înfrunte primejdiile de-afară, când aici era apărată…

Întorcându-se de la fereastră, Geoffrey adăugă:

— Am s-o găsesc.

— Şi atunci?

— Atunci, va fi a mea, declară războinicul, hotărât. A mea va fi.

Suna ca un jurământ.

Îi luă mai puţin de un ceas ca să inspecteze cetatea. Roger condusese totul foarte bine, iar oamenii munceau din greu, fortificând pereţii.

Lordul Geoffrey se îmbrăcă – în negru, aşa cum îi era şi sufletul în acel moment – şi aşteptă nerăbdător în sala cea mare că servitorul să fie adus dinaintea lui.

— Iată-l, my lord, anunţă Roger, din uşă, împingându-l de la spate pe slujitorul bătrân, care tremura.

Lordul Geoffrey se întoarse dinspre foc, privindu-l sever pe servitor.

— Numele tău?

— Mi se spune Joseph, my lord. Servitor credincios al lui Thomas, adăugă el, îngenunchind cu respect.

— Ai un chip ciudat de aţi arăta loialtatea faţă de Thomas, remarcă aspru Geoffrey. Încercarea de a-l duce afară din cetate pe moştenitorul lui ar putea foarte uşor să te coste viaţa.

— N-am vrut să-i fac nici un rău, şopti Joseph. Încercam să-l ocrotesc.

— De mine?!

Mugetul lui Geoffrey mai-mai că-l doborî pe servitor la podea. Clătinând din cap, bătrânul încercă să-şi recapete graiul.

— Ba, my lord! Nu voiam decât să-l ţinem pe micuţul Thomas la loc sigur până te înzdrăveneai domnia ta.

— Şi socoteai că aici nu era la loc sigur?

— S-a auzit că Belwain; unchiul micului Thomas, a fost chemat. Stăpâna mea crede că Belwain a poruncit uciderea familiei ei. Nu voia că Thomas să fie aici când sosea unchiul.

— Şi de-asta a plecat şi ea? Întrebă Geoffrey, frecându-şi bărbia îngândurat.

— Da, my lord.

Umerii lui Joseph se înmuiară, în timp ce îndrăznea să arunce o privire spre înfricoşătorul războinic din faţa lui.

— Iar mie îmi eşti credincios? Se interesă Geoffrey.

— Da, my lord, declară Joseph, cu o mână peste inima care-i bătea nebuneşte.

— Atunci, ridică-te şi dovedeşte-ţi loialitatea! Îi ceru Geoffrey cu asprime.

Joseph se supuse numaidecât. Rămase cu capul plecat, aşteptând următoarea poruncă. Aceasta nu întârzie.

— Spune-mi unde se ascunde stăpâna ta.

— Lângă cascadă, cam la un ceas călare de-aici, my lord, răspunse fără şovăire Joseph. Când o să afle că te-ai deşteptat, va veni să-ţi vorbească.

— Numele ei? Întrebă Geoffrey, pe un ton mai îmbunat.

— E Elizabeth, cea mai tânără fiică a lui Thomas.

— Era aici când a început atacul?

— Da, my lord, răspunse Joseph, cutremurându-se. Toţi au fost ucişi, afară de Lady Elizabeth şi de frăţiorul ei. I-am putut ajuta să scape, dar nu înainte să vadă amândoi cum mama lor…

— Ştiu, îl întrerupse Geoffrey. Mi s-a spus numărul leşurilor… şi felul cum au răposat.

Gura i se strânse cu cruzime, amintindu-şi descrierea făcută de Roger despre cadavrele schilodite.

— Şi zici că a văzut asta cu ochii ei?

— Şi ea, şi băiatul. De-atunci, micuţul n-a mai suflat o vorbă, până aci. Şi pare să nu mai ţină minte întâmplarea.

— Ştii cine au fost atacatorii?

— Nu l-am recunoscut pe niciunul dintre ei, căci mai mulţi purtau glugi negre, dar stăpâna mea îl socoate pe Belwain răspunzător. Cu îngăduinţa domniei tale, my lord, am s-o aduc aici.

— Nu, se opuse Geoffrey. Am s-o aduc eu.

Glasul lui Roger îi întrerupse:

— My lord? A sosit preotul.

Geoffrey dădu din cap, oftând uşurat în sinea lui. Deşi fuseseră îngropaţi, morţii nu primiseră binecuvântarea.

— Vezi de el, Roger. Să rămână aici până mă înapoiez.

— Pot să-ţi arăt drumul până la cascadă, my lord? Se auzi iar glasul timid al lui Joseph.

— Nu, răspunse Geoffrey. Am să mă duc singur. Tatăl ei mi-a fost vasal credincios. E de datoria mea. Nu i-ai fost de folos stăpânei tale tăcând, dar n-am să te pedepsesc, căci am auzit cât de îndărătnică este. Şi i-ai salvat viaţa. N-am să uit asta! Totuşi, acum eu răspund de binele ei. Tu ţi-ai făcut datoria.

Joseph avu senzaţia că i se luase o povară de pe umeri. Îl privi pe Lordul Geoffrey cum ieşea din sală, chibzuind că Elizabeth avea să fie într-adevăr bine apărată. O singură întrebare, însă, îl mai zgâdărea pe bătrân: cine avea s-o apere pe Lady Elizabeth de Lordul Geoffrey?

Geoffrey ştia de la Joseph că baraca din pădure era ascunsă într-un pâlc de copaci, în spatele iazului de sub cascadă. Se îndreptă în direcţia aceea, când îi atrase atenţia un plescăit, urmat de o tuse slabă. Îşi scoase spada şi se întoase, când zări printre ramuri o lucire aurie. Porni încet într-acolo, ca s-o vadă mai bine – iar respiraţia i se tăie la vederea priveliştii din faţa lui.

Vedenia – cea aurie, aşa cum o numiseră oamenii lui – ieşi din apă ca zeiţa Afrodita. Privi ca vrăjit cum se îndrepta spre marginea eleşteului, unde se ridică. Îşi ţinea picioarele depărtate iar braţele şi le întinse sus, alene. Razele de soare şiroiau printre frunze, scăldând în aur zeiţa.

Luând apă în căuşul palmelor, Elizabeth şi-o turnă pe gât. Geoffrey se afla destul de aproape ca s-o vadă înfiorându-se, să desluşească stropii de apă prelingându-se printre sânii plini, peste mijlocul îngust pe care era sigur că l-ar fi putut încercui cu o singură mână, şi mai în jos, în triunghiul de bucle blonde din furca picioarelor. Fiecare mişcare a ei răspândea senzualitate inocentă, iar Geoffrey abia izbutea să-şi stăpânească emoţiile, să-şi înfrâneze dorinţa primitivă care-l ardea pe dinăuntru.

Unduirea uşoară a şoldurilor ei, în timp ce ieşea din lac şi-şi luă hainele, îl făcea să înnebunească. Trase adânc aer în piept, ca să-şi ţină firea. Era Baronul Geoffrey, stăpânul tuturor cuceririlor lui William! Şi al ei. Aşa spunea legea. Orice dorea stăpânul, îşi lua.

Câinii pe care Geoffrey şi-i amintea apărură dintr-o dată lângă Lady Elizabeth, aşteptând-o să se îmbrace. Erau uriaşi, iar după cum se gudurau pe lângă ea, în timp ce dispărea în pădure, Geoffrey ştia că aveau s-o apere bine.

Tocmai se pregătea să-şi pună spada la şold şi s-o urmeze, când un ţipăt neaşteptat de femeie risipi tăcerea. Geoffrey se repezi într-acolo, cu arma pregătită. Auzi mârâielile fioroase ale câinilor, zbierete şi strigătele unor bărbaţi… cel puţin trei, socotind după glasuri.

Geoffrey se năpusti în poiana din faţa colibei şi văzu totul într-o clipită. Da, trei erau. Doi se luptau cu câinii, în timp ce al treilea o târa spre cocioabă pe fata care se împotrivea. La vederea acelui nemernic care-şi pusese mâinile pe o asemenea frumuseţe – pe frumuseţea lui – avu loc o preschimbare năprasnică. Nobilul stăpânitor al conacului fu înlocuit de războinicul herculean fără alt gând în minte decât unul singur: să ucidă. Vrăjmaşul cutezase să atingă ceea ce-i aparţinea lui, şi avea a-şi plăti cu viaţa poftă şi prostia.

Răcnetul de furie al luptătorului îl făcu pe atacatorul lui Elizabeth să încremenească. Groaza îi risipi pofta din ochi, când o azvârli pe fată într-o parte şi se întoarse. Mânia de pe chipul războinicului îl puse pe fugă, dar în clipa cât căută o cale de scăpare, soarta îi fu pecetluită. Spada lui Geoffrey şuieră prin aer, înfigându-se în umărul omului, prin muşchi şi os, spre inimă. Dintr-o smucitură a mâinii, Geoffrey îi puse capăt zilelor, apoi îşi smulse spada înapoi şi se întoarse spre cei doi din spatele lui.

— Cheamă-ţi dulăii, porunci el peste umăr.

Elizabeth, care se adună cu greu pe picioare, se supuse fără crâcnire. Ceilalţi doi începură să-i dea târcoale, aduşi de spate, iar nevolnicele lor încercări de a-l răpune aduseră un zâmbet pe buzele războinicului. Un zâmbet care nu i se regăsea şi în ochi. Înainte ca vreunul dintre ei să poată ţipa măcar, Geoffrey îi ucise pe amândoi, din două lovituri scurte de spadă.

Uluită, neputând înţelege cum de stăpânul ei se afla acolo şi o apăra, Elizabeth nu reuşea decât să privească. Simţea că i se îndoiau genunchii, la vedera unei asemenea puteri, a acelei forţe brute.

— Vino la mine.

Asprimea din glasul lui o surprinse. Acum o încerca un alt fel de spaimă, şi nu înţelegea ce se întâmpla. N-ar fi trebuit să se simtă uşurată?

Îi înfruntă privirea, în timp ce pornea încet spre el. Când ajunse în faţa lui, se opri şi aşteptă. Ce anume, nici ea nu ştia.

— Tocmai am ucis pentru tine.

În ochii lui se ivi o lucire mai caldă, iar Elizabeth simţi teamă părăsind-o. Îl privi cum îşi ştergea lama şi o punea la loc, înainte de a răspunde:

— Da, mi-ai salvat viaţa. Îţi sunt îndatorată, recunoscu ea, încet.

— Aşa e.

— Dar şi eu ţi-am salvat viaţa, adăugă Elizabeth, căci ţi-am îngrijit rănile.

— Îmi amintesc, răspunse Geoffrey.

— Şi, prin urmare, îmi eşti şi tu îndatorat, nu?

— Sunt stăpânul tău.

Unde voia să ajungă? Se întrebă Geoffrey. Ce planuri avea?

— Iar tu îmi aparţii mie.

Elizabeth se pregătea să răspundă; când mâna lui se mişcă iute ca fulgerul, prinzând-o de ceafă.

— Eu îţi hotărăsc viitorul, declară Geoffrey.

Frustrată, Elizabeth se încruntă. Ar fi trebuit să-i fie dator, recunoscător – şi când colo, el îi cerea să-şi recunoască supunerea.

Geoffrey nu era deloc mulţumit; îi răsuci părul pe mână, până când fata scoase un ţipăt de durere. Apoi gura i se lăsă peste a ei, într-un sărut care era menit s-o cucerească. Dar curând Geoffrey descoperi că el era acela care-şi pierdea stăpânirea de sine. Gura ei avea un gust atât de dulce, de proaspăt, iar când începu în sfârşit să reacţioneze şi ea, când limba ei o atinse cu sfială pe a lui, simţi cum îl străbătea un val fierbinte.

Elizabeth simţi braţele lui Geoffrey strângând-o şi mai tare şi abia atunci îşi dădu, seama că-i încercuiseră talia. Mirosea a pielărie şi sudoare. Nu era deloc neplăcut să se afle în îmbrăţişarea lui.

— Săruţi mai bine, Elizabeth, spuse Geoffrey, cu buzele lipite de fruntea ei.

— Eram doar curioasă, declară fata, vorbind despre sărutul pe care i-l furase când îl îngrijea. N-am sărutat prea mult la viaţa mea, adăugă, în timp ce încerca să scape din strânsoare.

— Nu mă îndoiesc că eşti neprihănită. Deşi, faptul că ai profitat de un bărbat fără putere îmi spune multe despre caracterul tău.

Elizabeth observă că sărutul îl bine dispusese, şi se gândi să profite.

— Te simţi bine acum?

— Da, răspunse Geoffrey.

— M-ai chemat pe nume, my lord. Cum ai aflat…

— Partea asta din şaradă a fost uşor de desluşit, replică el. Totuşi, aş dori să mai aflu şi alte răspunsuri. Când ne întoarcem la conac…

— Aş dori… dacă n-ai nimic împotrivă, my lord, aş dori să-ţi vorbesc acum; înainte de a ne înapoia la Montwright.

Geoffrey se încruntă o clipă, apoi dădu din cap. Se duse la bolovanul stropit cu mâl de lângă colibă şi se aşeză pe marginea lui, cu picioarele, întinse în faţă. Fără să-şi dea seama, începu să mângâie câinii aşezaţi alături, în timp ce o privea pe Elizabeth.

— Începe prin a-mi spune de ce n-ai rămas dincolo de zidurile cetăţii. De ce te-ai întors aici?

— N-am putut sta acolo când urma să vină Belwain, n-am putut…!

După ce făcu un efort să se calmeze, Elizabeth veni până în faţa lui, împreunându-şi mâinile, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru rugăciune.

— E o poveste lungă, my lord. Ai să mă asculţi?

— Da, răspunse Geoffrey, dornic să afle ce se întâmplase la Montwright.

— Părinţii mei, surorile mele, soţul uneia dintre ele… toţi au fost ucişi, şopti ea. Iar Belwain, fratele mai tana al tatălui meu… poartă toată vina. Trebuie să-şi primească pedeapsa.

— De la început, Elizabeth, o încurajă cu blândeţe Geoffrey. Spune-mi ce-ai văzut, ce-ai auzit…

Elizabeth dădu din cap, apoi trase adânc aer în piept.

— Nu i-am văzut venind. Micul Thomas şi cu mine eram plecaţi să călărim, când a început totul. Familia se adunase să serbeze ziua de naştere a fratelui meu. Era o tradiţie la noi.

Geoffrey încuviinţă, apoi văzu că părea să privească drept prin el, dusă de amintiri. Amintiri care o purtau într-un coşmar din infern, iar el nu putea decât să stea şi să asculte.

— Sora mea mai mare, Catherine, şi soţul ei, Bernard, veniseră tocmai de la moşia lui de lângă Granbury, dar Rupert, care e bolnav de ficat, n-a putut veni. Totuşi, pe Margaret a lăsat-o să vină… O, Doamne, numai de n-ar fi fost aşa de înţelegător…! Acum, n-ar fi murit nici ea!

Îşi trase respiraţia, iar faţa îi deveni mai liniştită.

— Thomas şi cu mine am intrat pe poartă dintr-o latură, ca să ne schimbăm înainte de a ne vedea mama, căci eram plini de noroi. Am pornit pe o scară care nu se vede din sala cea mare, căci peste uşa de la primul etaj e agăţată o tapiserie. Când ne apropiam de capăt, am auzit strigăte şi urlete. Mi-am dat seama că se întâmplă ceva îngrozitor. L-am pus pe Thomas să stea pe scară şi am deschis uşa. Nu m-a văzut nimeni, dar eu, din acel loc, puteam vedea totul. Peste tot zăceau oameni, morţi, schilodiţi, împrăştiaţi pe pardoseală ca nişte cârpe. Ucigaşii erau îmbrăcaţi în ţărani, dar îşi mânuiau spadele că oştenii instruiţi. Câţiva aveau feţe ascunse sub glugi negre. Am încercat să-l găsesc pe cel care-i conducea, când am zărit-o pe sora mea, Margaret. Am văzut-o înjunghiindu-l pe unul în umăr, apoi alergând spre mama noastră. Rănitul s-a luat după ea şi i-a implântat pumnalul în spate, iar Margaret a căzut. Atunci l-am simţit pe micul Thomas lângă mine şi m-am întors ca să-l împiedic să vadă şi să-l duc la adăpost. Unul dintre atacanţi, al cărui glas mi se părea cunoscut de undeva, a strigat o poruncă să fie găsit băiatul. „Găsiţi băiatul, altfel n-am făcut nimic!”, aşa a răcnit, şi am ştiut că voiau să-l omoare pe micul Thomas. Trebuia să-l apăr. Acum el era moştenitorul… Pe mama n-o mai puteam ajuta, dar nu eram în stare să mă mişc de-acolo. Parcă încremenisem în loc. Mă tot uitam la ea. Îi sfâşiau hainele. Hainele mamei mele! Ea s-a smuls din mâinile lor şi unuia i-a zgâriat faţa. Tâlharul a urlat de durere, iar cel care-o ucisese pe Margaret… s-a repezit la mama, cu o secure în mână. A ridicat-o sus, sus de tot, şi când a lovit, în jos şi peste gât, capul… i-a zburat capul de pe umeri!

Niciodată nu mai rostise aceste cuvinte, până acum. Ar fi vrut să se prăbuşească la pământ şi să moară. Durerea era atât de vie, ţipetele familiei ei atât de chinuitoare, atât de asurzitoare, încât îşi acoperi, fără voie, urechile cu mâinile.

Geoffrey nu scotea o vorbă. Îi luă uşurel mâinile de la urechi, ţinându-le într-ale lui.

Gestul său o ajută pe Elizabeth să se mai liniştească. Îl privi, acum îl privi cu adevărat, şi-i văzu în ochi compasiunea.

— Pe urmă, nu-mi mai amintesc mare lucru. Am coborât iar pe scară, cu Thomas, şi am stat acolo până ne-a găsit Joseph şi ne-a dus afară. Apoi, am trimis vorbă la neamurile lui Bernard şi la Rupert.

Geoffrey o trase spre el, cuprinzând-o cu braţele lui puternice. Ar fi vrut să-i şteargă din minte acea oroare, dar ştia că nu era cu putinţă.

— L-ai recunoscut pe vreunul dintre ei?

— Nu, dar cel pe care-l înjunghiase Margaret… glasul lui îmi sună familiar. Şi avea haina plină de sânge.

— Şi ceilalţi? Nu-l cunoşti pe niciunul?

— Nu, răspunse Elizabeth, cu umerii înmuindu-i-se.

— Servitorul tău mi-a spus că-l trimiseseşi pe băiat la Londra. De ce?

— N-am ştiut ce să fac. Potrivit legii, Belwain i-ar fi devenit tutore, iar despre domnia ta credeam că erai bătrân şi senil. Şi nu aveam nici o dovadă că Belwain urzise totul. Tatăl mamei mele locuieşte la Londra, şi m-am gândit că acolo micul Thomas va fi în siguranţă, până găsesc dovada… sau îl omor pe Belwain cu mâinile mele.

— Spune-mi din care pricini crezi că Belwain e vinovatul, îi ceru Geoffrey.

— Numai el are de câştigat, începu Elizabeth. E fratele mai mic al tatălui meu şi râvnea la Montwright. Tata i-a dat o bucată de pământ, dar Belwain n-a fost mulţumit. Totuşi, mama mi-a spus că Belwain fusese un om vesel până când s-a născut Thomas, după care s-a schimbat fată de tatăl meu. Ştiu că ultima dată când l-a vizitat, s-au certat îngrozitor, iar Belwain a spus că niciodată n-o să mai vină la Montwright. L-a ameninţat pe tatăl meu şi ţin minte că m-am speriat de vorbele lui, dar tata nu părea afectat. L-am auzit spunându-i mamei că Belwain o să se calmeze cu timpul.

Îşi desprinse mâinile din strânsoarea lui Geoffrey, şi-l întrebă:

— Dacă murim cu toţii, Belwain va moşteni Montwright, nu-i aşa?

— Da, confirmă baronul. Dar n-aţi murit toţi.

— Aceeaşi lege îl face pe Belwain tutorele micului Thomas, nu?

— Într-adevăr.

— Iar dacă i-l dai în grijă pe fratele meu, o să-l ucidă, prezise ea. Şi pe mine.

— Nu veţi fi daţi în grija lui Belwain, declară Geoffrey.

— Va să zică, mă crezi? Întrebă cu speranţă Elizabeth. Ai să-l omori pe Belwain?

— Te cred că-l socoţi pe Belwain vinovat, ocoli el un răspuns direct, dar am nevoie de dovezi, înainte de a-i cere să dea socoteală.

— Dovezi! Aproape că ţipă Elizabeth. Nu există nici o dovadă!

Smulgându-se de lângă Geoffrey, adăugă:

— Belwain n-o să umble liber. Trebuie să-şi plătească fapta. Am să-l omor.

— Dacă Belwain e vinovatul, eu am să-l omor, replică Geoffrey. Când soseşte la Montwright, îl voi lua la întrebări.

— Şi crezi că va recunoaşte? Întrebă disperată Elizabeth. O să mintă!

— Minciunile pot ascunde capcane. Voi afla cine a poruncit fapta şi am să hotărăsc pedeapsa. E răspunderea mea.

— Îmi dai cuvântul dumitale de onoare că Belwain nu va deveni tutorele lui Thomas?

— Dacă Belwain e nevinovat de învinuirile pe care i le aduci, nu pot să calc legea. Thomas ar fi pus sub protecţia lui. Dacă e nevinovat.

Elizabeth făcu un pas înapoi, clătinând din cap.

— Domnia ta eşti stăpânul pământurilor Montwright, iar acum, că tatăl meu a murit, micul Thomas e vasalul dumitale. Eşti dator să-l aperi!

— Nu mă învăţa care sunt responsabilităţile mele! Se răsti Geoffrey, ridicându-se, cu mâinile în şolduri. Mi le cunosc destul de bine. Până aflu adevărul în privinţa asta, fratele tău va sta cu mine.

Pe un ton mai blând, adăugă:

— Ai încredere-n mine, Elizabeth. Nu voi lăsa să i se întâmple nici un rău. Şi acum, să mergem. Se face târziu. Vom mai vorbi despre toate astea şi la conac.

— Nu e nevoie să fiu şi eu acolo când îi vei cere seama lui Belwain, obiectă Elizabeth. Şi nu doresc să-i văd chipul diavolesc. Nu, insistă ea, fără să ia în seamă furia care se ivise pe chipul lui Geoffrey, am să stau aici până când Belwain…

Mugetul lui o întrerupse. Dintr-o mişcare, baronul o luă în braţe. Câinii începură să mârâie, dar Geoffrey nu-i băgă în seamă, pornind înapoi spre cascadă.

— Lasă-mă jos, stăpâne, îi ceru Elizabeth.

Vedea că cicatricea de pe obraz i se înroşise şi înţelese că întrecuse măsura.

— Te rog, continuă ea. Trebuie să-mi adun lucrurile şi să-mi iau calul.

— Ţi le poate aduce servitorul tău, mâine.

Ce îndărătnic şi neînduplecat era! Îşi spuse Elizabeth. Curios, dar furia îi trecuse, înlocuită de încrederea că Geoffrey avea să pedepsească nedreptăţile făcute familiei ei.

Nu mai schimbară o vorbă, până porniră la drum spre conac. Elizabeth stătea în faţa lui, pe cal, ţinându-i-se de gât în timp ce galopau prin pădure.

— Ai hotărât ce-o să faci cu mine? Întrebă ea. Unde-ai să mă trimiţi?

— Da, am hotărât, răspunse Geoffrey, cu glas aspru.

Îl aşteptă să continue, dar baronul nu părea să mai aibă şi altceva de zis.

— Tatăl meu a semnat un contract de căsătorie pentru mine, când eram mică, reluă ea într-un târziu, dar Hugh, omul cu care urma să mă mărit, a murit acum doi ani. Nu ştiu dacă s-a stabilit altceva.

— N-o să fie nici un contract de căsătorie, declară el cu convingere.

— N-am să mă mărit? Întrebă Elizabeth, surprinsă.

— Ba ai să te măriţi. Cu mine.

Dacă n-ar fi ţinut-o strâns în braţe, Elizabeth ar fi căzut de pe cal. Se răsuci să-l privească, rostind primul lucru care-i trecu prin minte:

— De ce?

Lordul Geoffrey nu-i răspunse şi, după încleştarea fălcilor lui, Elizabeth înţelese că n-avea să mai scoată o vorbă.

Închise ochii şi se rugă în sinea ei, grăbită. Nimic nu mai putea fi ca înainte. Părinţii şi surorile ei muriseră, şi numai ea mai răspundea de siguranţa micului Thomas. Nu avea nici un alt apărător, decât acest cavaler încăpăţânat şi brăzdat în lupte. Oare avea să fie destul de puternic, şi destul de iscusit, ca să-i ocrotească?

CAPITOLUL 3

Nunta urma să aibă loc chiar în acea zi!

Elizabeth nu înţelegea de unde atâta grabă dar n-avea ce face. Stăpânul era hotărât şi refuza să-i dea orice explicaţie. Parcă l-ar fi gonit timpul din urmă, şi trebuia să se însoare până la căderea nopţii. Elizabeth nu mai înţelegea nimic.

Geoffrey o coborî de pe cal şi o duse pe braţe în castel, ca pe un bagaj. Urcă scara arcuită şi intră în camera ei înainte că Elizabeth să-şi poată trage respiraţia.

— Aş vrea să-l văd pe fratele meu, ceru ea.

Războinicul refuză, clătinând din cap. Dumnezeule, încăpăţânat mai era!

— După nuntă, spuse el, aruncând-o pe pat. Voi porunci să-ţi pregătească o baie.

Şi, cu asta, plecă.

O baie caldă, în locul apei reci ca gheaţa a cascadei, era foarte îmbietoare. Elizabeth găsi frânturile de săpun cu miros de trandafiri pe care i le dăduse mama ei ultima oară când îşi sărbătorise ziua, şi începu să-şi frece părul cu îndârjire – dar nu reuşea să-şi alunge neliniştea. Belwain încă nu sosise, iar fata se rugă să i se fi întâmplat vreo nenorocire pe drumul spre Montwright.

În vatră ardea focul. Elizabeth, înfăşurată în cuvertura de pe pat, îngenunche în faţa flăcărilor şi începu să-şi usuce părul. Avea prea multe gânduri care nu-i dădeau pace, şi era frântă de oboseală.

Astfel o găsi Lordul Geoffrey. Elizabeth auzi uşa, dar refuză să se întoarcă. Îşi strânse doar cuvertura mai bine în jurul pieptului, şi continuă să-şi usuce părul.

Abia când nu-i mai putu îndura tăcerea, îl întrebă:

— Ai de gând să stai aici toată noaptea?

— Nu eşti nerăbdătoare să te căsătoreşti?

Glasul lui era scăzut, iar chipul, ironic.

— Nu simt nimic deosebit, minţi Elizabeth. Şi nu e nevoie să mă iei de soţie, my lord. Protecţia domniei tale mi-e de ajuns şi, ca senior, te poţi însura cu oricine… chiar şi din dragoste.

— Numai prostii se însoară din dragoste, declară el, ducându-se la fereastră să privească afară. Iar eu nu sunt prost. Grăbeşte-te, ne aşteaptă preotul.

— Va să zică, nu te-ai răzgândit? Întrebă în şoaptă Elizabeth.

— Nu mă răzgândesc aşa de uşor. O să ne căsătorim. Şi acum, îmbracă-te. Când eşti gata, te vor escorta străjerii. Să nu mă faci să aştept, o mai preveni el.

Şi, fără să-i îngăduie nici un răspuns, ieşi trântind uşa cu atâta forţă, încât valul de aer făcu să sară scântei din vatră.

Elizabeth se grăbi să se supună. Mâinile îi tremurau când deschise uşa şi-i urmă pe cei doi străjeri, gata să-şi întâmpine soarta.

— Să-l iubeşti şi să-l preţuieşti…?

Glasul monoton al preotului întrebă încet insistent. „Nici măcar nu ştiu dacă-l iubesc…” se pomeni Elizabeth spunându-şi, chiar în timp ce repeta cuvintele.

Totul se întâmpla atât de repede, încât nici măcar nu-şi amintea când îngenunchease. Cum ajunsese acolo? De unde apăruse inelul?

— Eu, Elizabeth Catherine Montwright, prin aceasta…

Vocea-i susura într-o şoaptă abia auzită, dar preotul părea mulţumit, căci îi asculta răspunsurile cu un zâmbet binevoitor pe chipul său tăbăcit.

— Eu, Geoffrey William Berkley…

Glasul mirelui, în timp ce-şi înşira nenumăratele titluri, era puternic şi limpede. Apoi totul se sfârşi, iar Geoffrey o ajută să se ridice în picioare. O sărută apăsat, după care o răsuci în loc întorcându-se şi el cu faţa spre oamenii lui. Elizabeth îi auzi oftatul adânc cu o clipă înainte ca sală să se umple de urale.

Vuietul de glasuri creştea tot mai puternic, iar Elizabeth îşi văzu fratele stând lângă Roger. Vru să pornească spre el, dar mâna soţului ei o opri.

— Aşteaptă, îi spuse el, dând din cap spre Roger.

Numaidecât, în faţa lor se deschise un drum. Roger îl aduse pe Thomas spre cei doi. Băiatul avea ochi numai pentru Geoffrey, privindu-l cu o adoraţie limpede pentru toată lumea. Surorii lui nu-i aruncase nici măcar o privire.

— Nu cred că-şi aminteşte de tine, îi spuse soţul ei, dar asta o să se schimbe, căci graiul i-a revenit, iar acum vorbeşte întruna.

Elizabeth dădu din cap, apoi îngenunche în faţa băiatului.

— Thomas, sunt sora ta, îi spuse ea.

— Am să fiu cavaler! Se lăudă copilul.

Apoi, amintindu-şi de bunele maniere, se lăsă într-un genunchi şi înclină capul.

— Te voi ocroti, my lady, de azi încolo.

Şi fură o privire spre Geoffrey, ca să vadă dacă-l mulţumise.

Baronul dădu din cap, apoi o ajută pe Elizabeth să se ridice iar. Fata vru să-şi ia fratele de mână, dar văzu că se îndepărta deja, urmându-l pe Roger.

Elizabeth s-a întors atunci spre soţul ei, care o conducea spre masa de nuntă.

— Unde sunt Thor şi Garth? Întrebă ea, în timp ce se aşezau la masă.

— Cine? Întrebă Geoffrey.

— Câinii mei. Îi cheamă Thor şi Garth. Bunicul meu le-a pus numele, adăugă ea, cu un uşor zâmbet. Mă întrebam dacă nu cumva micul Thomas îi mai ţine minte.

— Câinii sunt închişi jos, răspunse Geoffrey. Fratele tău se teme de ei.

— Dar nu se poate! Exclamă Elizabeth. l-a văzut crescând de când erau mici.

— Nu te mint, spuse Geoffrey încet, dar ferm.

— Te cred, nu m-am gândit că minţi, se scuză ea. Am fost doar surprinsă.

— Băiatul se ascunde după Roger ori de câte ori îi vede. E limpede că dulăii şi-l amintesc, continuă Geoffrey, şi mereu încearcă să-l cheme la joacă, iar viitorul moştenitor al Montwrightului începe să se văicărească. Până la urmă, Roger n-a mai suportat. Dacă are şi braţul la fel de puternic ca plămânii fratele tău va ajunge un luptător destoinic, când o să crească.

Elizabethei îi venea să plângă şi ea. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Înainte, nu se temea de nimic, spuse ea, cu tristeţe. Tata se temea mereu că niciodată n-o să-i vină mintea la cap.

Geoffrey nu părea afectat.

— A văzut multe lucruri care l-au schimbat.

Îi dădu o cupă plină cu vin roşu şi dulce, înainte de a adăuga:

— Cu timpul, o să-i treacă. Aşa se întâmplă întotdeauna.

„Dar mie, o să-mi treacă?” – se întrebă Elizabeth. „Timpul va şterge amintirea ţipetelor mamei mele?”

— Felicitări, my lady.

Vocea familiară şi cuvintele rostite încet o şocară pe Elizabeth. Ridică brusc capul şi o văzu pe bătrâna servitoare a mamei sale, Sară.

— Sară! Exclamă ea, cu un zâmbet. Credeam că muriseşi!

Apoi se întoarse şi-i spuse soţului ei:

— My lord, dă-mi voie să ţi-o prezint pe cea mai credincioasă slujnică a mamei mele, Sară. Sară, domnia sa e seniorul tatălui meu, Baronul Geoffrey William Berkley.

— Ba nu, Elizabeth, o corectă el încet, la ureche, nu mai sunt seniorul tatălui tău, ci soţul tău.

Fata roşi uşor, dând din cap.

— Soţul meu, Sara… începu ea, dar se întrerupse când văzu cât de mulţi servitori cu chipuri cunoscute intrau în sală, aducând tăvi cu mâncare.

— Unde… cum?

— S-au întors cu toţii, acum că te afli aici, îi spuse Sară. Când am primit de veste că soţul dumitale a curăţit casa de cei ce-o pângăriseră, ne-am înapoiat.

Servitoarea aruncă o privire spre Geoffrey, apoi îşi plecă ochii, respectuos.

— Cu voia domniei tale, my lord, aş ajuta-o pe my lady să se pregătească pentru culcare în seara asta. Camerista ei a fost ucisă în timpul atacului.

Geoffrey dădu din cap. Sara zâmbi întinse mâna ca pentru a o bate pe Elizabeth pe braţ, apoi se răzgândi. Observând, Elizabeth fu ea aceea care bătu uşurel braţul servitoarei.

— Îţi mulţumesc, Sară, şi slavă Domnului că eşti bine.

După ce bătrâna se întoarse la treburile ei Elizabeth îşi privi soţul, cu lacrimi în ochi.

Geoffrey, care voia s-o vadă zâmbind din nou o întrebă:

— Şi tu te văicăreşti la fel de tare ca fratele tău?

Elizabeth nu-şi dădu seama dacă glumea sau nu. Clătină din cap, răspunzând:

— Eu nu mă văicăresc niciodată.

Soţul ei zâmbi încântat.

— Şi nu-i zâmbeşti niciodată soţului tău?

— E prea devreme, ca să spun, încercă ea să răspundă tot cu o glumă, deşi vocea-i sună ca o şoaptă abia auzită. Sunt măritată doar de câteva minute, my lord.

— Şi te bucuri că eşti măritată? Nu se lăsă Geoffrey.

— Îmi va fi foarte greu să mă acomodez, răspunse cu seriozitate Elizabeth. Nu-mi cunosc bine soţul, iar poveştile care circulă pe seama lui sunt îngrozitoare.

Geoffrey rămase descumpănit. Lucirea din ochii ei era jucăuş, dar pe faţă nu i se citea nimic, iar vocea îi sună foarte serios. Se pomeni că nu ştia cum să-i răspundă. Nimeni nu-i mai vorbise vreodată astfel.

— Eu sunt soţul tău, se încrunta el. Ce poveşti ai auzit despre mine?

— Sunt prea multe ca să le număr, răspunse Elizabeth, stăpânindu-şi râsul.

— Am să le-aud pe toate! Declară el, cu glas mai puternic.

Imediat ce strigase această poruncă, îşi dori să n-o fi făcut. Nu voia să-şi sperie mireasa chiar înainte de noaptea nunţii, dar era clar că o făcuse. Elizabeth întorsese capul, ascunzându-şi faţa. Acum, oricât de stânjenitor ar fi fost, Geoffrey trebuia s-o împace. Necazul era că nu prea ştia cum să facă.

Îşi trânti cupă pe masă, ca să se calmeze, apoi întoarse bărbia Elizabethei spre el, cu vârful degetului, hotărât doar să-i zâmbească, pentru a-i da de înţeles că nu-i pierise bună dispoziţie.

Fu complet nepregătit pentru zâmbetul de pe faţa ei şi râsul melodios care-i ajunse la urechi.

— Te tachinam, bărbate. Rogu-te, nu te încruta. Nu vreau să te supăr.

— Nu ţi-e frică?

— Nu-ţi place să fii tachinat?

— Nu ştiu dacă-mi place sau nu, răspunse Geoffrey, încercând zadarnic să pară cât mai sever. Decât dacă eu sunt cel care tachinează, recunoscu el, Elizabeth râse din nou, apoi spuse:

— Atunci, căsătoria asta…

— Să închinăm!

Propunerea fusese rostită de Roger, cu glas sonor şi puternic. Vasalul ţinea ridicat un pocal plin, iar pe umărul său stătea aşezat micul Thomas, ţinându-se cu ambele mâini de capul cavalerului şi chicotind.

Geoffrey fu iritat de întrerupere, dar îi şopti lui Elizabeth:

— Mai târziu, nevastă. Ai să-mi spui mai târziu toate poveştile alea îngrozitoare despre mine.

Cu privirea spre Roger şi spre fratele ei Elizabeth răspunse încet:

— Poate, my lord. Poate.

Cu fiecare sorbitură de vin, se simţea tot mai firesc. Băutura o încălzea, şi pe dinăuntru, şi pe din afară.

— Unde-ai găsit vinul ăsta, my lord? Îl întrebă. Aici nu suntem deprinşi cu asemenea bunătăţi.

— Nici chiar când sărbătoriţi? Replică surprins Geoffrey.

— Noi bem cu toate prilejurile bere. Şi luăm mâncarea unii de la alţii, adăugă ea, arătând spre tăvile de lemn pe care servitorii le puneau pe masa.

— Tatăl tău era un om bogat, declară Geoffrey.

— Da, dar frugal. Bunicul meu îl tachină ceva de speriat, pentru cât de strâns la pungă era, mărturisi Elizabeth, pe un ton conspirativ.

— Ţii mult la bunicul tău, nu-i aşa? Zâmbi Geoffrey.

— Da, semănăm mult, recunoscu ea, luând încă o sorbitură de vin.

— Destul, hotărî Geoffrey, luându-i cupa din mână. Vreau să fii trează în noaptea nunţii.

Felul nedelicat în care-i amintise de ceea ce urma o înfioră pe Elizabeth. Zâmbetul îi pieri de pe buze, şi coborî privirea în farfurie. Mâncase, dar numai o bucăţică din plăcinta cu carne de potârniche şi nimic din friptura de lebădă sau tartele cu mure pregătite pentru sărbătoare.

Preotul şi câţiva dintre oamenii lui Geoffrey stăteau la aceeaşi masă. Micul Thomas nu avea voie să li se alăture, dar se înfrupta pe cinste.

Câţiva oameni începuseră să cânte o baladă populară cam deocheată. Apoi, scutierul cel roşcovan se avântă şi el, cu un glas profund, baritonal. În sală se lăsă liniştea, toată lumea ascultându-l.

Era o baladă despre eroul Roland şi credincioasă lui spadă, Joyosa. Potrivit versurilor, Roland se repezea spre năvălitori, în fruntea trupelor din vechime, cântând cu glas limpede în timp ce-şi aruncă spada de nenumărate ori prin aer, ca un saltimbanc. Murise primul, fără să opună rezistenţă, iar acum era un subiect de legendă.

Pentru Elizabeth, Roland părea un nătărău. Moartea era moarte, indiferent dacă te făcea erou legendar sau nu. Se întrebă dacă Geoffrey ar fi fost de aceeaşi părere.

— E timpul, spuse el când cântecul se sfârşi, luând-o de cot. Du-te. Voi veni şi eu, curând.

Elizabeth voia şi ea să plece, dar afară, pe uşile mari de la ieşire, nu spre dormitor. Fu cât pe ce să zâmbească, la gândul acestei spaime copilăreşti. Cât pe ce.

Îşi ridică poalele rochiei şi o urmă pe Sară, la lumina făcliei pe care o ducea slujnica; oprindu-se doar o dată, pe scară. Îşi văzu soţul în mijlocul unui grup de oameni, privind-o. Nu părea să ia în seamă vorbele ostaşilor, uitându-se atent numai la mireasă lui. Făgăduiala nerostită din ochii aceia neguroşi îi făcu inima să, bată mai repede.

— Stăpână? O smulse din gânduri vocea slujnicei, dar fără să poată risipi atracţia care-i ţinea privirea îndreptată spre soţul ei.

— Da, şopti Elizabeth, vin acum.

Dar abia când bătrâna cea cumsecade o trase de cot, reuşi să se întoarcă spre ea. Faptul că Sara îi era alături o ajută mult să se liniştească. Fusese o zi copleşitoare, iar Elizabeth se simţea pe cât de istovită, pe atâta de emoţionată.

— Îţi tremură mâinile, remarcă femeia. De bucurie sau de frică?

— Niciuna, nici alta, minţi Elizabeth. Sunt doar peste măsură de ostenită. Am avut o zi grra.

— Stăpână? Mama dumitale ţi-a vorbit vreodată despre îndatoririle unei neveste?

Felul direct în care-i pusese întrebarea făcu obrajii Elizabethei să se înroşească.

— Nu, răspunse ea, ocolind privirea bătrânei, dar am auzit ce-şi povesteau surorile mele. Şi la urma urmei, nu trebuie ca femeia să facă totul, nu-i aşa? În voce i se simţea o notă de panică, un ecou al frământării din sufletul ei.

Servitoarea dădu din cap.

— Când un bărbat se aprinde, doreşte că perechea lui să-i răspundă asemenea, spuse ea pe cel mai firesc ton. Mă tem c-ai să-l mânii dacă nu…

— Nu-mi pasă dacă se înfurie sau nu, replică Elizabeth, îndreptându-şi umerii. Sper doar să termine cât mai repede.

— Sunt şi căi în care poţi săvârşi fapta aceea la repezeală, comentă evaziv slujnică, împăturind cuvertura de pe pat. Dar e nevoie de curaj… şi de îndrăzneală, my lady.

Elizabeth era intrigată. Sara nu părea deloc stânjenită de acel subiect delicat, ci vorbea cu o expresie liniştită, ca şi cum ar fi sporovăit despre cum se umple prepeliţa la cuptor. Îşi reaminti că avea de trei ori vârsta ei şi, poate, de aceea era atât de blazată.

— Ce trebuie să fac? Întrebă ea, hotărâtă să nu se dea în lături de la nimic, numai să scape mai repede.

— Aţâţă-l, o învăţă Sară, dând din cap când îi văzu expresia nedumerită. Arde de nerăbdare să te ia în pat. I-am văzut căutătura din ochi. Nici un bărbat nu se poate stăpâni la nesfârşit, my lady, trebuie să-l…

În clipa aceea, uşa se deschise şi apăru Geoffrey. Elizabeth stătea în faţa şemineului, fără să-şi dea seama că lumina focului îi contura silueta zveltă prin cămaşa subţire. I se puse un nod în stomac la vederea privirii din ochii soţului ei în timp ce-o măsura prelung, din cap până-n picioare, dar i-o înfruntă, rugându-se să-i treacă mai repede tremurul.

Sara ieşi din odaie, lăsând-o singură cu soţul ei. Când nu-i mai putu îndura privirea, Elizabeth se întoarse cu spatele, prefăcându-se că-şi încălzea mâinile la foc. Căută înnebunită o încheiere pentru discuţia pe care o avusese cu Sară. Să-l aţâţe? S-o facă pe târfa? Asta voise să-i sugereze slujnica? Nu, în veci n-ar fi putut. Şi de ce aţâţarea ar fi grăbit faptele?

Ca să nu dea impresia că se ascundea de el, Elizabeth se întoarse încet spre soţul ei. Acesta o privea stând aşezat pe marginea patului, în timp ce-şi scotea cizmele.

Numai de-ar fi zâmbit, îşi spuse ea, în loc să arate atât de serios, de preocupat. Avea senzaţia că încerca să-i citească gândurile şi simţămintele, să-i scormonească sufletul. Şi să i-l captureze. Părea în stare, iar Elizabeth fu cât pe ce să-şi facă semnul crucii, dar se opri la timp.

Fără o vorbă, Geoffrey se ridică şi începu să-şi scoată şi restul hainelor, surprins să constate că mâinile-i bâjbâiau chiar şi la cele mai simple găietane. Elizabeth ar fi vrut să-i spună să fie atent la ceea ce făcea, nu la ea, dar probabil n-ar fi înţeles că voia doar să-l tachineze. În schimb, veni încet spre el, cu un zâmbet uşor, şi-i desfăcu cele trei cheotori.

Geoffrey o privi lung, inspirându-i mirosul dulce şi proaspăt.

— Ar trebui să-ţi schimb bandajul, spuse Elizabeth, făcând un pas înapoi, şi să-ţi mai pun alifie.

— S-a şi făcut, ăaspunse Geoffrey, cu glas răguşit.

În timp ce vorbea; continua să se dezbrace. Elizabeth încercă să-şi readucă aminte că-l mai văzuse gol – dar asta se întâmplase când era leşinat şi-l ardea febra. Acum, dorinţa îl schimbase mult la înfăţişare, iar transformarea o înfricoşa.

— Nu te teme.

Cuvintele lui rostite încet o nedumeriră. Geoffrey îi puse mâinile pe umeri. N-o trase spre el, părând doar mulţumit să-i studieze alene ochii, nasul – şi mai cu seamă, gura.

— Nu mă tem, ripostă Elizabeth, cu voce limpede şi puternică. Te-am mai văzut fără haine pe tine.

La vederea privirii lui nedumerite, îi explică:

— Atunci, când te-am doftoricit, a trebuit să…

— Îmi amintesc, o întrerupse Geoffrey, zâmbind în sinea lui la vederea felului cum o făcuse mărturisirea să se înroşească; începu să-i maseze încet umerii. Şi eu te-am văzut fără haine, recunoscu el.

Surprinsă, Elizabeth abia dacă-şi dădu seama că mâinile lui îi coborâseră pe mijloc, la nodul cingătorii.

— Când a fost asta? Îl întrebă, încruntându-se.

— La cascadă. Făceai baie.

— Şi te-ai uitat la mine? Exclamă ea, ruşinată şi oarecum indignată.

— Mă hotărâsem deja să te iau de nevastă, Elizabeth. Era dreptul meu.

Elizabeth îi dădu mâinile la o parte şi mai făcu un pas înapoi. Simţi patul înapoia genunchilor şi înţelese că nu avea unde să se mai retragă.

— Când ai hotărât să te însori cu mine? Îl întrebă ea în şoaptă.

Geoffrey nu răspunse, stând doar pe loc, în aşteptare.

Nu uşura deloc momentul, iar nesiguranţa privitoare la ceea ce urma era un chin. „Trebuie să merg până la capăt”, hotărî Elizabeth. Încet, îşi desfăcu brâul cămăşii. Înainte de a-i pieri curajul, şi-o scoase şi o lăsă să cadă pe podea.

— Şi mă mai doreşti? Îl întrebă, cu o voce foşnitoare pe care şi-o dorea cât mai senzuală.

După expresia lui mirată bănui că aţâţarea putea fi o treabă destul de uşoară. Privirea soţului ei era atât de arzătoare, încât îi simţea dogoarea învăluind-o ca o mângâiere.

— Da nevastă, te doresc, răspunse Geoffrey, cu un glas straniu. Vino la mine, Elizabeth. Fii a mea.

Nu mai era nevoie de multe ca să-l facă să-şi piardă stăpânirea de sine, crezu cu naivitate Elizabeth. Îşi închipuia că urma s-o trântească pe pat şi s-o posede. Avea să fie dureros, dar nu pentru mult timp.

Se înălţă pe vârfuri şi-l cuprinse cu braţele pe după gât, apropiindu-se până-i atinse cu sânii părul cald şi des care-i acoperea pieptul. Contactul dintre pielea ei şi a lui fu surprinzător; făcu ochii mari. Geoffrey zâmbi, ca şi cum ar fi fost mulţumit de îndrăzneala ei.

O luă în braţe şi o depuse uşurel pe pat. Apoi se lăsă peste ea, tot numai putere şi forţă vânjoasă, atingându-i de la gât până la picioare gingăşia trupului feciorelnic. Făptura lui uriaşă părea s-o înghită cu totul. Se rezemă în coate, ca să n-o strivească, privindu-i reacţia la acea atingere intimă.

Elizabeth închise ochii, sub imperiul senzaţiilor răzvrătite care-i răvăşeau simţurile. Pielea lui era ca oţelul cald, mirosul său bărbătesc o ameţea. Simţi că tremură şi încercă să-şi desfacă picioarele, cu curaj, ştiind în adâncul ei că puterea lui avea probabil s-o sfâşie. „N-am să ţip”, repetă iar şi iar, închizând şi mai strâns ochii, ca şi cum aşa ar fi uşurat durerea celor ce urmau.

— Sunt gata… şopti ea, cu voce întretăiată.

Geoffrey o simţi încordându-se sub el şi zâmbi.

— Ei bine, eu nu sunt, şopti el.

Zâmbetul i se lăţi, când ochii Elizabethei se deschiseră brusc, deznădăjduiţi şi miraţi.

— Sfârşeşte mai repede, bărbate, şopti ea, rugător.

Încercă să-şi îndepărteze picioarele şi mai mult, dar Geoffrey i le ţintuise în loc cu ale lui. Îl privi în ochi şi aşteptă. Îşi umezi buzele cu vârful limbii, fără voie, străduindu-se să se relaxeze.

Atunci Geoffrey se aplecă încet şi o sărută, un sărut profund, însetat, care-i făcu emoţiile vraişte. Gura ei se deschise sub tandrul asalt, şi-l primi cu un oftat, trăgându-l mai aproape.

Când se retrase şi coborî spre gât, încercă să-l aducă înapoi. Geoffrey îi prinse mâinile şi i le ţinu în loc cu una dintr-ale lui, dar fără a o face să se simtă captivă, căci degetul lui mare le mângâia încet palmele, trimiţându-i prin trup mici fiori care o străbăteau până-n vârfurile picioarelor. Şi tot timpul gura lui continua s-o guste, coborând încet spre sânii încordaţi.

Chinul devenea insuportabil, iar Elizabeth nu-şi mai putu stăpâni geamătul, când buzele lui îi atinseră în sfârşit sânul. Limba-i încercui sfârcul, făcându-l să se întărească – iar în cele din urmă luă bobocul înfierbântat în gură, sugând până când pe soţia lui începură s-o străbată spasme de voluptate.

Elizabeth nu-şi dădea seama că şoldurile începuseră să i se unduiască într-o mişcare erotică, înainte şi-napoi. Îşi eliberă mâinile şi începu să-l mângâie pe soţul ei. Muşchii lui păreau înnodaţi din fier, iar părul de pe piept îi era aspru şi cald. Deosebirile dintre trupurile lor o făceau să se minuneze, şi dorea să-l cunoască în întregime. Mâna îi coborî de-a lungul abdomenului, dar se opri când Geoffrey îşi trase pe neaşteptate respiraţia. Mai şovăi o clipă, apoi îşi continuă explorarea. Când ajunse la fierbinţeala dorinţei lui, mâna lui Geoffrey o opri. Cu glas îngroşat, îi spuse:

— Nu, nevastă. N-am atâta răbdare.

— Nu se cade? Îl întrebă ea, îngrozită că făcuse ceva îngrozitor.

Vru să-şi tragă mâna, dar Geoffrey i-o opri.

— Ba da, răspunse el, mângâindu-i obrazul cu cealaltă mână. Totul se cade între un soţ şi o soţie.

— Atunci, de ce…

Gura lui îi reteză întrebarea. Apoi mişcările deveniră mai puternice, mai concentrate. Îi despărţi picioarele cu genunchiul, iar degetele lui se strecurară între cârlionţii mătăsoşi care-i acopereau miezul dorinţei. Elizabeth încercă să-i dea mâna la o parte, dar Geoffrey nu se lăsă. Cu fiecare atingere, cu fiecare mângâiere pe carnea catifelată, Elizabeth simţea cum se pierdea tot mai mult cu firea. Se agăţă de el, sărutându-i gâtul, umărul, frecându-şi limba de pielea lui încinsă, gstându-i sudoarea sărată, inhalând mirosul de mosc al soţului ei.

Senzaţiile care o încercau erau prea crude, prea noi. Se speria de puterea pe care i-o simţea şi din nou încercă să-i înlăture mâna.

Geoffrey o ţinu nemişcată, încleştându-şi mâinile pe şoldurile ei.

— Eşti aşa de frumoasă, Elizabeth… Aş vrea să te cunosc toată…

Glasul lui vibră lângă pielea ei, ca un mârâit. Elizabeth gemu, trăgându-şi suflarea. Încercă să-şi regăsească graiul, să protesteze, să-i spună că nu, era rău ce făcea, nu trebuia să… Dar gura lui cobora tot mai jos, şi mai jos, şi toate cuvintele, toate gândurile i se risipeau, scurgându-se prin tremurul picioarelor. Atingerea intimă a limbii lui în cel mai ascuns – şi mai bine păzit loc al făpturii ei, mângâierea aspră a obrajilor lui nebărbieriţi pe pielea sensibilă a coapselor, o făceau să-şi iasă din minţi. Gemetele ei îl implorau să înceteze cu acea tandră tortură, în timp ce cu mâinile îl ţinea pe loc, cât mai aproape.

— Eşti aşa de gustoasă… aşa de dulce… îl auzi ea şoptind întretăiat.

Încet, încet, o înnebunea de-a binelea.

— Te rog, Geoffrey… gemu, arcuindu-se sub el. Te rog…

Nu ştia ce-l ruga, nu voia decât ca supliciul să ia sfârşit.

— Uşor, iubirea mea… şopti Geoffrey, dar Elizabeth nu mai putea înţelege ce spunea. Glasul lui era liniştitor, iar atingerea, înnebunitoare; îşi arcui şi mai tare şoldurile, răvăşindu-i părul cu unghiile.

Mişcările ei frenetice îl scoteau din minţi de dorinţă, şi se ridică iar, acoperindu-i gura cu a lui. Elizabeth îl sărută şi ea, iar şi iar, aproape cu disperare.

— Te doresc cum niciodată n-am mai dorit o femeie… îi spuse el într-o şoaptă întretăiată.

Îngenunche între piciaarele ei, apucând-o de şolduri. Elizabeth îl simţi ezitând la intrare şi, instinctiv, se arcui în acelaşi timp în care el se avântă înăuntru. Durerea îi risipi ceaţa senzuală din jurul minţii, făcând-o să ţipe. Încercă să se smulgă, dar Geoffrey o ţinea strâns, şi nu se opri decât când ajunse în adâncurile trupului ei, lăsându-i timp să se acomodeze.

Îi liniştea suspinele cu vorbe dulci, făgăduindu-i iar şi iar că durerea trecuse.

— Am terminat? Bâigui Elizabeth, cu o voce tremurătoare.

— Abia am început, răspunse soţul ei.

Vorbea de parcă ar fi alergat din răsputeri, iar Elizabeth înţelese că se stăpânea de dragul ei. Îi găsi buzele şi-l sărută cu pasiune.

Geoffrey îi răspunse la sărut, cuprinzându-i faţa între mâini. Apoi, încet la început, prinse a se mişca. Şi durerea fu uitată…

Picioarele ei îl cuprinseră de şolduri. Îl auzi spunându-i să-l ţină strâns, îi încercui gâtul cu braţele, apoi nu mai auzi nimic. Numai putea decât să simtă. Plăcerea tot mai intensă o luase în stăpânire.

— Acum, Elizabeth, răsună şoapta lui sacadată, vino cu mine…

Şi îl urmă; simţi despărţirea dintre trup şi suflet, simţi fulgerele şi trăsnetele care i se aprindeau în trup înspăimântătoare şi magnifice.

Îl chemă pe nume şi-l auzi rostindu-l pe al ei.

Trecu un timp până când Elizabeth îşi reveni. Blânda coborâre înapoi la realitate a fost făcută la cădură şi ocrotită de trupul soţului ei care o acoperea. Deschise achii şi îl văzu pe Geoffrey zâmbindu-i.

— N-am ştiut niciodată… şopti ea.

Uimirea minunăţiei prin care trecuseră erau imposibil de descris prin viu grai, dar Geoffrey îi văzu faţa. Cu tandreţe, îi dădu la o parte o şuviţă de păr umedă de pe tâmplă şi o sărută. Elizabeth îşi simţi umezeala de pe obraji şi-şi dădu seama că plânsese.

Geoffrey zâmbi din nou – mulţumit şi îngâmfat – iar Elizabeth se întrebă cine aţâţase pe cine.

Zâmbi şi ea, închizând ochii. Cu un oftat sonor de mulţumire, Geoffrey se întoarse pe spate, iar Elizabeth simţi imediat răceala aerului pe pielea transpirată. Avea nevoie de somn – de somn şi de căldura soţului ei. Trase pătura peste amândoi şi se întoarse spre el, împingându-l până când Geoffrey se răsuci pe o parte şi o cuprinse cu braţele.

Tocmai era gata să adoarmă, când îi auzi glasul.

— Eşti a mea.

Era o afirmaţie calmă.

— Da, bărbate, a ta sunt, recunoscu Elizabeth, în întuneric. Iar tu eşti al meu.

Tonul ei îl sfida s-o contrazică.

Geoffrey nu răspunse. Respiraţia lui adâncă şi regulată o înştiinţă că adormise. Iritarea i se transformă în exasperare, când îl auzi începând să sforăie.

Elizabeth nu se dădu bătută. Geoffrey îi ceruse jurământul, iar acum ea îl pretindea pe al lui! Îl împinse cât putu de tare, strigându-i în ureche:

— Şi tu eşti al meu, Geoffrey!

Nu-i răspunse nici acum, dar o strânse scurt în braţe, cu un mic zâmbet pe buze. Pentru Elizabeth era o recunoaştere. De-ajuns atât. Jurase.

Mulţumiţi, soţul şi soţia adormiră.

CAPITOLUL 4

Pe Elizabeth o treziră din somn zgomotele şi glasurile oamenilor care lucrau în curte. În clipa dinainte de a se dezmetici, i se păru că auzea glasul profund al tatălui ei strigând instrucţiuni.

Un răcnet al lui Roger îi distrase atenţia. Deschise ochii şi trase adânc aer în piept. Nimic nu mai putea fi ca înainte, îşi dădu ea seama, iar trecutul n-avea să se mai întoarcă.

Şi totuşi, în lumina dimineţii, nici viitorul nu mai arăta atât de sumbru şi ameninţător. Singura ei grijă era Belwain, şi răzbunarea. Iar acum, se părea că urma să le aibă pe amândouă: un viitor şi dreptatea.

O găsi pe Sară în sala cea mare, unde domnea dezordinea, şi hotărî ca în castel să se facă din nou curăţenie, ca înainte. Începu să le dea sfaturi servitorilor, însărcinând-o pe Sara să supravegheze măturatul şi spălatul pardoselilor.

— Aruncaţi rogojinile astea, şi puneţi în locul lor altele, noi. Poate-ar trebui să presărăm şi cu puţin rosmarin, ca să alungăm mirosul. Ce zici, Sară? O întrebă Elizabeth pe bătrână.

— Aşa, aşa, my lady, Iar Dame Winslow ne va aduce flori proaspăt culese de pe câmp, cum îi aducea şi mamei dumitale. Cât ai bate din palme, vom face casă asta ca nouă!

Elizabeth dădu din cap. Privirea i se îndreptă apoi spre flamura zdrenţuită care mai atârna pe peretele din fund.

— Sară, pune pe cineva să ia flamura, îi şopti ea. N-am nevoie s-o văd în fiecare zi, ca să-mi amintesc ce s-a întâmplat aici. Oricum n-am să uit.

Servitoarea îi luă mâna şi i-o strânse.

— Am eu grijă, my lady. Nimeni dintre noi n-o să uite vreodată.

— Îţi mulţumesc, Sară, răspunse Elizabeth.

Mai aruncă o ultimă privire spre flamură; apoi se întoarse spre ieşire.

Servitoarea îşi şterse lacrimile cu mâăneca, privindu-şi tânăra stăpână. O, de-ar fi avut numai putere să ia pe umerii ei o parte din povară ce-o apăsa!

— I-aşa de nedrept... bombăni ea.

— Poftim, Sară? Se întoarse Elizabeth din uşă, zâmbind. Nu te-am auzit.

— Mă întrebam doar dacă dumneata şi baronul veţi pleca în curând, născoci Sara o scuză.

Cuvintele ei o mirară pe Elizabeth. Nici nu se gândise să plece de la Montwright. Era casa ei. Şi totuşi, era foarte probabil că aveau să se ducă nu peste mult timp. Geotfrey avea multe moşii mai bogate decât Montwright, şi propriul său domeniu.

— Drept să-ţi spun, nu ştiu, răspunse ea. Unde mi-e bărbatul, Sară? L-ai văzut azi? Trebuie să vorbesc cu el.

— În dimineaţa asta nu l-am văzut, răspunse Sară. O fi în curte, sau jos, în fortul ostaşilor. Pot să-l trimit pe Hammond să-l caute.

— Am să-ă găsesc eu, declară Elizabeth.

Uşor de zis, dar greu de făcut. Elizabeth porni prin curte, dar nu-i întrerupse pe oameni din lucru, ca să-i întrebe unde era Geoffrey. Se opri să se uite la câţiva cavaleri care se chinuiau să care o covată plină cu nisip, întrebându-se ce aveau de făcut cu ea. Scutierul cel roşcovan, care se numea Gerald, îi explică bucuros:

— Se vor pune mai multe copăi cu nisip pe metereze; la depărtări egale, my lady.

— În ce scop? Se încruntă Elizabeth.

— O vezi pe aia pusă deja, acolo? Întrebă Gerald, arătând spre apus.

— O văd, da.

— Şi vezi cum stă pe pietrele alea?

Elizabeth dădu din cap, zâmbind în sinea ei, amuzată de însufleţirea scutierului.

— În cercul de pietre se va aprinde focul ca să înfierbânte nisipul.

— Dar pentru ce?

— Ca să-l încingă, repetă Gerald, până se face fierbinte ca soarele.

— Şi când o să fie fierbinte ca soarele? Nu se lăsă Elizabeth.

— Atunci, va fi aruncat cu nişte discuri de fier peste zid, asupra oricui încearcă să intre… dacă ne mai atacă cineva.

După expresia scutierului, se vedea că era cam dezamăgit de lipsa ei de entuziasm.

— N-am mai auzit de o asemenea armă, spuse Elizabeth. Foloseşte la ceva?

— Ba bine că nu, my lady! Nisipul fierbinte poate să ardă cumplit. Dacă nimereşte bine, poate să şi orbească…

— Destul, se grăbi Elizabeth să-l întrerupă, căci imaginea pe care i-o înfăţişa era prea îngrozitoare. M-ai convins.

Scutierul dădu din cap, zâmbind. După ce-i mulţumi pentru explicaţii, Elizabeth îşi spuse că-i amintea de şoimul ei, cum se umfla în pene de mândrie.

Ajunse la poartă, dar văzu că era păzită de doi străjeri.

— Deschideţi poarta, vă rog, le ceru ea.

— Nu se poate, my lady, răspunse unul dintre ei.

— Nu se poate? Întrebă Elizabeth încruntată, uitându-se de la unul la altul.

— Avem poruncă, explica al doilea. De la Şoim.

— Şi ce poruncă a dat soţul meu? Se interesă ea, vorbind pe un ton binevoitor.

— Să rămâi în cetate, my lady, răspunse şovăitor un străjer. Nu voia s-o supere, deşi s-ar fi supus poruncilor Şoimului orice-ar fi fost.

— Va să zică, sunt…

Elizabeth voise să spună „prizonieră la mine acasă”, dar se opri la timp. Avea să discute chestiunea cu soţul ei. Nu se cădea să facă nici un comentariu, de bine sau de rău, în faţa gărzilor. Nu-şi făceau decât datoria.

— Atunci, trebuie să-i îndepliniţi poruncile, încheie ea, zâmbind.

Întorcându-se, porni înapoi, întrebându-se de ce dăduse Geoffrey un asemenea ordin. Recunoştea că ştia foarte puţine despre soţul ei. Habar n-avea cum privea femeile, cum s-ar fi purtat cu o soţie.

O mişcare pe cer îi atrase atenţia. Elizabeth ridică privirea şi văzu şoimul dând târcoale. Fără să se gândească o clipă la cei din jur, întinse braţul şi aşteptă. Nu remarcă tăcerea care se lăsase, nici nu văzu chipurile surprinse şi neîncrezătoare ale oamenilor.

Şoimul îi poposi pe braţ, privind-o în ochi cu un gâlgâit sonor, de bun-găsit. Deodată, începu să bată din aripi, nervos.

— Şi eu îl aud, şopti Elizabeth, căci sunetul calului care venea în galop se apropia tot mai mult.

Vocea ei linişti pasărea, iar bătaia din aripi încetă. Ridicând privirea, Elizabeth îşi văzu soţul care se uita la ea din şaua calului. Câinii stăteau de-o parte şi de alta, gâfâind, cu limbile scoase. Ştiind că şiomyl se temes de ei, Elizabeth îi spuse:

— Du-te.

Numaidecât pasărea îşi luă zborul.

Elizabeth porni spre soţul ei, cu gând de a-i solicita câteva momente. Îi privea linia aspră a gurii, întrebându-se la ce s-o fi gândit. Simţea privirile ostaşilor şi-şi dădu seama că erau uimiţi de întâlnirea dintre ea şi şoim, ceea ce o făcu să se simtă stânjenită. Fără să-şi ia ochii de la Geofffrey, continuă să înainteze, încet şi demn.

Uralele o luară prin surprindere. Mirată, se întoarse să vadă ce se întâmplase. Continuau să se uite la ea – şi ovaţionau. Îşi pierduseră cu toţii minţile? Îşi privi soţul, în aşteptarea unui răspuns, dar pe chipul lui nu se putea desluşi nimic.

Cel care o lămuri fu Roger. Se apropie şi-i puse o mână pe umăr – dar, la vederea expresiei încruntate a lui Geoffrey, se grăbi să şi-o retragă.

— Îl salută pe Şoim… soţul dumitale, spuse el, şi pe doamna Şoimului. Eşti vrednică de cinstire, my lady.

— Dar nu ştiu că şoimul e al meu? Întrebă ea. L-am crescut de când era…

— N-are impotanţă, o întrerupse Roger, cu un zâmbet. Şoimul e liber, şi totuşi se întoarce – pentru că eşti vrednică de cinstirea tuturor.

„Ba pentru că toţi sunt nişte aiuriţi, care cred toate prostiile,” îşi spuse Elizabeth. „Ce m-o fi făcând să fiu aşa vrednică?” Faptul că era soţia Baronului Geoffrey, probabil.

Cu coada ochiului, îşi văzu soţul descălecând şi pornind spre ea. Prin urmare, venea în sfârşit s-o salute, îşi spuse Elizabeth iritată. Stăpânindu-şi nemulţumirea, se întoarse să-i zâmbească. Pesemne avea destule treburi pe cap, şi nu era nevoie să-l mai împovăreze şi ea cu propriile sale probleme şi

ale fratelui ei. N-avea de ce să se supere – şi-n plus, ar fi fost o copilărie, iar ea nu mai era un copil, ci o femeie întoată firea, şi soţie, pe deasupra.

Vorbi cea dintâi:

— Bună dimineaţa, my lord.

Făcu o mică reverenţă în timp ce-l saluta, cu gândul de a-l săruta pe obraz aşa cum făcuse mama ei ori de câte ori îşi întâmpina bărbatul, dar privirea lui încruntată o opri. Parcă i-ai fi citit gândurile, şi nu era de acord.

Elizabeth simţi că se înroşea în obraji. Îşi mută privirea, stingherită, şi văzu câinii. Instinctiv, se bătu cu o mână pe şold, într-un gest de chemare. Dulăii n-o luară în seamă, rămânând lângă soţul ei. Această trădare era ultima picătură. Îi venea să urle.

Geoffrey vorbea cu Roger. Elizabeth îl aşteptă cu toată răbdarea de care era în stare, dar observă că, pe măsura ce-l ascultă, Roger se încrunta tot mai mult. Oare ce-i spunea? Înaintă din nou, ca să audă.

— Câţi vin cu el? Întrebă Roger.

— Nu mai mult de cincizeci, după cum spune Riles, răspunse Geoffrey.

Amândoi arătau foarte preocupaţi, apoi Geoffrey întoarse capul spre ea şi, în clipa aceea, Elizabeth înţelese. Chiar în acelaşi moment, din depărtare se auzi un duruit, ropotul copitelor unor cai gonind în galop. Venea Belwain!

Tot sângele îi fugi din faţă. Îşi duse instinctiv mâna la talie şi scoase pumnalul din teacă, ţinându-l atât de strâns încât prăselele i se făcură una cu mâna. Gândurile i se citeau în privirea înnebunită: „Trebuie să-l găsesc pe Thomas! Să-l ascund! Unde-o fi?”

Geoffrey îi privea cu inima grea transformarea. Ar fi vrut s-o cuprindă în braţe şi s-o încurajeze, s-o liniştească, să vindece rana. Dar nu putea. Şi o mai aşteptau şi alte chinuri, până la apusul soarelui.

Elizabeth se întoarse, fără să ştie încotro o luă, hotărâtă numai să-şi găsească fratele. Să-l găsească şi să-l apere. Păruse să uite de pumnalul din mână, ba chiar şi de prezenţa soţului ei.

Geoffrey îi puse mâinile pe umeri, scuturând-o uşor.

— Nu face asta, îi spuse el încet.

Făcând un pas înapoi, Elizabeth se desprinse de sub mâinile lui. Încercă să-l ocolească, dar soţul ei îi tăie calea.

— Trebuie să-l găsesc pe Thomas, spuse ea cu voce gâtuită. Nu mă opri.

— Du-te în odaia noastră şi aşteaptă, îi ordonă Geoffrey.

Elizabeth începu să clatine din cap, dar soţul ei nu-i luă în seamă refuzul.

— Am să-l trimit pe fratele tău la tine.

— Acum? Ai să-l trimiţi la mine chiar acum? Înainte de a-l vedea Belwain?

Disperarea din vocea ei îl învălui pe Geoffrey ca o undă arzătoare, ca nisipul încins de pe metereze, pârjolindu-l cu toată durerea şi spaimă din sufletul soţiei lui.

— Roger, spuse el, fără să-şi ia privirea de la Elizabeth, băiatul e în coliba tăbăcarului. Du-l în camera Elizabethei.

— Înţeles, my lord, răspunse Roger şi se întoarse, pornind grăbit spre tăbăcărie.

Elizabeth privi pe urmele lui până când simţi mâna lui Geoffrey prinzând-o pe a ei. Coborând ochii, văzu cum soţul ei îi desprindea degetele, unul câte unul, de prăselele pumnalului. Nu reacţionă decât după ce i-l luă din mână.

— Am nevoie de jungher…

— Ba n-o să ai nevoie de el. Vei sta în odaia noastră.

Porunca lui era rostită cu glas aspru. O trase spre el, ţinând-o strâns cu un braţ, iar cu mâna cealaltă îi ridică bărbia.

— Dă-mi cuvântul tău de cinste c-ai să-mi îndeplineşti porunca, Elizabeth.

— Şi ai să mă crezi pe cuvânt? Întrebă ea, ştiind că soţul ei îi simţea tremurul.

— N-am nici o pricină să ţi-l pun la îndoială, replică Geoffrey, privind-o în adâncul ochilor.

— Nu ştiu dacă ţi-l pot da. Mai întâi, trebuie să-mi spui ce-ai de gând să faci cu Belwain.

Cererea ei nu-l supără pe Geoffrey, care-i înţelegea bine şovăirea.

— Nu sunt dator să-ţi explic ţie ce fac, nevastă. Să ţii minte asta.

Pe un ton mai blând, adăugă:

— Ai încredere-n mine.

— Şi dacă n-am? Replică Elizabeth.

— Atunci, am să te încui în odaie şi voi pune păzitori la uşă. Până nu vorbesc cu unchiul tău, să aud şi ce are el de zis…

— N-are de zis decât minciuni.

— Destul! Dă-mi cuvântul tău!

— Bine, bărbate, ţi-l voi da. Am să aştept până vorbeşti cu Belwain.

Se relaxă puţin, dar privirea îi rămase sfidătoare.

— Însă ascultă bine ce-ţi spun: am încredere în tine – şi, dacă nu mântuieşti cu Belwain, am s-o fac eu!

— Elizabeth! Ridică Geoffrey tonul, simţind că-i venea s-o zgâlţâie pentru a o face să înţeleagă. Nu mă ameninţa! Unchiul tău va fi ascultat cu cinste. Asta-i legea lui William, şi o urmez: să asculţi toate părţile într-o judecată, înainte de a rosti sentinţa. Şi-ai să-mi respecţi şi tu hotărârea.

Elizabeth nu-i putu răspunde. Ştia, în adâncul inimii, că n-ar fi putut accepta nici un alt verdict decât vinovăţia deplină a unchiului ei. Totuşi, n-o spuse, sperând că Geoffrey să judece în favoarea ei. Îi credea spusele, el însuşi i-o declarase, la cascadă, când ea îi povestise cele întâmplate.

— Acum mă duc în odaie, zise ea, sperând că astfel să pună capăt convorbirii.

Geoffrey se hotărî să nu mai insiste. Oştirea care se apropia avea să ajungă la poartă în câteva momente. Totuşi, nu voia să pună capăt atât de aspru discuţiei.

— Am făgăduit că vă voi apăra, pe tine şi fratele tău. Să ţii minte asta.

— Da, bărbate, răspunse Elizabeth.

Păstrându-şi o expresie neutră, porni spre uşa conacului. Când ajunse pe treapta de sus, se mai întoarse o dată spre soţul ei, văzu că o privea şi dădu din cap.

— Am încredere în dumneata, my lord.

În sinea ei, adăugă: „Să nu mă dezamăgeşti.”

CAPITOLUL 5

Imediat ce Elizabeth ajunse la loc sigur, în castel, Geoffrey se întoarse spre oamenii lui.

— Harold, îndoieşte numărul oştenilor de pe ziduri, îi spuse el unui cavaler. Pe altul îl anunţă: Belwain singur va fi îngăduit azi înăuntru.

Se întrerupse, căci îl văzuse pe Roger ducându-l pe micul Thomas sub braţ, ca pe un sac, spre uşile castelului. Fără să se mai întoarcă spre soldaţi, continuă:

— Când soseşte Belwain, trimiteţi-l la mine. Voi aştepta înăuntru.

Şi porni spre marea sală, când îi ieşi în cale Gerald, credinciosul său scutier. Nu-l luă în seamă până când ajunse la uşă.

— Stai afară, cu oamenii, îi spuse el.

— Aş sta lângă domnia ta, my lord; îi ceru scutierul, îngrijorat.

— De ce?

— Ca să-ţi apăr spatele.

— Asta-i datoria mea, aproape că lătră la el Roger, care tocmai coborâse din odaie.

Mustrarea avu efectul dorit. Scutierul păru să se facă mai mic, sub ochii stăpânului său.

— Voi doi credeţi că am nevoie să-mi apere cineva spatele? Întrebă Geoffrey.

— Din câte se spune, my lord, răspunse Gerald, înainte ca Roger să deschidă gura.

— Atunci, se va ocupa de asta Roger, hotărî Geoffrey. Azi, tu vei păzi meterezele, adăugă el. Datoria ta e să priveşti şi să asculţi. Şi să înveţi.

În sală, Geoffrey se rezemă cu coatele pe masă. Pânza de în fusese luată, lăsând să se vadă zgârieturile.

— Dacă-mi porunceşti, spuse Roger, am să mă îngrijesc eu de instruirea băiatului.

— N-am să-ţi poruncesc, prietene. Tu hotărăşti. Gândeşte-te, şi-mi spui mai târziu.

— Crezi că Belwain e răspunzător de ucideri? Îl întrebă Roger, schimbând vorba.

Geoffrey se înnegură la faţă. Rezemat de masă, îşi frecă gânditor bărbia.

— Nu ştiu, spuse el după câteva clipe. Soţia mea îl socoteşte vinovat.

— Şi slugile cu care am vorbit eu, asemenea. Toţi îşi amintesc cearta dintre cei doi fraţi şi ameninţările pe care le-a strigat Belwain.

— Atâta lucru nu-i de ajuns ca să osândeşti un om, replică Geofftey. Proştii rostesc la mânie lucruri pentru care se căiesc pe urmă. Voi auzi ce are de zis, înainte să iau o hotărâre.

— Pare-mi-se că e singurul ce are de câştigat de pe urma morţii fratelui său.

— Nu e singurul, îl contrazise încet Geoffrey. Mai e încă unul.

Privirea lui încruntată îl opri pe Roger să mai întrebe ceva. Apoi, uşile castelului se deschiseră, şi amândoi întoarseră capetele într-acolo. Sosise Belwain.

Geoffrey le făcu semn gărzilor, care plecară repede. Belwain, mic de stat şi gătit elegant, în verde ca pana păunului şi galben, peste mijlocul său gros, şovăi la intrarea în sală.

— Sunt Belwain Montwright! Se prezentă el în cele din urmă, scâncind pe nas. Îşi şterse nasul cu o batistă albă de dantelă, în timp ce aşteptă răspunsul.

Geoffrey îl privi lung, tăcut, câteva momente, înainte de a-i răspunde cu glas puternic:

— Iar eu sunt baronul tău. Poţi să intri.

Se rezemă iar de masă, privindu-l pe unchiul soţiei sale, care se apropia grăbit. Mergea de parcă ar fi avut gleznele legate cu o sfoară. Glasul îi era la fel de nesuferit că mişcările: ascuţit şi scârţâitor. Nu semăna nicidecum cu Thomas Montwright, reflectă Geoffrey. Îşi amintea că Thomas fusese un om înalt şi plin de viaţă. Fratele său mai tânăr, care acum îngenunchea în faţa lui, părea o babă îmbrăcată în straie bărbăteşti.

— Îţi jur credinţă, my lord, spuse Belwain, cu o mână pe inimă.

— Nu-mi jura nimic, căci n-am să-ţi primesc credinţa până nu ştiu ce ai în minte. Ridică-te!

Poruncă să aspră avu efectul dorit. Ochii lui Belwain deveniră sticloşi de groază.

— Mulţi te învinuiesc pentru ceea ce s-a întâmplat aici, urmă Geoffrey. Acum ai să-mi spui ce gândeşti despre toate astea.

Unchiul Elizabethei înghiţi de câteva ori în sec înainte de a răspunde:

— Nu ştiu nimic despre atac, my lord. Abia după ce s-a întâmplat am auzit. Martor mi-e Dumnezeu, n-am avut nici un amestec. Nimica! Thomas era fratele meu. Îl iubeam!

— Ciudat fel mai ai de a ţine doliu după fratele tău, remarcă Geoffrey.

La vederea privirii nedumerite a lui Belwain, continuă:

— S-ar cădea să te îmbraci în negru, iar tu n-ai făcut-o.

— Am luat pe mine hainele mele cele mai bune, în semn de cinstire pentru fratele meu mort.

— Se justifică Belwain. Îi plăceau tunicile colorate, adăugă el, mângâindu-şi o mânecă.

Dezgustul i se ridică lui Geoffrey în gât ca fierea arzătoare. În faţa lui nu stătea un bărbat, ci un nevolnic. Îşi păstră expresia neutră, deşi îi era destul de greu. Ca să se stăpânească mai uşor, se ridică şi merse până în faţa vetrei. Întorcându-se de-acolo iar spre Belwain, îl întrebă, pe un ton aproape binevoitor:

— Ultima oară când te-ai văzut cu fratele tău, v-aţi certat?

Belwain nu răspunse pe dată. Ochii lui, că ai unui şobolan încolţit, săgetau între baron şi cavalerul aşezat la masă, ca şi cum nu s-ar fi putut hotărî de care avea motive să se teamă mai tare.

— Aşa este, my lord, răspunse el. Şi voi purta până la sfârşitul zilelor mele povara de a-i fi rostit vorbe grele fratelui meu. Ne-am despărţit pentru ultima oară la mânie, şi de-asta, numai eu sunt vinovat.

— Pentru ce v-aţi certat? Se interesă Geoffrey, neclintit de mărturisirea înlăcrimată a lui Belwain. Numai la compasiune nu-i stătea gândul.

Belwain văzu că nu-l impresionase, şi continuă pe un ton mai puţin dramatic:

— Fratele meu îmi făgăduise pământuri în plus, ca să le cultiv. Dar în fiecare an amâna iar data când să mi le dea, şi totdeauna din fel de fel de pricini neînsemnate. Era un om bun, dar nu prea mărinimos din fire. Şi, ultima dată când l-am văzut, eram sigue că aveam să primesc pământurile. Nu mă îndoiam! Îşi terminase toate motivele, adăugă el, dar iar mi-a legănat pe dinainte morcovul şi, în ultima clipă, l-a tras.

În timp ce vorbea, chipul i se acoperise cu pete roşii, iar glasul îi devenise mai puţin smiorcăit.

— Ajunsesem la capătul răbdării şi eram sătul de jocurile lui. I-am şi spus, şi am început să ţipăm unul la altul. Şi atunci, m-a ameninţat, my lord. Da, m-a ameninţat! Pe mine, singurul lui frate! A trebuit să plec. Thomas era un om foarte iute la mânie şi avea mulţi duşmani, să ştii. Da, da, repetă el, avea o mulţime de duşmani.

— Şi crezi că unul dintre aceşti „mulţi duşmani” l-a ucis, pe el şi familia lui?

— Da, sunt sigur! Dădu din cap cu tărie Belwain. Îţi spun din nou, my lord, eu n-am avut nimic de-a face cu asta. Şi am dovezi că nici nu eram pe-aici. I-am adus cu mine pe cei care-ţi pot spune, dacă-mi îngădui să-i chem înăuntru.

— Nu mă îndoiesc că ai prieteni care vor declara că erai cu ei când au fost măcelăriţi fratele tău şi familia lui. Nici cea mai mică îndoială n-o am, reluă Geoffrey, pe un ton blajin, dar cu ochii reci ca gheaţa.

— Da! Întări Belwain, încercând să se îndrepte de umeri. Nu sunt vinovat, şi o pot dovedi.

— N-am spus că eşti vinovat, replică Geoffrey.

Încercă să vorbească pe un ton neutru, căci nu dorea ca Belwain să afle ce simţea. Prefera să-l admenească, pentru a-l prinde mai uşor în cursă.

— Abia am început să cercetez chestiunea asta, înţelegi…

— Da, my lord. Dar sunt sigur că în cele din urmă voi pleca liber. Poate chiar ca nou stăpân al moşiei Montwright, hmm?

Se opri tocmai la timp. Fusese cât pe ce să-şi frece palmele de satisfacţie. Mergea mai uşor decât se aşteptase. Seniorul, deşi înspăimântător la înfăţişare, avea o judecată foarte simplă, se grăbi Belwain să presupună.

— Fiul lui Thomas e moştenitorul Montwrightului, răspunse Geoffrey.

— Da, my lord, cum nu se poate mai adevărat, se grăbi Belwain să se corecteze. Dar, fiind singurul lui unchi, mi-am închipuit că, o dată ce voi fi dovedit nevinovat de fapta asta mârşavă, voi… vreau să zic, că vei pune băiatul sub ocrotirea mea. Aşa zice la lege! Adăugă el, cu convingere.

— Sora băiatului nu are încredere în tine, Belwain. Te socoate vinovat.

Geoffrey îi observă cu atenţie reacţia şi simţi cum începea să fiarbă de furie. Belwain rânjea dispreţuitor.

— N-are habar de nimic! Şi-o să vorbească altfel, când voi lua eu stăpânirea! Pufni el. Prea i s-au îngăduit multe, fetişcanei ăleia!

„E un prost”, îşi spuse Geoffrey. „Prost şi slab. O combinaţie periculoasă.”

— Vorbeşti despre soţia mea, Belwain.

Cuvintele lui îl făcură pe Belwain să se albească la faţă, aproape căzând în genunchi.

— Soţia dumitale! Îţi cer iertăciune, my lord. N-am vrut să… adică…

— Destul! Se răsti Geoffrey. Întoarce-te, la oamenii tăi şi aşteaptă să te chem din nou!

— N-am să stau aici…? Întrebă Belwain, scâncind iar.

— Ieşi! Răcni Geoffrey. Şi bucură-te că pleci în viaţă Belwain. Încă nu ţi-am rânduit nevinovăţia.

Belwain deschise gura să protesteze, se gândi mai bine şi o închise la loc. Se întoarse şi ieşi grăbit din cameră.

— Dumnezeule! Poate fi ăsta fratele lui Thomas? Comentă Roger, cutremurându-se de repulsie, după ce uşile se închiseră.

— E fricos, şi în acelaşi timp obraznic, răspunse, Geoffrey.

— Ce părere ai, Şoimule? El o fi făptaşul? Oare el a plănuit-o, şi a săvârşit-o?

— Tu ce zici, Roger? I-o întoarse Geoffrey.

— Vinovat, declară Roger.

— Pe ce pricină?

— Pe pricina… silei, recunoscu el după un moment. Nimic mai mult. Aş vrea să fie vinovat.

— Atâta nu-i destul.

— Atunci, dumneata nu-l consideri vinovat, my lord?

— N-am spus asta. E prea devreme ca să mă rostesc. Belwain e un nătărău. S-a gândit să mintă în legătură cu cearta cu fratele lui, dar s-a răzgândit. I-am putut citi nehotărârea în ochi. Şi e un om slab, Roger. Îl socot prea slab ca să urzească un plan atât de îndrăzneţ. Pare să fie un bleg, nu un conducător.

— Da, la asta nu m-am gândit, mărturisi Roger.

— Nu-l cred pe de-a-ntregul nevinovat, dar nu el a plănuit atacul. De asta, bag mâna-n foc. Nu, repetă Geoffrey, clătinând din cap, altcineva a pus la cale fapta.

— Şi acum ce-ai să faci?

— Am să-l scot pe vinovat la iveală, declară el. Şi-l voi folosi pe Belwain ca pe o unealtă.

— Nu înţeleg.

— Trebuie să chibzuiesc bine planul, continuă Geoffrey. Poate voi câştiga încrederea lui Belwain, cu făgăduieli deşarte. Să sugerez că băiatul îi va fi dat în grijă. Atunci, vom vedea.

— Cum ai cugetat, my lord?

— Cel care-a urzit totul voia să pună mâna pe pământurile mele. Au atacat Montwright, prin urmare m-au atacat pe mine. Nimic nu e vreodată aşa cum pare a fi. Nu faci decât să te amăgeşti, dacă-ţi închipui răspunsul cel mai simplu.

— O lecţie cu folos, my lord, înclină Roger din cap.

— Pe care-am învăţat-o de timpuriu, Roger, recunoscu Geoffrey. Vino, azi avem multe de făcut. Pune masa afară, iar eu mă voi îngriji de disputele dintre oamenii liberi şi-i voi plăti pentru ce-au muncit.

— Se face, răspunse Roger, ridicându-se atât de grăbit, încât răsturnă banca, dar nu se osteni s-o ridice; stăpânul său era deja la uşă, aşteptându-l.

— Roger, ţi-l dau iar pe micul Thomas în grijă. Eu mă duc sus să vorbesc cu nevastă-mea, şi-am să-ţi trimit copilul. Aşteaptă aici.

— Şi Lady Elizabeth? Vrei să-i port de grijă azi?

— Nu, asta-i datoria mea, răspunse Geoffrey. Oricât ar părea de necuvenit, azi va sta lângă mine. Vreau să ştiu unde e clipă de clipă, atâta vreme cât Belwain şi ai lui sunt prin preajmă.

— Ca s-o aperi de Belwain, dădu din cap Roger.

— Şi să-l apăr pe Belwain de ea, replică Geoffrey, cu un uşor zâmbet. Va încerca să-l ucidă, să ştii. Şi mă bate gândul că s-ar putea să fie în stare s-o facă.

Roger încuviinţă din nou, încercând să nu zâmbească.

Elizabeth avu nevoie de ceva vreme ca să-şi vină în fire. Îi venea ba să-l zgâlţâie pe băiatul care nu se mai liniştea, ba să-l ia în braţe, încercând să-i explice de ce era într-un asemenea hal.

Micul Thomas nu-şi mai amintea nimic – nici măcar jocurile pe care le jucaseră de nenumărate ori în trecut. Cu atât mai bine, căci Elizabeth era prea preocupată ca să-i ardă de jocuri.

Când Geoffrey deschise uşa, o găsi lângă fereastră, ţinându-şi fratele de mână. Copilul părea uimit.

— Du-te la Roger, băiete. Te aşteaptă la piciorul scării.

Porunca lui Geoffrey îl mai însenină pe Thomas care alergă spre uşă. Mâna baronului îl opri.

— Ascultă-mă cu băgare de seamă, Thomas. Nu te mişti de lângă Roger. Înţelegi ce-ţi zic? Îl întrebă el, ferm.

Băiatul simţi seriozitatea ordinului.

— Nu mă mişc de lângă el, repetă.

Geoffrey dădu din cap, iar Thomas ieşi grăbit. Încet, gânditor, baronul închise uşa şi se întoarse spre Elizabeth. Fu surprins s-o vadă la doar doi paşi de el. Părea relaxată, dar în ochi i se citeau chinul şi durerea.

Cu glas scăzut, Geoffrey spuse:

— Vreau să-mi dai cuvântul tău, Elizabeth, c-ai să asculţi ceea ce am să-ţi spun. Ai să asculţi până la capăt şi-mi vei respecta hotărârea.

Elizabeth se încruntă. Ceea ce-i cerea era cu neputinţă.

— Nu-ţi pot da cuvântul, my lord. Nu pot! Nu-mi cere asta! Replică ea, încercând zadarnic să-şi stăpânească frământarea din voce.

— Dar ai să mă asculţi?

— L-ai găsit pe Belwain nevinovat.

Geoffrey simţi umerii Elizabethei începând să se înmoaie sub mâinile lui.

— N-am spus asta.

— Atunci, în ochii tăi e vinovat?

— Nici pe asta n-am spus-o, se răsti el, tot mai nervos.

— Dar…

— Încetează! Ţi-am cerut să mă asculţi, repetă Geoffrey. Şi nu vreau să mă întrerupi până nu termin. Măcar atâta lucru vrei să faci, femeie?

Elizabeth îşi dădea seama că soţul ei era iritat şi abia reuşea să-şi ţină cumpătul.

— N-am să te întrerup, promise ea hotărâtă să se ţină de cuvânt.

— Pentru început, afirmă Geoffrey, mai îmblânzit, să ştii că nu-s dator să-ţi spun nimic. Înţelegi asta?

Elizabeth dădu din cap, aşteptându-l cu nerăbdare să vorbească mai departe.

— Eşti nevasta mea. Nu-s obligat să-ţi dau socoteală, şi pe viitor nici nu cred c-am s-o mai fac vreodată. Nu ai căderea să ştii ce gândesc şi ce fac. Şi pe asta o înţelegi?

La drept vorbind, Elizabeth nu înţelegea. Tatăl ei împărtăşise toate bucuriile şi necazurile cu soţia lui – şi aşa se cădea să fie. De ce nu înţelegea şi bărbatul ei acest lucru? Oare părinţii lui fuseseră chiar atât de diferiţi de ai săi? Se întrebă. Îşi puse în minte să-l întrebe, mai târziu. Deocamdată, avea să-i dea dreptate. Dădu iar din cap şi-şi împreună mâinile.

Geoffrey îi eliberă umerii, apoi se aşeză pe unul dintre cele două jilţuri, cu picioarele rezemate de pat, privind-o.

— Unchiul tău nici nu se compară cu tatăl tău, începu el. Îmi vine greu să cred că sunt cu adevărat fraţi.

Se opri pentru un timp, cu privirea în gol, pe lângă Elizabeth.

— E prea simplu, răspunsul ăsta, murmură, mai mult pentru sine.

Nedumerită, Elizabeth ar fi vrut să-l întrebe despre ce vorbea, dar păstră tăcerea.

— Nu cred că Belwain e cel care a pus la cale măcelul.

Gata o spusese. Îşi privi soţia, aşteptându-i reacţia.

Elizabeth îi înfruntă privirea, în aşteptare. Simţea că o punea la încercare cumva, dar nu-i înţelegea motivele. Nu ştia prin ce chinuri trecea?

Calmul ei îl mulţumi pe războinic.

— Răspunde-mi la o întrebare, Elizabeth. Îl socoţi pe unchiul tău un om deştept? Spune-mi ce ştii despre caracterul lui.

Elizabeth simţi că răspunsul era important pentru soţul ei, deşi nu ştia de ce.

— Cred că e procupat numai de sine şi-l interesează numai plăcerile lui.

— Şi din ce motive?

— Ori de câte ori venea în vizită, niciodată nu ne dădea vreo atenţie, surorilor şi fratelui meu, şi nici mie. Nu-l interesa familia. Şi de cum venea acasă tatăl meu, Belwain începea cu pretenţiile şi cu nevoile lui. Mereu cerea mai mult, dar nicicând nu dădea nimic.

Se apropie de pat şi se aşează, înainte de a continua.

— Nu avea iubire în suflet, de asta-l cred mai mult decât capabil să fi poruncit omorurile. Şi loialitatea îi lipsea cu totul. Nu-ţi pot da nici un exemplu, dar o ştiu, în adâncul inimii. Iar pentru mine, nimic nu e mai păgân -decât necredinţa. Cât despre deşteptăciune, nu, nu cred că pe Belwain îl dă mintea afară din casă. Altminteri, s-ar fi dumirit demult cum să se poarte cu tatăl meu. L-ar fi luat altfel, ca să capete ceea ce voia.

— E un om slab, nu eşti de acord?

— Da, e foarte slab, îi dădu ea dreptate. Dar şi e rău la suflet.

— Nu sunt nici de acord cu tine, nici nu te contrazic, spuse Geoffrey. Felul lui de-a se purta nu-mi place deloc.

— Mama i-a spus tatei că Belwain suferă de necazul regelui, şopti Elizabeth. Am auzit-o.

— Necazul regelui?

Geoffrey nu mai auzise niciodată această expresie.

Soţia lui se înroşi în obraji, dar îi răspunse:

— Acela de a prefera bărbaţii în locul femeilor.

Geoffrey sări de pe scaun, ca şi cum l-ar fi străbătut o lovitură de trăsnet.

— William ţi-ar tăia limba, să-ţi audă blasfemia! Mugi el.

— Atunci, nu e adevărat? Întrebă Elizabeth, fără să-i ia în seamă mânia.

— Nu, nu e adevărat! Se răsti Geoffrey. Niciodată să nu mai rosteşti asemenea cuvinte, nevastă. E totuna cu trădarea!

— Da, bărbate, se învoi Elizabeth. Mă bucur că nu e adevărat.

— William e căsătorit! Continuă soţul ei. Şi nu se cade să discutăm…

— Dar un bărbat poate fi căsătorit, nu-i aşa, şi totuşi să prefere compania altor…

— Încetează, am zis!

Dumnezeule, cât îl mai exaspera! Să vorbească despre asemenea lucruri ca şi cum ar fi fost nimicuri de familie… Îl înfuria şi-l amuza în acelaşi timp. Mai avea multe de învăţat.

— Da, my lord.

În vocea Elizabethei se simţea căinţa, dar Geoffrey se întrebă cât de sinceră era.

— Îmi pare rău, bărbate. Te-am abătut de la ce spuneai.

— Hmmm… Mârâi Geoffrey gros, din gâtlej, clătinând din cap, pentru a-şi pune gândurile în rânduială. Am să-ţi spun ce concluzii am tras până acum, nevastă. Unchiul tău e un om slab. Slab şi prost.

— Pot să te întreb ceva, bărbate? Se interesă Elizabeth, pe un ton blajin.

— Poţi, declară soţul ei.

— Ai să-l ucizi tu, sau trebuie s-o fac eu?

Întrebarea ei rostită atât de senin îl irită iar pe Geoffrey.

— Pentru moment, n-o s-o facă nimeni. Avem nevoie de Belwain, Elizabeth. Iar acum, n-ai să-mi mai pui nici o altă întrebare până nu termin, se grăbi el să adauge.

Elizabeth dădu din cap, încruntându-se.

— Nu cred că el a pus la cale planul, deşi am impresia că a luat parte, cumva. E un om care-i urmează pe alţii, nu care conduce, şi-i prea prost ca să plănuiască o asemenea faptă.

Deşi îi era greu s-o recunoască, Elizabeth ştia că soţul ei spunea adevărul. Încă de la început, avusese sentimentul sâcâitor că Belwain nu era singurul implicat. Vinovat, da! Dar alţii? Până acum, refuzase să se gândească la asta.

— Belwain va fi momeală, nevastă. Cred c-o să ne ducă la cel din ascunzătoare. Am un plan, adăugă Geoffrey, iar tu îmi vei da cuvântul tău c-ai să mă ajuţi.

— Dar cine altcineva mai are de câştigat? Întrebă Elizabeth, neputând să mai păstreze tăcerea.

— Mai este unul; deşi încă n-am să-ţi spun numele lui. S-ar putea să mă înşel. Trebuie să ai încredere-n mine în privinţa asta, Elizabeth.

Soţia lui nu-i răspunse, continuând doar să-l privească, în aşteptare.

— Am să-ţi cer acum un lucru foarte dificil, urmă el. Vei avea nevoie de curaj.

— Ce anume?

— Ai văzut ce s-a întâmplat, şi-ţi aminteşti cum arătau la chip cei ce nu aveau măşti. Astă-seară, trupele lui Belwain vor fi primite în cetate.

Elizabeth făcu ochii mari, dar Geoffrey continuă:

— Nu-ţi face griji, avem mult mai mulţi ostaşi decât ei. Nu va fi nici o primejdie. La cină vei sta lângă mine, şi vei putea vedea dacă vreunul dintre oamenii lui a luat parte la atac.

— Belwain va lua masa cu noi?

— Da. Vreau să creadă că-l socotesc nevinovat, Elizabeth. Dacă se simte în siguranţă, va lăsa să-i scape câte ceva.

— Îmi ceri foarte mult, şopti ea. Nu ştiu dac-am să fiu în stare să…

— Poţi să te mulţumeşti doar cu moartea lui Belwain, când ştii că mai e unul la fel de vinovat ca el?

Elizabeth nu răspunse imediat.

— Nu, n-aş avea linişte, recunoscu ea într-un târziu. Trebuie să aflu tot adevărul.

— Şi poţi face ceea ce-ţi cer?

— Da, încuviinţă ea, întrebându-se în gând dacă putea într-adevăr sau nu. Dar n-am putea merge la tabăra lor din afara zidurilor, în loc să-i primim înăuntru?

— Nu, refuză Geoffrey. Aici, eşti mai în siguranţă.

Elizabeth îşi îndreptă umerii şi se ridică.

— Sunt multe de făcut până diseară, spuse ea. Îi voi da instrucţiuni bucătăresei. Mâinile-i tremurau. Avea multe la care să se gândească, şi se simţea copleşită de nedumerire.

— Vino aici, Elizabeth, o chemă Geoffrey, cu blândeţe.

Dând din cap, soţia lui veni încet lângă el. Până să poată clipi din ochi, Geoffrey o luă pe genunchi şi o sărută apăsat pe buze. Respiraţia lui era caldă, cu gust de izmă. Elizabeth tocmai începea să-i răspundă, când Geoffrey puse capăt sărutului.

— Azi-noapte nu te-a durut? Întrebă el încet, zâmbind când o văzu cât de fermecător roşea.

— Nu foarte tare, răspunse Elizabeth, privindu-i bărbia.

Îl auzi chicotind şi ridică iar ochii spre ai lui. Acolo se citea tandreţea.

— Nici pe dumneata nu te-a durut, my lord? Îl întrebă, pe un ton inocent.

— Nu prea, replică Geoffrey, când îşi reveni din surprindere.

Constată că-i plăcea când îl tachină, îi plăcea licărirea poznaşă din ochii ei. Dumnezeule, numai de-ar fi putut pune capăt cât mai curând cu putinţă chinului cauzat de uciderea familiei ei! Voia să-i vadă pe faţă numai bucuria, s-o audă râzând.

O ridică de pe genunchi şi se sculă şi el.

— N-avem timp de dragoste acum, nevastă. Suntem în plină zi.

— Şi numai noaptea putem fi afectuoşi? Replică Elizabeth.

Voise să facă încă o glumă, dar îşi văzu soţul dând din cap cu convingere.

— Vorbeşti serios? Îl întrebă, aproape râzând.

— Sigur că vorbesc serios! Nu-ţi bate joc de mine, Elizabeth, o mustră el, cu asprime. Nu se cade să ne arătăm afecţiunea în faţa oamenilor mei. Ai face bine să înveţi asta. Cunoaşte-ţi locul, femeie!

Tonul său nu părea furios, amintind mai de grabă de al unui om vârstnic care-i dădea lecţii unui copil despre obiceiurile de la curte. Iar această atitudine începea s-o înfurie pe Elizabeth.

— Şi care e locul meu, bărbate? Întrebă ea, fără să-şi ascundă iritarea, cu mâinile în şolduri.

Geoffrey se duse la uşă şi o deschise, înainte de a se întoarce iar spre soţia lui.

— Te-am întrebat care mi-e locul? Repetă ea.

Furia din vocea ei îl nedumerea. Se purta cam ca propriul său armăsar, când i se prindea câte un ciuline sub şa.

— Care ţi-e locul? Repetă el, încruntat. Cum adică?

— Adică aşa: care mi-e locul?! Aproape că strigă Elizabeth. Lângă tine, sau înapoia ta, bărbate? La asta să-mi răspunzi!

— Păi, înapoia mea, desigur. Aşa stă-n firea lucrurilor.

După expresia de pe faţa ei, Geoffrey înţelese că răspunsul n-o mulţumise. Fără a-i mai da timp să spună ceva, trânti uşa, clătinând din cap.

Da, da, avea multe de învăţat, nevasta asta nouă a lui! Foarte multe avea de învăţat!

„Te înşeli, bărbate al meu," răspunse Elizabeth în sinea ei, de îndată ce uşa se închise. N-am să mă pitesc în spatele tău, „jură ea." La fel ca mama mea, îţi voi sta alături în căsnicia asta." O, da, avea multe de învăţat, bărbatul acesta nou al ei! Foarte multe avea de învăţat!

CAPITOLUL 6

Guyton, intendentul responsabil cu tot conacul, fusese ucis în timpul atacului, precum şi Angus, arendaşul care se îngrijea de cultivarea pământurilor moşierului. Iar Elizabeth ştia că mai lipseau şi alţii, despre care nu se mai auzise nimic.

Trebuia să fie numiţi oameni noi în slujbe, şi cât mai curând, căci pretutindeni domnea dezordinea. Mai întâi, însă, avea să facă ceea ce-i făgăduise soţului ei. O găsi pe Sara şi o puse să se ocupe de pregătirile pentru cină.

— Masa va fi cam sărăcăcioasă, faţă de cum s-a deprins Belwain, Sară.

Urmau să aibă destule antricoate de mistreţ, plăcinte cu carne de porumbel şi pateuri cu fazan, dar nici o delicatesă, ca păunii şi lebedele fripte, sau păsări de curte.

— Ai grijă să fie destule dulciuri la desert, iar apoi slugile să servească ghimbir şi poame.

— Vom avea nevoie de multă bere, my lady, căci dulciurile şi mirodeniile au să-i înseteze.

— Tocmai ăsta-i planul, Sară. Spune-le servitori lor să nu lase nici o cupă neumplută. Berea le va tulbura minţile şi le va dezlega limbile.

Sara dădu din cap.

— Pricep, stăpână, şi-am să-ţi spun că-s tare uşurată. La început, n-am înţeles cum de acelui… om i se îngăduie să stea la masa tatălui dumitale. Socoteam că era un sacrilegiu, pe care dumneata îl încurajai.

— Avem pricini, o linişti Elizabeth. Nu-ţi pierde încrederea-n mine, Sară. Şi nu-mi pune la îndoială planurile.

O bătu pe braţ şi ieşi din sală, pornind spre curte, unde soţul ei ţinea judeţ. Era dornică să asiste, să vadă cum chestiona oamenii şi cum judecă pricinile.

La mică depărtare în faţa treptelor fusese pusă o masă lungă de lemn, iar Geoffrey stătea aşezat cu spatele spre castel, în acelaşi jilţ pe care-l folosise tatăl ei. Înapoia lui stătea în picioare Roger, cu o mână pe garda spadei. În faţa mesei se adunaseră mai mulţi bărbaţi, care stăteau despărţiţi în două grupuri. Un om, în care Elizabeth îl recunoscu pe unul dintre tăbăcari, stătea în mijloc, cu capul plecat.

Scutierul îi făcu semn Elizabethei să se apropie şi-i arătă un taburet.

— Trebuie să şezi aici, o informă el.

— Porunca soţului meu? Întrebă în şoaptă Elizabeth.

Gerald dă din cap, încântat că stăpâna lui înţelesese.

Elizabeth privi spre ceafa lui Geoffrey, întrebând în sinea ei: „Va să zică, şi când şed, tot în spatele tău stau, bărbate? Să stau înapoia ta, să şed

înapoia ta, aşa gândeşti? Ei bine, eu n-aş prea crede, Baron Geoffrey! Ai multe de învăţat, bărbate al meu, iar lecţiile vor începe chiar de-acum!”

Zâmbi, mai mult pentru sine, apoi ridică scăunelul. Scutierul o privi cu gura căscată în timp ce ducea taburetul la masă. O privea şi Roger, iar Elizabeth se uită la el să-i vadă expresia. Aghiotantul lui Geoffrey clătina discret din cap, semn că ceea ce încerca nu era permis, dar Elizabeth nu făcu decât să zâmbească şi mai larg, dând din cap în semn că înţelegea destul de bine. Chipul încruntat al lui Roger deveni o mască lipsită de expresie, aproape plictisită, dar noua lui stăpână nu se lăsă amăgită. Îi vedea amuzamentut în ochi.

Geoffrey tocmai rostea o frază, când soţia lui apăru alături. Îşi pierdu şirul gândurilor, în timp ce o privea cu coada ochiului cum se aşeza lângă el. Îndrăzneala ei îl făcuse să-şi piardă darul vorbirii.

Chiar şi când îşi reveni din uimire, refuză s-o bage în seamă. „Ai multe de învăţat, Elizabeth,” cugeta el, iritat. Apoi îşi drese graiul şi încercă să-şi amintească ce spunea când fusese întrerupt.

— Unde rămăsesem? Mormăi el peste umăr, spre Roger.

Vasalul se aplecă şi-i şopti câteva cuvinte la ureche, iar Geoffrey dădu din cap.

— Învinuirea ce ţi se aduce e într-adevăr serioasă. Ai înţeles că e neîngăduit să vânezi în pădurea stăpânului?

— Înţeleg regulile, baroane, replică tăbăcarul. Ani de zile i-am fost supus credincios lui Thomas Montwright.

Câţiva oameni din mulţime dădură din capete a încuviinţare. Elizabeth îl cunoştea pe acuzat, ştia că se numea Mendel, şi era blând din fire. Nu şi-l putea închipui vinovat de nici o faptă rea, gravă sau mai puţin.

— Învinuirea e aceea de a fi vânat în pădurea stăpânului, reluă Geoffrey, şi deşi, din câte-am înţeles, Lordul Thomas, Dumnezeu să-l odihnească, îngăduia să se vâneze unele aniinale, la cerbi numai el avea dreptul. Şi totuşi, ai fost văzut târând un cerb ucis.

— Nu tăgăduiesc, răspunse Mendel. Am omorât într-adevăr animalul, dar cu motive întemeiate.

— Să le auzim! Ceru Geoffrey.

— Cerbul era rănit şi se chinuia, replică Mendel. Avea piciorul dinainte rupt. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar când am văzut că nu mai avea scăpare, l-am ucis repede, ca să-l cruţ de chinuri, şi tocmai îi aduceam trupul încoace, când mi-au ieşit în cale ostaşii. Ăsta-i adevărul, cum îl ştiu, încheie el.

— Se află aici cineva care să pună zălog pentru bună credinţă a acestui om?

— Da, my lord, răspunse un glas.

Mulţimea se despărţi în două, iar Maynard, grăjdarul, ieşi în faţă.

— Zi ce ai de spus, porunci Geoffrey.

— Îl cunosc pe Mendel de ani buni, my lord, şi întotdeauna l-am ştiut că fiind un om cinstit şi sincer.

— Roger? Întrebă Geoffrey. Ai cercetat animalul aşa cum ţi-am poruncit?

— Da, baroane. Avea osul rupt.

— Mai spune-mi un lucru, Mendel. Ce căutai în pădure? Plecase-şi la vânătoare de iepuri, pasă-mi-te?

— Ba, my lord. Am plătit un gologan şi jumătate pentru privilegiul de a ţine acolo doi porci, şi mă dusesem să văd de ei.

— Hmmm… făcu Gepffrey.

Îl mai privi un timp pe omul din faţa lui, în timp ce restul se foiau de pe în picior pe altul.

— Te găsesc nevinovat, Mendel.

Mulţimea se bucură. Un val de urale se făcu auzit, iar Elizabeth zâmbi mulţumită.

Oamenii începură să se împrăştie, iar Elizabeth găsi mai cuminte să se scuze înainte ca soţul ei să-i dea atenţie – dar, din păcate, nu se grăbi destul. Mâna lui i se lăsă pe braţ, grea cât trei bombarde.

— Pentru că Belwain şi oamenii lui sunt în preajmă, azi ţi-am îngăduit cutezanţa.

O strânse de braţ, adăugând:

— Am făcut o excepţie, nevastă. Înţelegi?

— Te-am auzit, my lord, deşi nu ştiu de ce eşti atât de nemulţumit. Mama mea stătea mereu lângă soţul ei. Aşa e în firea lucrurilor, încheie ea, cu o privire nevinovată.

— Ba nu e în firea lucrurilor aşa! Replică Geoffrey, mai tare.

— Nu? Întrebă Elizabeth, cu toată mirarea inocentă de care era în stare, acoperindu-i mâna cu a ei. Nu fac decât să urmez pilda părinţilor mei; my lord.

Geoffrey îi dădu drumul, trăgându-şi şi mâna de sub a ei.

— Şi nu se cuvine să mă atingi aşa de faţă cu alţii, nevastă.

Văzând, din expresia uimită de pe faţa ei, că nici cu asta nu era de acord, oftă.

— Nu e vremea acum să discutăm, nevastă. Am să-ţi dau o lecţie diseară, despre îndatoririle şi locul tău.

— Abia aştept; replică Elizabeth, străduindu-se să-şi ascundă iritarea.

„Şi tot diseară am să-ţi dau şi eu o lecţie, my lord.” adăugă, în sinea ei.

Fără să-i mai spună o vorbă, se ridică de pe scăunel şi plecă încet, spre „sala cea mare.” Sara îi ieşi imediat în cale, iar Elizabeth fu mulţumită să-şi alunge gândurile despre soţul ei şi purtarea lui. Avea multe treburi de făcut.

Un ceas mai târziu, se simţea ca o cârpă. Se părea că nici o poruncă nu era îndeplinită dacă n-o dădea cu gura ei, uneori chiar de mai multe ori, până când servitorii înţelegeau ce voia. Cei mai mulţi nu se pricepeau la treburile cerute, iar Elizabeth abia îşi păstra răbdarea. La urma urmei, îşi dădeau toată străduinţa.

— Dacă Gerty mai sparge o singură cană, n-o să ne mai ajungă pentru toţi mesenii, Sară, bombăni ea, când auzi pentru a treia oară o trosnitură.

Sara îi răspunse ceva, dar Elizabeth n-o auzi, din cauza vaietelor de-afară. Recunoscu vocea micului Thomas şi înţelese că ceva îl necăjea foarte tare.

Tocmai se pregătea să se ducă să vadă ce era, când băiatul năvăli în sală, urmat de Roger, care încerca să prindă câinii. Dulăii îl tot împingeau pe copil cu boturile în spate, făcându-l să alerge şi mai repede.

— Cred că te joci cu ei, Thomas! Fu nevoită Elizabeth să ţipe, ca să se facă auzită.

Îl înhăţă de ceafă pe Thor, cel mai mare dintre cei doi, în timp ce Roger îl scăpa iar pe celălalt, şi se prăbuşea pe pardoseală, cu zgomot. Fu gata să cadă şi ea, când fratele ei îi lovi picioarele din spate şi se agăţă de fuste.

— Încetează cu urletele, răcni Elizabeth, sau de nu, o să-ţi dau eu o pricină să urli!

— Amin, mormăi Roger, chinuindu-se să se ridice – ceea ce era cam greu, căci Garth, un câine foarte iubitor, stătea cu labele pe pieptul lui; ca să se rezeme mai bine în timp ce-i lingea chipul încruntat.

— Ce se întâmplă aici?

Ridicând privirile, Elizabeth şi Roger îl văzură pr Geoffrey în uşă. Până şi micul Thomas se uită pe furiş spre stăpân, din spatele Elizabethei.

Cu picioarele depărtate şi mâinile în şolduri, omul arăta într-adevăr exasperat – dar la fel de exasperată era şi Elizabeth. Din bucătărie se auzi încă o trosnitură de cană spartă, făcând-o să scrâşnească din dinţi.

— Vino aici, Thomas! Porunci Geoffrey.

Glasul îi era aspru, iar Elizabethei îi veni să-şi ferească fratele mai mic de furia soţului ei. Nu credea că Geoffrey i-ar fi făcut vreun rău, dar era îngrijorată ca vorbele lui severe să nu-l necăjească pe sensibilul Thomas.

Dintr-o mişcare sigură, Geoffrey trase la o parte câinele de pe Roger.

— Şezi! Îi spuse el animalului – care, slavă Domnului, se îndură să-l asculte. Aştept, băiete! Reluă, spre Thomas încrucişându-şi braţele pe piept.

Micul Thomas văzu că amândoi câinii se liniştiseră şi, ocolindu-i, alergă la Geoffrey.

— Pe tine te-am auzit tocmai de-afară, orăcăind ca un ţânc? Îl întrebă baronul.

Imediat ce auzi despre ţânci, micul Thomas se opri din plâns, ştergându-se la ochi cu mâneca tunicii.

— Nu-mi plac… se bâlbâi el. Vor să-mi mănânce braţele.

Elizabeth nu mai putu tăcea.

— Ce prostii vorbeşti, Thomas! Se răsti ea. Nu vezi cum dau din coadă? Când fac aşa, înseamnă că se bucură.

— Am să-i mai ţin puţin legaţi, Thomas, spuse Geoffrey. Dar de-acum încolo, va fi datoria ta să le duci mâncarea şi să vezi să aibă destulă apă. Iar dacă aud că nu ţi-ai făcut treaba, vei fi pedepsit. Ai înţeles ce-am spus?

— Am s-o fac, my lord, răspunse Thomas. N-o să-mi mai fie frică. Dacă-s legaţi, nu pot să mă muşte.

Geoffrey oftă, dând din cap.

— Da, nu vor mai putea să te muşte, iar după ce le dai de mâncare, se vor bizui pe tine.

— Stăpână? Strigă Sară, din uşa bucătăriei. S-a răsturnat ciubărul nou cu bere. A fost un accident…

Elizaheth închise ochii, înnebunită.

— Vezi să şteargă pe jos, Sară, fu singurul ei răspuns.

— Eu mă duc să leg câinii, o întrerupse Roger. Băiete, vino cu mine.

Strigătul unui străjer, care anunţa că se apropia, cineva de poartă, îl opri. După ce-i aruncă o privire lui Geoffrey, îl luă pe Thomas în braţe şi şi-l aruncă pe umăr.

— Avem musafiri, spuse Geoffrey, privindu-şi soţia. A venit bunicul tău.

Elizabeth uită de orice enervare şi oboseală. În culmea bucuriei, fu cât pe ce să-şi îmbrăţişeze soţul.

— Chiar a venit aici? Întrebă ea, cu sufletul la gură, netezindu-şi părul.

— Te bucuri? Replică Geoffrey.

— Da, my lord, mă bucur foarte tare! Declară Elizabeth, bătând din palme.

Dădu să treacă pe lângă el, grăbită să-şi salute bunicul, dar mâna lui Geoffrey o opri.

— Îl vom întâmpina împreună.

Elizabeth îşi dădu seama că aşa se cădea şi dădu din cap. Geoffrey îi eliberă braţul şi porniră amândoi spre scara de la intrare.

La porunca baronului, porţile se deschiseră şi bunicul ei, călare pe un bidiviu alb pe care Elizabeth nu-l mai văzuse, intră în galop. Purta, ca întotdeauna, tunică şi pantaloni cenuşii, cu blana de animal sălbatic în chip de capă, pe umeri, şi în jurul picioarelor. O altă fâşie de blană îi acoperea părul blond-albicios, înclinată peste un ochi. Stătea mândru în şa; viteazul ei bunic.

Dacă era uimit de personajul care descăleca în faţa lui, Geoffrey îşi ascunse bine sentimentele. Elizabeth îi aruncă o privire, cu zâmbetul pe buze.

Bunicul ei era un om extrem de înalt, care mergea cu paşi enormi. Plesni calul pe crupă, trimiţându-l la grajd, apoi se întoarse şi porni spre Elizabeth.

— Am venit de îndată ce am primit veste de la tine, începu el, cu glas puternic. Dumneata eşti baronul aici? Îl întrebă apoi pe Geoffrey.

— Eu sunt.

Uriaşul dădu din cap, studiindu-l pe omul care stătea lângă nepoata lui. Când termină inspecţia, mai dădu o dată din cap şi se întoarse spre Elizabeth.

— Nu-i urezi bun-venit bunicului tău? Întrebă el, încet.

Elizabeth nu avu nevoie de alt îndemn. Coborî în fugă treptele şi se aruncă în braţele deschise ale bunicului ei, cuprinzându-l pe după gât.

— Slavă Domnului că ai venit! Îi şopti ea la ureche, în timp ce bătrânul uriaş o ridica în aer.

— Vorbim mai târziu, copilă, răspunse el tot în şoaptă. Eşti bine, micuţă vikingă?

— Nu mai sunt mica Vikingă, bunicule, ci baronesă. Lasă-mă jos, şi-am să te prezint soţului meu.

Aruncă o privire spre Geoffrey, văzu că era încruntat şi adăugă, astfel încât să audă şi el:

— Soţul meu e un om foarte răbdător, când mă comport cum nu se cuvine.

Bunicul o puse la loc pe pământ, strângând-o încă o dată în braţe cu entuziasm, apoi se întoarse spre Geoffrey.

Privindu-l pe războinic, întrebă:

— Nepoata mea, cununia a fost silită?

Glasul îi suna cam ameninţător, dar Geoffrey îşi păstră calmul. Se întoarse şi el spre soţia lui, aşteptându-i răspunsul.

— Nu, bunicule, n-a fost cu de-a sila, răspunse Elizabeth serioasă, privindu-şi soţul. Sunt foarte fericită.

Umerii lui Geoffrey părură să se relaxeze puţin, deşi nu zâmbi. Glasul bubuitor al bunicului ei se făcu auzit din nou:

— Atunci, de ce atâta grabă, mă întreb. Mi-ar fi plăcut să te văd mireasă.

— Era aşa un haos, că soţul meu a găsit de cuviinţă că e mai bine să nu aşteptăm. Şi nu s-ar fi cuvenit să facem o sărbătoare mare, după cele ce se întâmplaseră aici, bunicule.

— Un motiv în plus ca să aşteptaţi, susţinu bătrânul, continuând să-l privească pe baron, iar Elizabeth observă că tonul nu-i mai era prietenos.

Oare ce urmărea? Se întrebă ea, începând să se îngrijoreze.

— A fost hotărârea mea, replică Geoffrey, pe acelaşi ton agresiv. Nimeni să nu-ndrăznească să-mi ceară socoteală.

Ştia bine că era pus la încercare, deşi nu înţelegea de ce. Dar oricare ar fi fost motivul, trebuia să-i arate acelui nou provocator cine era stăpânul.

— Nu îngenunchezi în faţa mea, continuă el. Nici credinţă nu mi-ai jurat, deşi ştii că eu sunt baronul aici.

Îşi duse mâna la gardă spadei, semn că era gata de luptă, la nevoie.

— Sunt proscris, răspunse bunicul ei. Ai găsi legământul meu onorabil?

— Da, dădu din cap Geoffrey.

Chipul bătrânului deveni mai destins, în timp ce se gândea ce să facă în continuare.

— Ştii toate amănuntele, my lord? Sunt saxon cu sânge curat, şi cândva am fost nobil. Şi totuşi, îmi ceri să-ţi jur credinţă? N-am pământuri de apărat.

— Îţi pretind loialitatea, sau viaţa. Decizia îţi aparţine.

Elizabeth nu înţelegea ce se întâmpla între cei doi oameni. O cuprinse teama, în timp ce urmărea duelul forţe între soţul şi bunicul ei.

Geoffrey îi observase îngrijorarea, şi spera să nu intervină. Trebuia neapărat să câştige încrederea şi loialitatea bunicului ei, şi cu toate că nu-i spusese soţiei sale motivele, se aştepta să păstreze tăcerea.

— Du-te la soţul tău, îi spuse încet bătrânul, dar Geoffrey auzi.

În clipa următoare, jocul se sfârşi. Cu gestul cel mai firesc, bunicul ei îşi scoase căciula de blană şi se lăsă într-un genunchi în faţa lui Geoffrey. Cu glas limpede şi puternic, spuse:

— Eu, Elslow Kent Hampton, îţi dăruiesc loialitata mea şi jur în această zi nicicând să nu te trădez.

— Ridică-te, răspunse Geoffrey.

Din glas îi pierise orice asprime, iar Elizabeth îşi dădu seama că era mulţumit. Soţul ei coborî treptele şi puse o mână pe umărul noului său neam.

— Am mult de discutat cu tine, până să se înnopteze, acum că-mi eşti loial.

Geoffrey nu era pregătit pentru palma doborâtoare pe care o primi pe umăr, nici pentru hohotul de râs care făcu să-i ţiuie urechile.

— Timpul meu îţi aparţine, my lord, căci timpul e tot ce am de dăruit. Şi mă frământă şi pe mine multe… multe întrebări pe care aş vrea să ţi pe pun.

— Aşa să fie, răspunse Geoffrey.

— Te-ai fi luptat cu mine ca să-mi cucereşti credinţa? Întrebă bătrânul, chicotind.

— Da, şi aş fi învins, zâmbi baronul.

— Nu fi aşa de sigur. În oasele astea bătrâne a mai rămas o fărâmă de putere. Socot că aş avea de partea mea înţelepciunea vârstei.

La vederea reacţiei lui Geoffrey, ochii îi scânteiară. Apoi, baronul începu să râdă.

— Nici o şansă, replică el. Eu am puterea oaselor tinere, bătrâne, şi te-aş fi doborât dintr-o lovitură.

— Ha! Acum n-o să ştim niciodată sigur, nu-i aşa? Îl tachină bunicul Elizabethei.

Îşi aruncă braţul pe după umerii lui Geoffrey, ca şi cum ar fi fost doi prieteni din copilărie, şi schimbă vorba, fără a-i lăsa vreme să răspundă:

— Ştii ce comoară e noua ta soţie?

Apoi, înainte că Geoffrey să poată vorbi, continuă:

— Mă arde cumplit gâtlejul după ceva rece, baroane. Închină o cupă cu mine pentru căsătoria voastră.

Chicotind, Geoffrey îl conduse pe scară şi amândoi intrară în conac. Apoi, Elizabeth îşi auzi bunicul spunând ceva, mai încet, urmat de râsul puternic al soţului ei. Râdea cu adevărat! Ridicând privirea spre cer, Elizabeth văzu că soarele strălucea. Uluitor, îşi spuse. Nicăieri nu se vedea nici urmă de nor!

Era aproape ora cinei, iar Geoffrey continua să fie adâncit în conversaţie cu bunicul Elizabethei. Stăteau la masa cea lungă, faţă-n faţă cu cănile de bere între ei. De două ori încercase Elizabeth să li se alăture, de ambele dăţi amuţiseră, privind-o lung. Era limpede că nu voiau să se amestece.

Elizabeth ştia că vorbeau despre Belwain şi despre „celălalt” la care se referise Geoffrey, şi bănuia că-şi făceau planuri. „Doamne, dă-mi putere să văd şarada asta dusă până la capăt, să nu-mi înfig pumnalul în inima lui Belwain când am să mă uit la el.”

Devenea tot mai neliniştită. Ieşi la o plimbare, ca să se mai calmeze, şi deşi nu se putea îndura să viziteze mormintele, porni într-acolo. Soarele asfinţea, scăldând zarea într-o văpaie portocalie. În depărtare, pe colină, se vedeau crucile de lemn înfipte în moviliţele de pământ din locul unde-i fusese înmormântată familia.

— Nepoată? Se auzi glasul bunicului ei, făcând-o să se întoarcă şi să-l vadă cum se apropia.

— Chiar în clipa asta îmi doream să te am alături, zâmbi ea. Bunicule, mă bucur aşa de mult că ai venit!

Îi luă mâna într-ale ei, strângându-i-o cu putere.

— Te duceai la morminte? Întrebă bunicul ei.

— Nu, recunoscu Elizabeth. Încă nu-mi pot lua rămas-bun de la ei.

— Dar de plâns, ai plâns după părinţii şi surorile tale? Continuă el, încet.

— Nu. Poate când o să fie totul gata, când Belwain îşi va primi pedeapsa…

— Nu aştepta, o sfătui el, plânge-i acum, până nu ţi se adună prea mult amarul în suflet. Pe urmă, o să te otrăvească şi vei ajunge o femeie înrăită. Mama ta n-ar fi vrut asta.

Elizabeth stătu câteva clipe pe gânduri, apoi dădu din cap a încuviinţare.

— Voi încerca, dacă-ţi face plăcere, bunicule.

— Tot ce faci tu îmi place, nepoata mea. Nu ştii asta?

Aşa era, o iubea fără nici o reţinere sau regulă şi, lucrul cel mai important, o iubea aşa cum era.

— Acum ai o viaţă nouă, Elizabeth. Eşti într-adevăr mulţumită cu Geoffrey?

— E prea devreme ca să ştiu asta, replică ea, în timp ce porneau din loc, unul lângă altul. Încerc să urmez pilda mamei, ca soţie, dar mi-e foarte greu. Geoffrey nu seamănă deloc cu tata. E aşa de dur… ca oţelul. Şi-şi ascunde emoţiile, aşa că niciodată nu pot fi prea sigură ce gândeşte. Nu cred că e fericit cu mine, dar încă nu sunt convinsă.

— Ce te face să crezi că ar fi nemulţumit? Se interesă bunicul ei. Sunteţi căsătoriţi doar de o zi.

— De aproape două, bunicule, dar ai dreptate, e prea devreme pentru o asemenea judecată. Totuşi are el regulile lui…

Se întrerupse, rânduindu-şi gândurile. Oare se cădea să discute despre Geoffrey cu bunicul ei?

— Reguli? Repetă bătrânul.

— Da, reguli de comportare, reguli privind ce se face şi ce nu se face… Cred că mă găseşte nepregătită să-i fiu soţie – şi la drept vorbind, are dreptate. Nu fac decât să joc un rol, şi nu ştiu cât timp am să mai pot purta masca asta înşelătoare.

— Nu te înţeleg…

— Niciodată nu mi-am dat frâu liber mâniei de când îl cunosc pe Geoffrey, şi am încercat să mă arăt cât mai umilă…

Văzu că bunicul ei era gata să izbucnească în râs, şi se încruntă.

— Am fost o nevastă cuminte şi ascultătoare, în zilele astea două.

— Prin mari cazne trebuie să fi trecut, chicoti bătrânul, apoi deveni serios, dar ochii continuară să-i lucească poznaş, când adăugă: înţeleg de ce ţi-e aşa de greu. Vrei să fii supusă, dar nu-ţi stă în fire.

— Tocmai, confirmă Elizabeth, mulţumită. Abia reuşesc să-mi ţin gândurile nerostie.

— Şi eu gândesc că nu te cunoaşte prea bine, dar cred că se va bucura mai mult când ai să-ţi dai jos „masca” şi vei fi tu însăţi. Nu încerca s-o imiţi pe maică-ta. Cu timpul, vei deprinde îndatoririle unei bune soţii, la fel cum şi Geoffrey va învăţa să fie un soţ bun.

— Îţi place, bunicule?

— Da, îmi place într-adevăr. Pare un om cinstit. E mult mai tânăr decât ceilalţi baroni de rangul lui, iar regele îl priveşte cu ochi foarte buni.

Elizabeth se umflă în piele de mândrie, ca şi cum ea ar, fi primit laudele. Dădu din cap, apoi spuse:

— Am auzit de la Roger că i-a salvat viaţa regelui.

— Nu m-ar mira, fu de acord bunicul ei. Pare să aibă multe calităţi alese, nepoata mea.

— Dar şi cusururi, replică Elizabeth. E nespus de încăpăţânat.

— Iar tu nu eşti?

— Nu! Eu sunt cea mai înţelegătoare persoană din lume!

— Atunci, n-o să-ţi fie greu deloc să te acomodezi după regulile baronului, nu-i aşa? O tachină bătrânul.

— N-am spus asta! Râse Elizabeth, făcând haz de felul cum îi răstălmăcise cuvintele. Poate-mi va fi mai uşor dacă nesocotesc întru totul regulile. Ce zici?

— Nu se va lăsa dus aşa de uşor, Elizabeth, o preveni bunicul ei. Dar cred că va fi totuşi o luptă plăcută.

— L-ai văzut pe nepotul tău? Întrebă ea, schimbând vorba.

— Da, mi-a fost adus. Nu m-a recunoscut, şi mi-a venit să plâng ca unei femei, când am văzut.

Elizabeth, care nu şi-l putea imagina pe bunicul ei plângând, clătina din cap.

— Şi tu îţi ţii durerea închisă în suflet, bunicule. În atâţia ani nu te-am văzut cu lacrimi în ochi decât când râdeai de te prăpădeai, după ce-l biruiai pe tatăl meu.

— O să-mi lipsească toţi, spuse el încet.

— Chiar şi tata?

— Mai ales el. Mi-e dor de duelurile noastre cu vorbele, de poznele pe care ni le făceam. Şi a fost un soţ bun pentru fiica mea. A făcut-o fericită.

— Da, au fost foarte fericiţi, confirmă Elizabeth, dând din cap cu tristeţe.

— Mi-e inima grea că micul Thomas nu şi-i mai aminteşte. Forţe grea mi-e.

— Dar, bunicule, a văzut cu ochii lui ce s-a întâmplat. Şi a fost prea mult pentru el, replică Elizabeth. Geoffrey spune că, cu timpul, îşi va aminti, când mintea n-o să-l mai apere de oroarea pe care a văzut-o.

— Îi vom găsi pe cei care au făcut asta, mormăi bunicul ei. Vor plăti cu viaţa, toţi!

— Geoffrey ţi-a spus ce gânduri are? Eu cred că Belwain e răspunzător, dar el consideră că unchiul meu a urmat doar planurile altcuiva.

— Da, am vorbit şi mi-a împărtăşit şi mie gândurile lui. Cugetă că nu trebuie să dăm deoparte nici o posibilitate.

— Iar tu ce părere ai, bunicule?

— Eu sunt bătrân şi am nevoie de timp ca să chibzuiesc, ocoli bunicul ei răspunsul.

— Nu-ţi aminteşti de vârsta ta decât când îţi convine! Replică Elizabeth.

— Iar tu mă cunoşti foarte bine, i-o întoarse bunicul ei. Ia spune-mi: îţi mai aminteşti de istorisirile despre Hereward cel Veşnic Treaz?

— Numai că el a luptat cel mai mult în bătălia pentru cucerirea Angliei.

— Era un nobil saxon puternic şi a rezistat cel mai mult în calea cotropitorilor normanzi. A luptat pe lângă Ely.

— Am auzit balade care-l proslăveau, şopti Elizabeth, deşi nu cred că regelui nostru i-ar plăcea să le-audă. Sunt cântece ce-i glorifică duşmanul. De ce-ai adus vorba de el? Întrebă ea, încruntându-se. Ce-are-a face Hereward cel Veşnic Treaz cu Montwright? E vreo legătură între ei?

— Poate, răspunse bătrânul. Hereward a murit demult, dar mai sunt încă mulţi care-l urmează cu credinţă. Şi în ultima vreme li s-au alăturat şi alţii, cei ce-l vor pe William înlăturat de la putere, şi reîntoarcerea la vechile obiceiuri. Geoffrey ştie despre această bandă şi probabil bănuieşte că au atacat Montwright ca să işte dezordine.

Elizabeth făcu ochii mari, în timp ce se gândea la spusele bunicului ei.

— De unde ştii de grupul acesta de răsculaţi? Întrebă ea după un timp.

— Mi s-a cerut să mă alătur şi eu lor, recunoscu bunicul ei, privind-o cu băgare de seamă, ca să-i observe reacţia.

— Dar asta-i trădare, şopti ea, îngrozită. O, n-ai fi în stare să…

Zâmbind, bătrânul răspunse:

— Nu, n-aş face-o. N-ar fi onorabil, căci l-am acceptat deja pe William.

— I-ai spus lui Geoffrey că ai…

— Nu, n-am pomenit nimic de căpetenia care mi-a vorbit, copilă. Dar i-am spus să fie atent, căci sunt periculoşi. Mă simt prins la mijloc, în lupta asta, Elizabeth. Unii dintre conducători au îmbătrânit de-acum, alungaţi de pe pământurile lor şi sunt plini de ură pentru că au pierdut atâtea. Nu mă simt loial lor, dar nici nu mă trage aţa să-i numesc.

Elizabeth îi luă iar mâna şi o strânse într-a ei.

— De ce stăruie rebelii ăştia, bunicule? William e regele nostru de ani de zile. Cum pot să se împace cu gândul?

— De-a lungul anilor, au fost mai multe răscoale, mai ales în primii doi ani ai domniei lui William, dar nimic, teamă mi-e, ca asta care se pregăteşte acum. Îi mână lăcomia, pasă-mi-te. Oamenii ăştia nu vor o viaţă mai bună pentru toată lumea, ci numai pentru ei înşişi. Fac făgăduieli nechibzuite şi prosteşti oricui îi ascultă, promiţând chiar şi că, după detronarea lui William, se va termina cu zeciuiala.

— Dar nu se plăteau dări şi în vremurile dinaintea lui William? Întrebă Elizabeth. Poate că li se spunea altfel, dar…

— N-are importanţă, copilă. Nu contează decât că rebelii ăştia sunt nişte neghiobi, dar gata să facă moarte de om.

— Mă tem pentru tine, bunicule. N-au să te pedepsească pentru că n-ai intrat în banda lor? Se îngrijoră Elizabeth, frământându-şi mâinile.

— Nu ştiu, şopti el. Poate nu-i chiar o întâmplare că singura mea fiică a fost ucisă cu aproape toată familia ei, la doar câteva zile după ce am refuzat. Nu ştiu, dar martor mi-e Dumnezeu c-am să aflu adevărul.

Amândoi auziră paşii apropiindu-se pe cărarea din spatele lor. Se întoarseră şi-l văzură pe Roger.

— Vine Roger, spuse Elizabeth. Ai vorbit cu vasalul soţului meu? De obicei, îi stă alături.

— L-am cunoscut.

— Baronul doreşte să-ţi vorbească, îi spuse Roger, Elizabethei, când ajunse lângă el.

Dând din cap, Elizabeth porni pe potecă. Bunicul ei n-o urmă, aşa că se opri, întorcându-se spre el.

— Bunicule?

— Du-te, Elizabeth. Eu voi vizita mormintele. Vreau să-mi iau rămas-bun de la fiica mea.

Elizabeth dădu din cap, ştiind că voia să stea singur câteva momente. Îi făcu semn lui Roger s-o însoţească şi porniră împreună spre conac.

— E adevărat că soţul meu a salvat viaţa regelui? Îl întrebă ea.

— Da, şi pe-atunci nu era decât un băieţandru, răspunse Roger.

— Povesteşte-mi, te rog, îi ceru Elizabeth.

— În vinul pe care i-l ducea Geoffrey lui William, cineva pusese otravă. Geoffrey ştia asta, căci îl văzuse pe unul dintre nobili săvârşind fapta. În timp ce se apropia de William, s-a împiedicat, iar vinul s-a vărsat pe jos. William s-a înfuriat, şi tomai voia să-l pedeapsească pe băiat, dar unul dintre câini a început să lingă vinul de pe pardoseală. În câteva clipe, a murit. William a înţeles pricina, aşa că i-a dat afară pe toţi, şi l-a luat pe Geoffrey la întrebări. Complotul a fost descoperit, iar vinovatul şi-a primit pedeapsa.

— De ce n-a spus pur şi simplu ce văzuse? Se interesă Elizabeth.

— Era doar de puţin timp paj la curtea lui William, dar ştia deja că nu trebuia să vorbească neîntrebat. Nici în ruptul capului n-ar fi încălcat regula.

— Da, soţul meu pare să pună mult preţ pe reguli, zâmbi Elizabeth.

— Aşa merg lucrurile, declară Roger, folosind cuvintele favorite ale stăpânului său. Fără reguli, ar domni haosul.

— Dar dacă e tot timpul aşa scorţos, începu Elizabeth, e uşor să prevezi ce va face. Uneori surprizele aduc o schimbare frumoasă faţă de greutăţile zilnice. Nu crezi?

Roger îi aruncă o privire stăpânei sale şi clătină din cap.

— Surprizele înseamnă că nu eşti pregătit. Geoffrey e pregătit întotdeauna.

— Prin urmare, nu-l poate surprinde nimic?

— Nimic.

— După cum vorbeşti, soţul meu pare să fie extrem de previzibil, Roger.

— E o laudă pe care i-o aduc!

— Şi toţi îi urmează regulile?

Întrebarea ei păru să-l mire pe Roger.

— Sigur că da, răspunse el. Altfel, nici n-ar vrea s-audă. Şi nici noi! Doar e stăpânul nostru, conducătorul nostru!

— Nu te mai încrunta aşa, Roger. Nu-i puneam la îndoială iscusinţa, şi nici ţie loialitatea. Aş vrea să aflu cât de multe pot despre soţul meu.

Explicaţia ei îl împăcă pe cavaler, care se stinse la chip. Ajunseră la uşa conacului, iar Roger o conduse în sala cea mare, unde aştepta Geoffrey. Erau de faţă, mai mulţi dintre oamenii baronului, toţi cu feţe foarte serioase. În aer se simţea tensiunea, iar Elizabeth înţelese că discutau despre lucruri grave.

Când Geoffrey dădu din cap spre vasalul lui, Elizabeth porni spre el, întrebându-se dacă în ochii ei se putea citi hotărârea. Spera că nu, şi deodată grăbi pasul, până ajunse aproape să alerge. Se aruncă în braţele lui. Geoffrey reacţionă instinctiv: îi puse mâinile pe mijloc ca s-o sprijine, cu o expresie surprinsă. Văzând, Elizabeth fu enorm de mulţumită. „Eu nu sunt aşa de previzibilă!” îi veni să strige.

Nu terminase. Înainte că Geoffrey să-şi ascundă reacţia şi s-o îndepărteze, îl cuprinse pe după gât cu braţele şi se înălţă pe vârfuri, ca să-l sărute pe obraz.

— Seară bună îţi doresc, my lord, şopti ea. Doreai să-mi vorbeşti?

Vocea melodioasă, lucirea din ochi… Geoffrey avea senzaţia că în sală tocmai intrase soarele, şi era uimit de bucuria pe care o aducea cu ea. Privind în jur, văzu că ostaşii se uitau la ei zâmbind.

Felul ei de a se purta îi dădea de înţeles că-i aştepta reacţia. Se aştepta s-o mustre cu ameninţări voalate pentru mai târziu.

Fără o vorbă, Geoffrey îi puse mâinile pe umeri şi o trase spre el. Reacţia ei îl mulţumi, şi o învrednici cu un zâmbet, înainte ca gura să i se lase peste a ei. Nu fu un sărut blând, nu de la început şi până la sfârşit. Elizabeth încerca să se smulgă, dar nu reuşi. Era prea puternic.

Cum îndrăznea? Se întrebă, în timp ce căuta să-i dea limba la o parte cu a ei. Cum îndrăznea s-o maltrateze aşa?

O vreme, furia o împiedică să reacţioneze, dar apoi şi aceasta se risipi, şi o umplu căldura amintirii, a pasiunii din timpul nopţii. Împotriva propriilor ei intenţii, se pomeni răspunzând. Iar acest lucru era şi mai umilitor decât cel de a fi sărutată în faţa celorlalţi.

Geoffrey îi simţi împotrivirea slăbind, şi continuă s-o sărute, oprindu-se numai când constată că-l afecta mai mult decât ar fi vrut. Gustul ei era prea îmbătător. O mai sărută o dată pe frunte, după ce-i eliberă buzele, şi chicoti la vederea expresiei ei uimite.

— Uiţi de tine… şopti ea cu furie, dându-i la o parte mâinile de pe şolduri.

— Eu nu uit de mine niciodată, replică zâmbind Geoffrey. Prin felul cum m-ai îmbrăţişat, mi-ai dat de înţeles că voiai să fii tratată ca o…

Atât apucă să spună. Piciorul Elizabethei se prăvăli peste al lui, cu o exclamaţie indignată.

— Târfă? Îl întrerupse ea. Asta voiai să spui, târfă? Ei bine, te înşeli amarnic, baroane! Eu doresc afecţiune, iar tu mă tratezi cu brutalitate!

Geoffrey continuă să zâmbească, aşa că Elizabeth nu se mai putu stăpâni.

— Prea bine, baroane şi stăpâne! Am învăţat lecţia. Pe viitor n-o să ne mai arătăm afecţiunea. Niciodată! Îţi voi dărui indiferenţa rece pe care ţi-o doreşti.

Era o replică de ieşire minunată, dar constată că soţul ei nu părea de aceeaşi părere. Nu-i dădu drumul.

— Am auzit despre temperamentul tău, baronesă, răspunse el, cu o blândeţe complet opusă furiei la care s-ar fi aşteptat Elizabeth. Poate, mai târziu, ne găsim timp să discutăm despre mugetele astea ale tale, deloc potrivite pentru o lady. Ai noroc că te-ai măritat cu un soţ atât de cumpănit şi blând.

Îl ascultă cu gura căscată, fără să se poată gândi la o singură replică. În clipa următoare, Geoffrey ieşi, în sală rămânând doar ecoul râsului său.

Elizabeth clătină din cap, deznădăjduită. Atâta despre previzibilitate! Îşi spuse ea. Da, da! Previzibil, ba bine că nu!

CAPITOLUL 7

Elizabeth aşteptă ca Sara să iasă din cameră, înainte de a-şi lega de coapsă un alt doilea pumnal, cu o panglică. Apoi îşi agăţă primul cuţit pe şold, sub tunică. Avea să-l folosească pentru a tăia carnea, aşa cum făcea toată lumea – dar i-ar fi prins bine şi dacă se hotăra să-l omoare pe Belwain.

Micul Thomas şi Gerald aşteptau în hol, împreună cu trei ostaşi, care aveau spadele scoase.

— Cu îngăduinţa dumitale, vom aştepta în cameră până pleacă vizitatorii, anunţă scutierul. Îi voi ţine companie băiatului, iar ei, continuă el, arătând cu capul spre străjeri, vor păzi uşa.

După sunetele care se auzeau de jos, Elizabeth îşi dădu seama că Belwain şi oamenii lui sosiseră. Ezită pe prima treaptă, apoi îşi atinse pumnalul, bătându-l uşor cu degetele ca pe o vietate, şi şopti:

— Va veni şi vremea noastră.

— Cu cine vorbeşti? Întrebă bunicul ei, din spate.

Elizabeth se întoarse spre el, încercând să zâmbească.

— Cu jungherul meu, îi răspunse. Îmi consolez arma. Nu cumva mă crezi nebună?

— Nu, clătină din cap bătrânul. Iar jungherul tău are şi un nume?

— Mă tachinezi, surâse Elizabeth.

— Eu nu tachinez pe nimeni. Se obişnuieşte să-i dai un nume spadei sau pumnalului.

— Credeam că numai regii îşi botează spadele.

— Şi ei, copilă. Mai ţii minte poveştile despre viteazul rege Charlemagne? S-au compus şi cântece despre iubirea pe care i-o purta spadei lui, numită Joyosa. Adevăr îţi grăiesc.

— Roland îi pusese spadei sale numele Durindana, şi s-au făcut cântece şi despre ei, completă Elizabeth.

— Va să zică, nu eşti neghioabă dacă-i vorbeşti pumnalului, conchise bunicul ei. Pun rămăşag că şi soţul tău vorbeşte cu al lui.

Îi făcu cu ochiul, şi intrară în sala cea mare, care era plină de oamenii lui Geoffrey şi cei ai lui Belwain.

— Am însoţit-o pe scară, my lord, îi spuse bunicul baronului. Îţi las dumitale sarcinade a-i luă pumnalul.

Geoffrey dădu din cap şi o trase pe Elizabeth lângă el.

— În seara asta nu doreşti să mă saluţi? O întrebă el încet.

— Nu, răspunse Elizabeth. Şi am să-mi păstrez pumnalul.

— Numai cu voia mea, replică soţul ei, calm. Nu-mi place cum ţi-ai strâns părul în creştetul capului. Când suntem împreună, poartă-l desfăcut.

Privind în jur, Elizabeth văzu că oamenii lui Geoffrey vorbeau amical cu vizitatorii. Toţi aveau în mâini căni cu bere şi domnea o atmosferă destinsă.

— Unde e? Întrebă ea, fără nici o intonaţie.

— Afară, o informă soţul ei. Se uită ce schimbări şi reparaţii s-au făcut.

— Poate-ar fi bine să ies şi eu, ca să-l salut, continuă Elizabeth, cu aceeaşi voce seacă.

— N-aş crede.

La vederea privirii ei întrebătoare, Geoffrey continuă:

— Mi-ai dat cuvântul tău că n-ai să-i faci nimic. Şi ştiu că ai să ţi-l ţii.

— Atunci, de ce…?

— Vino cu mine la masă, o întrerupse el. În seara asta, n-ai să te mişti de lângă mine.

Elizabeth dădu din cap şi îl luă de braţ. După ce se aşezară, Geoffrey îi şopti:

— Priveşte în jur, nevastă. Îl recunoşti pe vreunul dintre oameni?

— Încă nu, răspunse ea. Foarte mulţi aveau glugi, îi reaminti, în şoaptă:

Când Geoffrey îi luă mâna într-a lui şi o cuprinse cu celălalt braţ de mijloc, Elizabeth ştiu că Belwain intrase în sală. Simţi mâna soţului ei rezemându-se de prăselele pumnalului.

Îşi îndreptă umerii, înlăturându-i uşor mâna de pe talie.

— Vei avea la fel de multă încredere în mine câtă am eu în tine? Întrebă ea.

Geoffrey o privi şi dădu din cap.

Apoi, Elizabeth se întoarse, privindu-şi unchiul, care se apropia. Îl însoţea Roger, cu o expresie scârbită. Privirea Elizabethei era rece ca zloata iernii, în timp ce-şi studia unchiul fără să clipească din ochi.

Era îmbrăcat ca un cocoş, în nuanţe vii de roşu, mai puţin pata maronie de pe burta umflată, iar Elizabeth avu impresia că şi umbletu-i era ţanţoş ca al unui cocoş.

Belwain se uită un moment la ea, iar privirea ei îl nelinişti. Pasul îi şovăi o clipă, după care se întoarse spre soţul ei.

— Bună seara, salută el când ajunse la masă.

Dar trebuia s-o bage în seamă şi pe nepoata lui, deşi îi era groază.

— Arăţi bine, nepoată.

Elizabeth nu-i răspunse, continuând doar să-l privească. Belwain îşi drese glasul şi se aşeză la masă, în faţa lor.

— Mă doare inima pentru pierderea pe care ai suferit-o, Elizabeth. Şi pentru mine a fost o mare tristeţe, se grăbi el să adauge.

În faţă îi fu pusă o stacană cu bere, iar Belwain o şi înhăţă, aproape răsturnând-o de-atâta grabă. O goli din două sorbituri, apoi se şterse la gură cu mâneca, încercând să-şi ascundă râgâitul.

— Unde-i băiatul? Întrebă el.

— N-ai să-l vezi.

Vocea Elizabethei era dură ca piatra.

— A trecut ceasul lui de culcare, spuse şi Jeoffrey, pe un ton aproape binevoitor.

— Te-ai gândit la cererea mea de drept? Îl întrebă Belwain, având grijă să accentueze cuvintele de drept.

Care cerere? Se întrebă Elizabeth, întorcându-se spre soţul ei, în aşteptarea răspunsului.

— În seara asta nu e momentul să discutăm despre lege şi cererea ta, replică Geoffrey.

Apoi le făcu semn servitorilor să se apropie, arătând spre cană goală a lui Belwain.

Celălalt înţelese că nu era bine să insiste, şi dădu din cap. Putea să aştepte. Şi avea să câştige, nu încăpea nici o îndoială, îşi spuse el. Legea era de partea lui.

O privi din nou pe Elizabeth şi fu nevoit să-şi mute repede ochii. „Ştie," îşi spuse, „dar nu poate face nimic!" Umerii începură să i se sculture de râs stăpânit. La acest gând, simţi cum i se întărea îndoielnica bărbăţie şi-şi strecură mâna între picioare, sub faţa de masă. „Nu poate face nimic, repetă în sinea lui, în timp ce se mângâia singur," Nimic. N-ai nici o dovadă, curvo!"

O, putea să i-o spună! Da, avea să-i spună: „Am ajutat la urzitul tuturor planurilor, şi chiar mai mult! Eu le-am dat harta fortăreţei şi le-am arătat punctele slabe, şi nu-mi pare rău decât că n-am fost aici să-i văd cu ochii mei măcelăriţi. Dar ce mare plăcere mi-a făcut doar să aud când mi s-a povestit…" atâta plăcere, încât fusese nevoie de toţi cei trei amanţi din noaptea aceea ca să-i prindă orgasmele. Fără doar şi poate, fusese cea mai grozavă zi din viaţa lui.

Îndrăzni să arunce o privire spre baron, iar zâmbetul îi pieri de pe buze. „A pus mâna pe el, boarfă! I-a sucit minţile cu scorneli despre mine, de-asta mă priveşte cu atâta silă!" „Da', nu contează," se consolă el. „Legea e lege, baroane. N-ai ce să faci; eşti prea onorabil," şi fu cât pe ce să pufnească sonor. „Ai nevoie de dovezi, înainte să mă învinuieşti sau să-mi refuzi dreptul!"

Elizabeth nu-şi mai putea privi unchiul nici o clipă. Stătea cu ochii în pământ şi nu mai scoase o vorbă până la sfârşitul cinei. După ce masă fu strânsă, Belwain se ridică şi începu să se plimbe fudul prin sală. „Cu fiecare cupă băută, devine tot mai înfumurat," constată Elizabeth.

Închise ochii să nu-l mai vadă, dar nu putea scăpa şi de larma beţiei, care devenea asurzitoare.

Şi atunci, îl auzi. Râsul. Sună mai degrabă ca un chirăit, şi îl recunoştea – din ziua masacrului. Deschise brusc ochii şi se ridică în picioare, încercând să-l găsească pe omul care scotea acel sunet.

Chirăitul răsună din nou, şi în sfârşit îl văzu. Stătea lângă arcadă, râzând, într-un grup de oameni. Îşi întipări în minte chipul şi se aşeză la loc, întorcându-se spre soţul ei, căruia îi spuse încet:

— Cel de lângă uşă. A fost aici, în ziua aceea…

Geoffrey n-o întrebă dacă era sigură, căci nu avea nici cea mai mică îndoială.

— Ţi-am spus sau nu ţi-am spus că unchiul tău e un prost? Replică el.

Elizabeth nu-i putu răspunde. Nu-şi mai lua ochii de la omul cu pricina.

— Numai un nătărău i-ar aduce din nou la locul faptei pe cei care au săvârşit-o, murmură Geoffrey.

— Purta mască, spuse Elizabeth, dar are un râs ascuţit şi ciudat… şi mi l-am amintit. Acum ce-ai să faci?

— Am eu grijă, răspunse Geoffrey, pe un ton înverşunat, dar şi scăzut.

Se ridică în picioare, luând-o de cot.

— În seara asta ai dat dovadă de mare curaj, Elizabeth, deşi nici nu mă aşteptam la mai puţin din partea ta. Totuşi, ţi-aş spune că sunt mulţumit.

— Atunci, dacă eşti atât de mulţumit, poate-mi spui şi mie ce-ai de gând să faci cu…

— Îţi voi spune curând, o întrerupse Geoffrey. Mai întâi, trebuie să mă ocup de pregătirile trebuincioase. Iar acum, cred că e timpul să te retragi. Cântecele devin deşănţate, iar prezenţa ta le taie cheful oamenilor.

— Le taie cheful! Crezi că-mi pasă mie de…

— Berea le-a dezlegat limbile, o întrerupse încet Geoffrey. Şi, după ce vei pleca, au să vorbească mai liber, mai fără perdea.

Fu nevoită să recunoască – avea dreptate.

— Voi aştepta până termini aici, spuse ea. Oricât de mult ai să întârzii, am să te aştept. Şi atunci, ai să-mi spui ce planuri ai?

— Vom vedea, ocoli Geoffrey răspunsul.

O conduse până în camera lor. La uşă, Elizabeth nu încercă să-l sărute, iar Geoffrey constată că se simţea dezamăgit. Spre nedumerirea lui, se obişnuise cu purtările ei nepotrivite. Dar nu avea timp să se gândească. Îi rămâneau prea mult de făcut, până să treacă noaptea.

A doua zi dimineaţă, când deschise ochii, pe Elizabeth o frământau mii de întrebări. Geoffrey dormea adânc, ţinând-o lângă el cu un braţ.

Se hotărî să-l mai lase un timp să se odihnească, şi coborî din pat cu mare grijă să nu-i tulbure somnul. Se duse la fereastră şi ridică blana. Era o zi minunată, caldă şi însorită că vara. Cu atât mai bine, căci în ziua aceea Elizabeth ţinea morţiş să afle câteva răspunsuri, îşi spuse, în timp ce privea împrejurimile.

Ceva era în neregulă, dar nu reuşea să-şi dea seama ce anume. Scutură din cap, limpezindu-şi gândurile.

Vizitatorii plecaseră!

Nu, nu era cu putinţă. Elizabeth smulse blana de la fereastră şi se aplecă să vadă mai bine. Dar asta nu schimbă nimic. Belwain şi oamenii lui nu mai erau acolo – fugiseră în timpul nopţii.

Furioasă, se întoarse spre soţul ei. Dumnezeule, cum avea să se mai mânie! De ce nu dăduse nimeni alarmă la plecarea lui Belwain? De ce nu-l informaseră pe baron?

— Geoffrey! S-au dus! Strigă ea. Toţi s-au dus.

Reacţia soţului ei n-o mulţumi deloc. Geoffrey deschise un ochi, încruntat, apoi se întoarse pe partea cealaltă.

Convinsă că nu înţelegea, Elizabeth îi împinse umărul, repetând:

— Au plecat, Geoffrey. Trezeşte-te şi limpezeşte-ţi minţile. Trebuie să te scoli chiar acum, trebuie să… să faci ceva!

Geoffrey mormăi ca un urs nervos, şi se întoarse pe spate.

— Nu mai răcni! Strigă el.

— Nu vrei să mă asculţi! Belwain s-a dus, a fugit… repetă încă o dată Elizabeth, la fel de tare. Trebuie să te îmbraci, să mergem după el, să…

— Ştiu că s-a dus, o întrerupse soţul ei.

La vederea privirii ei uimite, oftă şi se dădu jos din pat.

— L-am trimis înapoi, acasă.

Elizabethei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Îl lăsase pe Belwain să plece?

— Şi omul pe care ţi l-am arătat aseară? Întrebă ea, încet. Şi pe el l-ai lăsat să plece?

— Da, răspunse Geoffrey, căscând.

Se duse cufăr şi-şi stropi faţa cu apă rece din ligheanul pus acolo de cu seară.

— Vrei să spui că ai îngăduit asta? Întrebă Elizabeth, fără să-şi ascundă deznădejdea.

Geoffrey, care niciodată nu era prea binevoitor imediat ce se trezea din somn, răspunse răcnind:

— Nu mă mai laşi cu întrebările, femeie! Poftim, pentru că ştiu ce însemnătate are pentru tine, am să-ţi spun ce planuri am.

Reveni la pat şi-i ridică bărbia cu degetele.

— Dar nu vrei să te calmezi şi să mă laşi să mă dezmeticesc mai întâi? Eşti în stare de-atâta lucru, nevastă?

Elizabeth nu putu decât să dea din cap. Era prea revoltată ca să-i răspundă. Blândul ei războinic se preschimbase iar într-o fiară. După ce se îmbrăcă şi-şi prinse spada la şold, Geoffrey veni spre soţia lui şi o luă de braţe. O ridică de-a binelea în aer, aducând-o cu ochii la câteva degete depărtare în faţa alor lui.

— Nicipdată, spuse el într-o şoaptă aspră care-o îngheţă până-n măduva oaselor, niciodată să nu-mi mai vorbeşti pe tonul ăsta.

Elizabeth deschise gura să protesteze, însă Geoffrey o zgâlţâi uşor.

— Să nu scoţi o vorbă, decât ca să-ţi prezinţi scuzele.

Neîntârziat, Elizabeth închise gura. N-avea să fie rostit nici un cuvânt de scuză, decât cele pe care i le datora el de drept, hotărî ea.

— Atunci, aşa să fie, mormăi Geoffrey, înţelegând din privirea ei furioasă că n-avea de gând să-şi ceară iertare. Eşti încăpăţânată ca un catâr.

O puse la loc pe picioare, se mai uită o dată la ea, încruntat, şi ieşi.

— Aşa să fie, repetă el, coborând scara. Ieşi din castel, trântind uşile uriaşe de la intrare, şi ceru să i se aducă bidiviul. O goană prin pădure avea să-i risipească buimăceala de dimineaţă şi furia – că de nu, era în stare să se întoarcă în cameră şi să-şi strângă nevastă de gât.

Imediat ce auzi uşa trântindu-se, Elizabeth îşi smulse cămaşa de noapte, suduind – în latină, ca să nu înţelegă străjerii de la uşă – tot timpul cât se îmbrăcă. Abia îşi dădu de câteva ori cu pieptenele prin păr, şi porni spre grajd, oprindu-se numai ca să-şi ia arcul şi săgeţile.

Când ajunse la grajd, Geoffrey tocmai ieşea. N-o luă în seamă, deşi se bucura nespus că venise să-l caute. „E deja gata să-şi ceară iertare”, îşi spuse el, satisfăcut.

Se făcu nevăzut în pădure înainte că Elizabeth să-i ceară grrădarului calul. Omul crezu că baronul o îngăduise şi se grăbi să pună şaua pe iapă, convins că stăpânul îşi aştepta soţia nu departe.

Porţile cetăţii tocmai se închideau, când Elizabeth ieşi printre ele, în plin galop.

Auzind zgomotul copitelor în urma lui, Geoffrey se opri şi întoarse capul. La vederea soţiei sale apropiindu-se, fu cât pe ce să cadă din şa.

— Iar mă sfidezi, nevastă! Răcni el, când Elizabeth ajunse destul de aproape ca să-l audă.

— Ba nici gând! Strigă şi ea. Niciodată nu mai…

— Tăcere! Mugi Geoffrey atât de tare, încât soţia lui fu nevoită să-l asculte.

— N-ai să mă loveşti.

Vocea ei calmă lovi ca o plesnitură de palmă în mândria lui Geoffrey. Trase adânc aer în piept, apoi luă în mână căpăstrul iepei.

— Sigur că n-am să te lovesc, recunoscu el, mai încet. Sunt un om cumpătat, Elizabeth, iar oamenii cumpătaţi nu-şi bat nevestele – deşi uneori ar dori s-o facă.

O aşteptă să-i înţeleagă cuvintele, apoi continuă:

— Iar acum, spune-i acestui om cumpătat de ce călăreşti fără escortă. Voiai să mă ajungi din urmă?

Elizabeth nu îndrăzni să zâmbească. Ciudat, dar mânia îi trecuse. Problema, desigur, era că nu prea ştia cum să se arate umilă şi supusă.

— Răspunsul meu, dacă ar fi să-ţi spun adevărul, te-ar înfuria, probabil, spuse ea, cu ochii în jos.

— Nu se poate, o contrazise Geoffrey. Mai furios de-atâta nu pot să fiu. Şi trebuie să-mi spui adevărul întotdeauna, Elizabeth.

— Prea bine, oftă ea. Nu veneam după tine, Geoffrey. Simţeam doar nevoia să călăresc, să uit pentru un răstimp de griji şi greutăţi, recunoscu.

Nu-mi place să strig la tine… nici ca tu să strigi la mine. E cel mai rău lucru, la începutul unei căsnicii.

Convingerea şi pătrunderea cu care-i vorbea îl uluiră, înlăturându-i orice urme de mânie.

— Dacă muşti leul, se prea poate să te înghită, remarcă el, frecându-şi îngândurat bărbia.

— Iar dumneata eşti leul, my lord?

— Ba bine că nu, recunoscu Geoffrey, întrebându-se de ce-i apăruse iar luminiţa aceea glumeaţă în ochi.

— Atunci, asta-nseamnă că eu sunt leoaică, nu? Se interesă ea încet.

— Nu mă gândisem – dar, da, ar face din tine leoaica mea, chicoti el.

— Intresant, comentă Elizabeth. Ştiai că leoaica e cea care vânează şi-i aduce de mâncare soţului ei, acasă?

— Numai fiindcă el îi dă voie, declară el, cu convingere.

— Iar pe ziua de azi, mi-ai da voie?

Geoffrey se încruntă.

— Ce anume îmi ceri?

— Să vii cu mine în pădure. Voi vâna pentru tine, am să-ţi pregătesc de mâncare, apoi ne vom întoarce la treburile noastre.

„Şi poate," adăugă ea în gând, „ai să-mi spui şi ce planuri ai în legătură cu Belwain, când vom fi singuri şi n-o să ai altele pe cap."

Geoffrey îşi azvârli capul pe spate şi izbucni în hohote, făcându-şi calul să joace în loc, nervos:

— Te crezi în stare?

Când o văzu dând din cap, râse şi mai abitir.

— Ia-o înainte, leoaică, îi spuse el, înapoindu-i frâul. Leului tău îi e foame.

După ce Elizabeth reuşi să doboare doi iepuri, Geoffrey îi spuse:

— Am să jupoi eu vânatul, iar în vremea asta, tu adună găteje pentru foc.

Dând din cap, Elizabeth îi aruncă iepurii, apoi începu să strângă crenguţe uscate în poala rochiei.

— Va trebui să mă deprind cu firea asta a ta lipicioasă, cred, comentă el, cu un oftat prefăcut.

— Şi e chiar atât de îngrozitoare, bărbate? Întrebă Elizabeth, venind eu vreascurile, în căutarea unui loc bun unde să aprindă focul.

— Nu, mi-e doar străină.

— De ce? Părinţii tăi nu erau niciodată atât de afectuoşi?

— Au murit înainte de a apuca să-mi întipăresc în minte prea multe despre ei, răspunse Geoffrey, începând să rezeme crenguţele într-o piramidă.

— Atunci, cine te-a crescut?

— Regele însuşi. Dă-mi cuţitul tău, al meu e prea mare pentru treaba asta, continuă el, privind săgeţile pe care le scosese din iepurii vânaţi. Pe astea bunicul tău le-a făcut?

Elizabeth se ridică şi începu să-şi scuture fusta de ţărână şi aşchii de lemn.

— Eu le-am făcut, se lăudă ea, după ce bunicul mi-a arătat cum. Sunt foarte bune, nu-i aşa?

— Într-adevăr, deşi cam mici ca să le poarte un cavaler asupra lui.

Îngenunchind lângă el, după ce-i dăduse pumnalul, îl întrebă:

— Câţi ani aveai când te-a luat regele? Ai devenit pajul lui?

— Unul dintre cei mulţi, răspunse Geoffrey. Să tot fi avut şase ani, poate şapte.

— Mai vorbeşte-mi despre părinţii tăi. Îţi mai aduci aminte cum arătau?

— Nu, nu-mi amintesc, răspunse posac Geoffrey. Şi acum, conteneşte cu trăncăneala şi vezi de mâncare! Porunci el.

Nu mai scoaseră o vorbă până la sfârşitul mesei, Geoffrey mâncă aproape toată friptura, în timp ce Elizabeth se mulţumea să ciugulească dintr-un picior de iepure.

— Fratele tău se va duce la rege, să devină şi el paj. Încă n-am hotărât când. Poate la toamnă.

Cuvintele lui o făcură pe Elizabeth să tresară, şi vorbi pe negândite:

— Nu se poate! E încă un copil. Iar despre rege am auzit nişte istorii îngrozitoare. N-am să îngădui.

Imediat ce rostise aceste cuvinte necugetate, văzu că soţul ei nu era deloc mulţumit. Fără a-i lăsa timp să răspundă, continuă:

— Ştiu că n-am căderea să mă împotrivesc, dar nu-mi vine să cred că ai săvârşi o faptă atât de crudă. Glumeşti, de bună seamă, nu-i aşa? Acum, că băiatul e în grija mea, mă simt răspunzătoare pentru el…

— Elizabeth, oftă Geoffrey, acum eu sunt tutorele băiatului, ca soţ al tău, şi-i voi mai fi şi senior. Şi ce prostii tot vorbeşti despre rege? Ar trebui să te mândreşti că fratele tău va trăi la curte. Nu-ţi dai seama ce mare cinste îi fac?

Elizabeth dădu din cap, căutând o cale de a-l face să-i înţeleagă temerile.

— Ce istorii ai auzit despre o William? Întrebă Geoffrey, fără prea mult interes, trăgând-o lângă el şi începând să-i frece braţele înfrigurate.

— Că are un temperament îngrozitor şi nu e iertător din fire. Nu vreau ca fratele meu mai mic să ducă o viaţă atât de aspră. A trecut prin atâtea… N-ai auzit despre oraşul Alençon? Şopti ea, închizând ochii, în aşteptarea răspunsului.

— A, Alençon… Dar e mult de-atunci, iar William era tânăr şi repezit, dornic să-şi cucerească titlul care i se cuvenea, de drept, îi explică Geoffrey.

— Va să zică, e adevărat? Chiar şi-a ieşit din minţi când un nătărău l-a făcut bastard şi a tăiat picioarele şi mâinile la şaizeci de oameni?

— Nu, nu adevărat, răspunse el, iar Elizabeth se simţi mai uşurată. Au fost doar treizeci şi doi, nu şaizeci.

— Ce spui?! A făcut o asemenea grozăvie?

— Asta să-ntâmplat demult, ridică din umeri Geoffrey. Acum îşi ţine mai bine cumpătul.

— Domnul fie lăudat, mormă soţia lui. Şi i l-ai da în grijă pe micul Thomas?

— Nu te mai tulbura. Vom aştepta să mai crească, şi atunci am să hotărăsc ce e de făcut. Câţi ani are acum?

— Patru, minţi Elizabeth pe negândite.

— Arată mai degrabă de vreo şapte, afirmă Geoffrey. Să nu mă mai minţi, nevastă. Niciodată.

— Nu te-am minţit, am exagerat doar, replică Elizabeth.

Se rezemă de el, cu capul sub bărbia lui, apoi deodată îi veni o idee.

— Ar putea locui cu noi. Sunt atâtea pe care le are de învăţat de la tine, Geoffrey, continuă ea, sperând să-l îmbuneze. Ar fi o mare cinste pentru el să devină pajul tău, de vreme ce eşti un baron atât de…

— Destul, gemu Geoffrey. Nu degeaba mă lauzi acum, nevastă. Nu-s chiar aşa slab de minte ca să nu ghicesc ce pui la cale. Ţi-am făgăduit să mai aştept până mă voi hotărî. Atâta ar trebui să-ţi ajungă, pentru moment.

— Cum doreşti, răspunse umilă Elizabeth.

Geoffrey nu-i vedea faţa aşa că nu-i putu observa zâmbetul victorios. O, ce uşor îi era să-l convingă! Îşi spuse ea. Într-adevăr, era un om rezonabil.

— Iar acum, poate ai vrea să vorbeşti cu mine despre Belwain? Întrebă ea încet.

— N-am nici un chef să stric dimineaţa asta frumoasă, oftă Geoffrey.

— Dar mi-ai promis că-mi vei spune ce-ai plănuit, iar eu am avut încredere în tine. N-am cercat să-l ucid. Mi-am ţinut cuvântul, îi aminti ea.

— Şi totuşi, când eşti aşa de docilă şi afectuoasă… Prea bine, am să-ţi spun, şi te vei înfuria. E dreptul tău să ştii…

— Ocoleşti răspunsul Geoffrey, îl întrerupse Elizabeth, răsucindu-se în braţele lui, ca să-i prindă faţa între palme. Voi continua să fiu afectuoasă, căci cu tine nu mă pot purta altfel. Şi voi avea întotdeauna încredere în tine, mai şopti.

Într-adevăr, avea încredere în soţul ei. Era un om cinstit şi drept.

Geoffrey îi văzu privirea încrezătoare şi-i înlătură mâinile, într-o încercare de a împiedica fierbinţeala pe care o simţea înteţindu-se între ei.

— Aveam de ales între trei căi, începu el. Prima, desigur, era cea mai simplă şi, poate, cu care ai fi fost şi tu de acord: îl puteam ucide pe loc, ca să terminăm odată. Dar, continuă Geoffrey, mai tare, când văzu că voia să-l întrerupă, atunci n-aş fi aflat dacă a făcut totul singur. Amândoi suntem de părere că nu l-ar duce mintea să pună la cale un atac atât de bine planificat şi, prin urmare, ştim că mai este unul, cel puţin la fel de vinovat. Aşadar, am tăiat prima cale.

— De ce nu l-ai silit, pur şi simplu, să-ţi spună ce voiai să ştii? Întrebă Elizabeth.

— Dacă tu ai şti că, mărturisind o crimă, ţi-ai atrage moartea, nu ţi-ai ţine gura? Replică Geoffrey. Îmi cunoaşte reputaţia. Nu, n-ar fi recunoscut niciodată ce-a făcut, nici chiar sub tortură.

— Şi a doua cale? Se încruntă Elizabeth.

— Să aduc chestiunea în faţa lui William, pentru ca Belwain să fie chemat la curte şi silit să spună adevărul.

Elizabeth clătina deja din cap, înainte că Geoffrey să continue cu explicaţiile. O opri cu un gest şi spuse:

— N-am ales-o nici pe asta, din două pricini. Una, nu vreau să-mi aduc toate problemele mărunte în faţa seniorului meu. Sunt dator să mă descurc singur cu vasalii. William are destule pe cap, în ultima vreme, încercând să ţină pacea în regat – şi-n casă. Şi a doua, urmă el, se poate ca Belwain, cu prietenii şi martorii lui, să-l convingă pe rege că n-a avut nici un amestec în uciderea familiei tale. Iar atunci, băiatul ar trece numaidecât în grija lui. E un risc pe care nu vreau să mi-l asum.

— Dar regele te-ar asculta pe tine, insistă Elizabeth. Deşi îţi admir decizia de a nu veni cu necazul în faţa lui, se grăbi ea să adauge, ca să nu-l irite. Belwain merită moartea, dar nu de mâna regelui.

— Elizabeth, îi rosti Geoffrey numele cu un oftat obosit, tu nu urmăreşti decât un singur scop şi vorbeşte gura fără tine. De la o vreme-ncoace, regele nu mai are obiceiul să ucidă pe nimeni.

— Recunosc că nu înţeleg, mărturisi Elizabeth, încruntându-se. Şi ce face când cineva e găsit vinovat de o crimă cumplită, dacă nu-l ucide?

— Nu crede în asemenea măsuri aspre, şi n-a mai osândit la moarte pe nimeni, de la Contele Waltheof încoace.

— Atunci, cum îi pedepseşte? Îi bate pe umăr şi-i trimite acasă ca să-şi facă mai departe mendrele?

— N-aş prea crede. Pedepsele lui sunt la fel de severe ca moartea, după mine. Obişnuieşte să le taie membrele sau să le scoată ochii. Câteodată, supliciul îl ucide pe osândit, alteori nu, dar sunt sigur că toţi îşi doresc moartea.

Elizabeth tremura. Reveni la ceea ce voia să ştie.

— Şi a treia cale?

— Să aştept. Am hotărât ca pe moment să nu fac nimic. O luă de mâini, în aşteptarea reacţiei.

Singurul ei răspuns fu acela de a se încrunta, aşteptându-l să continue cu explicaţiile. Când colo, Geoffrey îi zâmbi şi o sărută pe frunte.

— Văd că înveţi să fii răbdătoare, nevastă, o lăudă el. Mă bucur. Iar acum, am să-ţi spun şi restul planului. Îl ştii pe ostaşul pe care mi l-ai arătat aseară, da?

Continuă, fără a-i lăsa timp să răspundă:

— Şi lui i s-a îngăduit să plece. Unul dintre oamenii mei, care şi-a încheiat cele patruzeci de zile de muncă pentru mine, a intrat în grupul lui Belwain, spunând că faţă de mine s-a achitat, şi mai are nevoie de gologani. Va privi şi va asculta, şi-mi va spune tot ce-o să afle.

— Iar cu Belwain ce planuri ai?

— Cum ţi-am spus, voi aştepta. Mai ai puţină răbdare. Dovezile vor…

— Vor face, ce? Îl întrerupse Elizabeth, smulgându-se din braţele lui. Îţi vor răsări în faţă, că florile, primăvara?

Ridicându-se, se întoarse cu spatele spre el.

— S-ar putea să treacă ani de zile până ies la iveală de la sine, dacă nu încerci să le găseşti. Ţi-ai pus toate nădejdile într-un singur om, ostaşul ăsta

pe care l-ai trimis cu ai lui Belwain. Şi nu e destul. Iar eu am jurat să-mi răzbun familia, strigă ea, şi-mi voi ţine cuvântul!

— Ba n-ai să faci nimic! Îi porunci Geoffrey.

Dintr-un salt, se ridică în picioare şi o apucă de umeri.

— Mă mulţumesc cu cuvântul tău de cinste. Ai să laşi toată treaba asta în seama mea.

— N-am să ţi-l dau!

— Ba ai să mi-l dai! Răcni el. Şi n-ai să primeşti nici merinde, nici apă, până n-o faci!

Poziţia în care stătea soţia lui, cu pumnii strânşi, proptiţi în şolduri, îl uimea şi-l indigna. Abia-i ajungea cu creştetul capului la umeri, dar se încrunta la el ca şi cum l-ar fi putut face să-şi schimbe gândul. O luă brutal în braţe şi aproape că o aruncă în şaua iepei.

Elizabeth se chinui să se îndrepte, apoi rămase cu privirea înainte.

— Iar atunci, vei fi văduv, my lord, declară ea, căci am să mor de foame şi de sete înainte să fac o făgăduială pe care nu mi-o pot ţine. Cuvântul meu e onoarea mea!

— Cutezi a spune că al meu nu are onoare? Întrebă Geoffrey într-un muget care o făcu să se chircească de spaimă. Pe un bărbat, l-aş provoca la duel, pentru asemenea vorbe necugetate!

— Atunci, n-ai decât să mă provoci şi pe mine! Se răsti Elizabeth.

— Destul! O vorbă să nu mai scoţi! Şi niciodată să nu mai ridici vocea la mine!

Şi plesni iapa pe crupă, apoi sări în şaua armăsarului său şi o urmă. În tot timpul drumului până la conac, Elizabeth nu aruncă nici o privire în urmă.

„Trebuie să fie ceva ce să pot face," îşi spunea ea, încercând să se gândească la un plan. „Ceva… cineva care să mă ajute…"

CAPITOLUL 8

Toţi încercau să se amestece. Până şi servitorii, îşi spunea Geoffrey, exasperat. Ar fi trebuit să se înfurie pentru că-i nesocoteau ordinele, dar descoperise că nu putea.

Trecuseră două săptămâni lungi şi posomorâte, iar Geoffrey era gata să ceară pace – ba chiar, recunoştea el fără jenă, să se recunoască înfrânt. Numai ca să zărească un zâmbet, cât de mic, al soţiei sale.

— Cu îngăduinţa ta, Geoffrey, aş dori să-ţi spun câteva cuvinte.

Întreruperea îl smulse din gânduri. Ridică privirea şi văzu că în faţa lui apăruse Elslow, bunicul Elizabethei.

— Păşeşti tăcut ca un vânător, îl felicită el. Nu te-am auzit.

— Erai cu gândul în altă parte? Se interesă Elslow, cu un zâmbet complice.

— Într-adevăr, recunoscu Geoffrey.

— La nepoata mea, fără nici o îndoială, declară cu convingere bătrânul. De-ajuns cu toate astea, Geoffrey. Te porţi ca un copil, zău aşa.

Geoffrey fu atât de uluit de cuvintele noului său prieten, încât nu putu decât să clatine din cap.

— Rişti mult cu vorbele astea nechibzuite, Elslow, îl preveni el, nervos.

Bătrânul nu păru impresionat de ameninţare.

— Prostii, Geoffrey. Nu risc nimic – pe când tu, da, tu rişti totul.

Îşi trase un taburet – fără să ceară voie, observă Geoffrey – şi se aşeză în faţa seniorului său.

— De la ramura dinspre tată a familiei a moştenit îndărătnicia, să ştii, spuse el, zâmbind.

Fără voie, Geoffrey izbucni în râs.

— E îndărătnică, ba bine că nu, recunoscu el. Nu pot să-i dau ceea ce-şi doreşte, Elslow – nu încă. Şi doar din cauză că nu mai are încredere în mine.

— Crede că nu-ţi pasă de ea.

Era pentru prima oară după două săptămâni când Geoffrey vorbea despre soţia lui, iar lui Elslow îi părea tare bine. Simţea că soţul nepoatei sale voia să facă pace.

— Cum poate să creadă că nu-mi pasă?! Păi, într-o seară, chiar i-am spus „iubito”! Sigur, a fost în focurile pasiunii, dar tot o… vorbă drăgăstoasă era. E singura femeie pe care am…

Elslow abia reuşea să-şi stăpânească râsul.

— Vorbeşte cu ea, şi foloseşte mai multă miere. Explică-i în ce situaţie eşti, îl îndemnă el.

— N-am să-i explic nimic, refuză Geoffrey, dar fără mânie. Nu sunt dator să-i dau explicaţii. Trebuie să înveţe să aibă răbdare. Aşa e mersul lucrurilor.

— Şi tu de la cine-ai moştenit încăpăţânarea, de la mama sau de la tatăl tău? Se interesă Elslow, zâmbind.

Întrebarea lui păru să-l surprindă pe Geoffrey.

— Nici de la unul, nici de la altul, răspunse el. Nu mi-i amintesc pe părinţii mei.

— Aşa se explică de ce nu-i înţelegi sentimentele, remarcă Elslow pe cel mai firesc ton. Dar am să-ţi spun un lucru, Geoffrey: de-a lungul anilor, am învăţat că ceea ce nu ne place la alţii descoperim în noi înşine.

Ridicându-se, Geoffrey fu cât pe ce să se împiedice de picioarele lungi ale lui Elslow, pe care şi le întinsese pe sub masă.

— Vino cu mine la o plimbare, ca să-mi explici mai pe îndelete, îi ceru el.

Elslow dădu din cap şi-l urmă afară. Nu vorbi până când ajunseră în curte, de unde o luară spre latura de miazăzi.

— Amândoi sunteţi îndărătnici, nu încape vorbă, începu el. Geoffrey, tu eşti mai vârstnic şi mai puternic, şi la minte şi la trup, şi prin urmare se cade să fii mai îngăduitor. Învaţ-o ceea ce aştepţi de la ea cu o mână blândă şi cu o limbă dulce, altfel ai s-o pierzi.

— A fost vreodată a mea? Se pomeni Geoffrey întrebându-l.

— A, da, fiule, zâmbi Elslow, spunându-şi: „Nu ştiu că se iubesc, asta-i problema lor. Fiecare se păzeşte de celălalt.” Din clipa când a depus jurământul, a devenit a ta.

Geoffrey clătină din cap, grăbind pasul.

— Te înşeli, murmură el. Mereu vorbeşte despre marea dragoste dintre părinţii ei. Niciodată n-am văzut o asemenea iubire, nici chiar între William şi Matilda, Dumnezeu s-o odihnească.

Îl privi lung pe Elslow, apoi spuse:

— Uneori, credeam că le născocea. Nu pot exista pe lumea asta doi oameni care să se lege atât de strâns unul de altul, să devină aşa de vulnerabili. E o neghiobie.

— N-au avut încotro, declară Elslow. Dar nu s-a întâmplat peste noapte, cum poate crezi din cele ce-ţi spune nepoata mea. Regele vostru a măritat-o pe fiica mea cu Thomas ca să câştige moşia Montwright, şi pot să depun mărturie că la început tinerii căsătoriţi s-au ciondănit ca leii şi tigrii. De două ori a fugit fiica mea de la el, adăugă, râzând. Şi-a luat cu ea şi cele două fiice!

— Ia povesteşte-mi! Îi ceru Geoffrey, zâmbind, în timp ce se întreba dacă Elizabeth ştia aceste amănunte din viaţa părinţilor ei.

Când socoti că spusese destul, Elslow îşi luă rămas-bun şi plecă. Geoffrey rămase pe loc, cu gândul la tot ce auzise. Apoi îşi îndreptă umerii şi o luă în altă direcţie, cu mâinile la spate, împrejurul fortăreţei.

Micul Thomas îi strigă o vorbă de salut, iar Geoffrey se opri din plimbare. Îl privi pe băiat cum venea în fugă spre el, cu o lance de jucărie în mâini. Elslow i-o făurise chiar în seara dinainte.

— Cu tine ce mai e? Întrebă el, căutând să vorbească pe un ton cât mai binevoitor.

— Voi învăţa chintanul! Strigă entuziasmat Thomas.

— Şi cine-o să te înveţe? Se interesă Geoffrey, cu un zâmbet pe buze.

— Gerald! Răspunse băiatul, arătând spre scutier, care venea acum pe lângă zidul cetăţii, ducându-şi calul de dârlogi. Uite, vezi ce-a făcut?

Geoffrey privi în locul arătat de Thomas, şi văzu un păr de cinci picioare înălţime, înfipt în pământ. Deasupra avea o scândura pusă de-a curmezişul. De un capăt al acesteia atârna o momâie de paie, iar de celălalt, un sac cu nisip. Scopul exerciţiului era acela de a înfige lancea în războinicul închipuit, dar cu o mişcare cât mai rapidă şi sigură, altfel scândura se rotea în vârful părului şi sacul de nisip îl dobora pe călăreţ din şa. Chintanul era un exerciţiu pe care-l preferau scutierii mai înaintaţi în vârstă, şi prea periculos pentru un copil ca micul Thomas.

— Azi ai să te uiţi doar, spuse el. Iar mâine, poate vei avea voie să stai pe cal în faţa lui Gerald, cât timp face exerciţiul ăsta periculos.

Gerald sări în şaua calului şi-i arătă lui Thomas cum se făcea exerciţiul. Copilul fu atât de impersionat, încât îşi lăsă lancea să cadă şi bătu din palme cu admiraţie.

— Încă o dată, strigă el, alergând spre scutier, mai fă încă o dată!

Văzând că baronul îl privea şi el cu atenţie Gerald se grăbi să se supună. Dorea mult să-i arate stăpânului său cât de agil şi iute era. Îşi întoarse calul şi-l mână în goană spre ţintă, balansând lancea ca pe o secure. Ochise pieptul, dar entuziasmul îl făcu să greşească ţinta, iar fierul lăncii reteză şomoiogul de paie chiar sub cască, făcând momâia să cadă la pământ, decapitată, în timp ce „capul” se legăna agăţat de scândură.

Gerald fu copleşit. O asemenea stângăcie în faţa baronului său era umilitoare. Vru să se scuze, când zări chipul copilului – iar ceea ce văzu îl făcu să încremenească. În secunda următoare izbucni un urlet, sfâşiind văzduhul ca un suflet chinuit abia scăpat din infern – un sunet atât de pustiitor, încât Gerald fu nevoit să-şi acopere urechile, pentru că durerea să nu-i ajungă în suflet.

Geoffrey reacţionă cel dintâi. Alergă la copil şi-l întoarse spre el. Disperarea pe care i-o văzu pe faţă îi sfâşie inima. Băiatul ţipa întruna, iar Geoffrey nu putu decât să-l strângă la piept. Ştia că nu-l mângâia prea mult, căci Thomas nu părea să-şi dea seama de prezenţa lui.

Apăru Roger, urmat de Elslow, amândoi venind în fugă. Geoffrey le făcu semn că totul era în regulă, apoi se ridică de la pământ, cu micul Thomas în braţe. Ţipetele slăbiseră în intensitate, băiatul începând acum să suspine. Epuizat de şoc, îşi rezemă capul pe umărul lui Geoffrey, agăţându-se de el cu ambele mâini.

— Mama mea… se tângui el.

— Acum eşti în siguranţă, Thomas. În siguranţă… încercă să-l liniştească Geoffrey, bătându-l pe spate, iar suspinele copilului se mai liniştiră.

Roger şi Elslow îi făcură loc, când Geoffrey porni spre conac cu băiatul în braţe. În clipa următoare, apăru şi Elizabeth, alergând spre ei cu o expresie care-l întristă pe Geoffrey la fel de mult ca deznădejdea copilului. Când îi văzu venind, se opri, privindu-i îngrozită.

După felul cum se uita la Thomas, Geoffrey înţelese că-l credea rănit, şi clătină din cap, şoptind cu blândeţe:

— Şi-a amintit.

Elizabeth înţelese. Ochii i se umplură de lacrimi şi întinse o mână tremurătoare spre fratele ei. Cuprinzând-o cu un braţ pe după umeri, Geoffrey porni din nou. Fără să mai scoată o vorbă, intrară toţi trei în fortăreaţă.

— Thomas, nu te mai aplecă pe fereastra aia! Îi ordonă Elizabeth. Ai să cazi şi-ai să-ţi spargi capul.

Thomas n-o luă în seamă, continuând să se aplece peste pervaz, pentru a scuipa spre cei de jos, chicotind cu o plăcere tipică vârstei de şapte ani.

Geoffrey deschise uşa dormitorului tocmai la timp pentru a auzi următoarele cuvinte ale soţiei sale:

— Dacă nu vii de-acolo în clipa asta, am să te spun stăpânului tău, şi-o să se înfurie îngrozitor. Iar dacă-i cer eu, o să-ţi ardă şi o mamă de bătaie.

Ameninţarea avu efect, iar fratele ei reveni grăbit în cameră, răsturnând taburetul pe care se urcase.

— Poate că n-o să te-asculte, chicoti el.

— Ba o s-o asculte.

Fermitatea calmă din glasul lui Geoffrey fu cât pe ce să-l răstoarne pe băiat de pe picioare. Îşi privi seniorul cu ochi mari, apoi se făcu roşu ca racul.

Geoffrey îl mai privi un moment, încruntat, apoi se întoarse spre soţia lui, întrebându-l pe un ton, chipurile, cât mai serios:

— Să-l bat sau nu?

Elizabeth înţelese că glumea, şi fu cât pe ce să izbucnească în râs.

— Trebuie să chibzuiesc, bărbate, spuse ea, prefăcându-se îngândurată. De ieri încoace, neastâmpăratul ăsta numai boroboaţe a făcut. A turnat miere în coiful lui Gerald…

— Am crezut c-o să râdă! O întrerupse deznădăjduit micul Thomas.

— Gerald nu s-a amuzat deloc, se răsti Elizabeth, cu o expresie severă. Iar azi, Roger l-a închis în cameră, pentru că tot încearcă să-mi încalece câinii. Şi acum, încheie ea, îi scuipă-n cap pe soldaţii tăi, oricât îi spun să înceteze. Ce părere ai despre comportamentul ăsta, my lord?

Geoffrey clătină din cap, privindu-l pe copilul care stătea în faţa lui, cu privirea în pământ.

— Ce ai de spus în apărarea ta, îl întrebă el, abia stăpânindu-şi râsul.

Thomas îngenunche şi-şi puse o mână peste inimă. Privi în sus pe sub gene, ca să vadă dacă gestul său dramatic îi plăcuse războinicului, şi observă că era tot încruntat. Închizând strâns ochii, spuse:

— Îmi pare rău şi n-am să mai fac. Promit, adăugă el, pe un ton plin de speranţă.

— N-ai nici un pic de disciplină şi mă întreb cum vei putea ajunge vreodată cavaler, declară Geoffrey. Şi acum, ridică-te şi vino cu mine. Am să-ţi dau ceva de lucru, ca să nu mai poţi face nici o poznă.

— Bărbate? Pot să-ţi spun ceva între patru ochi? Interveni încet Elizabeth.

— Du-te şi aşteaptă-mă la piciorul scării, îi spuse Geoffrey copilului.

Imediat ce uşa se închise, începu să chicotească.

— Zău că nu-i de râs, se plânse Elizabeth. Tata-l lăsa de capul lui. Habar n-are ce-i aia bună-creştere.

— Nu-i chiar atât de rău, replică Geoffrey, iar cu timpul va învăţa cum trebuie să se poarte.

— Sara mi-a spus că ai ordonat să înceapă împachetatul, urmă Elizabeth, schimbând vorba. Pentru ce…

— Voiam să-ţi spun diseară, când vom rămâne singuri, o întrerupse Geoffrey. Peste două săptămâni, plecăm la mine acasă. Mai întâi, trebuie să mă îngrijesc de o problemă, în altă parte, dar nu va dura mult, iar când mă întorc, vreau să te găsesc pregătită de plecare.

— Şi Thomas? Întrebă Elizabeth, aşteptând cu teamă răspunsul.

— Va sta aici cu bunicul tău, ca tutore, pentru un timp. Nu vreau să-l duc încă din locurile astea care-i sunt familiare.

Când îi văzu privirea surprinsă, zâmbi.

— Mă crezi chiar aşa un monstru încât să nu ţin seama de sentimentele băiatului?

— Nu, şopti Elizabeth, zâmbind şi ea. Te cred un om foarte cumpătat.

— La vară, Thomas va veni şi el să stea cu noi. Până atunci, ar trebui să am timp destul pentru a-mi bate toate lucrurile în cuie, ca să nu mi le facă praf.

Glumă lui o făcu să zâmbească şi mai larg. Dădu din cap a încuviinţare, spunând:

— Am să te-ajut şi eu, bărbate.

Apoi veni spre el, sfioasă dar hotărâtă, şi-l cuprinse cu braţele de mijloc.

— Iar pe urmă, n-ai să-l mai trimiţi pe fratele meu la rege? Te-ai răzgândit?

— Da, răspunse Geoffrey, mângâind-o pe păr. Descopăr că în ultima vreme m-am răzgândit în legătură cu multe.

— Ca de pildă? Se interesă Elizabeth, zâmbindu-i.

— Ca de pildă, că-mi place atenţia pe care mi-o acorzi. M-am obişnuit cu efuziunile tale în văzul tuturor, nevastă – înţelegând, desigur, că nu te poţi stăpâni.

Elizabeth râse.

— Te crezi chiar atât de irezistibil? Îl întrebă.

— La drept vorbind, nu – până ai apărut tu în viaţa mea. Cicatricea mea a deranjat multe femei continuă el, când Elizabeth începu să i-o presare cu sărutări blânde, dar tu…

Nu-şi mai putu aminti ce voia să spună, când gura soţiei lui îi ajunse la ureche, respiraţia ei caldă stârnindu-i dorinţa.

— Termină cu nesăbuinţa asta, nevastă! Îi ceru el. Suntem în plină zi, şi mai am multe treburi de făcut.

Elizabeth se retrase, privindu-l lung, lasciv.

— Da, bărbate, şopti ea mângâietor, avem foarte multe de făcut.

Numaidecât, Geoffrey o cuprinse din nou în braţe, sărutând-o cu lăcomie.

— N-ai nici un pic de disciplină, nevastă, o dojeni el, cu un oftat adânc.

O bătaie puternică în uşă îi întrerupse, iar Geoffrey constată că era recunoscător.

— Ce e? Strigă el, mai tare decât voise.

— S-au întors amândoi mesagerii, stăpâne! Răspunse un străjer.

Elizabeth se încruntă, întrebându-se de unde veneau cei doi mesageri, dar văzând expresia acră a soţului ei, preferă să nu-l întrebe. Avea şi alte moduri de a afla, mai simple şi nu tot atât de zgomotoase.

Coborî încet scara în urma lui şi se opri la întrarea în sala cea mare, de unde-l auzi pe Geoffrey strigând furios:

— Va să zică, îmi nesocoteşte mie chemarea?

Biruită de curiozitate, Elizabeth se lipi de perete, pentru ca soţul ei să n-o vadă. Cine ce chemare îi nesocotise, şi de ce? Se întrebă.

— N-am vorbit chiar cu el, my lord, spuse mesagerul. Unul dintre oamenii lui mi-a spus că se încuiase în odaie, nebun de durere după pierderea soţiei. Mi-a mai spus şi că nu primeşte nimic de mâncare, încercând să flămânzească până o muri.

— Nebun de durere?

În glasul lui Geoffrey se simţea neîncrederea.

— Nimeni nu înnebuneşte de durere când îi moare nevasta, declară el. Nimeni! Nimic nu poate fi mai uşor de înlocuit. Pe când un cal, ei, da, asta-i altă poveste!

Ca reacţie, Elizabeth scoase un mic ţipăt indignat. Renunţă să mai stea ascunsă şi-şi făcu apariţia în uşă, încruntată, cu mâinile-n şolduri.

— Un cal? Ţipă ea. Ai prefera în locul meu un cal? Îndrăzneşti să… să…

— Cum, Elizabeth, întâmplător ai auzit?

În ochii lui se citea amuzamentul, deşi glasul îi era calm şi plin de mirare prefăcută. Apoi zâmbi, iar Elizabeth îşi dădu seama că o păcălise.

— Vezi prin ziduri, bărbate? Îl întrebă ea, exasperată, apropiindu-se.

— Ar fi bine să crezi asta, replică Geoffrey, făcându-i cu ochiul.

— Îmi cer iertare că v-am întrerupt, zâmbi şi ea.

— Şi? O îndemnă soţul ei, înălţând o sprânceană.

— Şi pentru că am tras cu urechea, mormăi ea. Deşi se prea poate s-o mai fac.

— E nedemn, o mustră Geoffrey.

— Aşa e, recunoscu Elizabeth, dar mai e şi singura cale ca să aflu ce se întâmplă. De unde e mesagerul? Se interesă ea. Şi celălalt, a plecat?

— A plecat, confirmă Geoffrey, ca să nu afle că venise de la Belwain, iar acum ascultam nişte veşti despre cumnatul tău cel „nebun”, Rupert, continuă el, fără să-şi poată stăpâni iritarea din glas.

— Rupert! Repetă Elizabeth, într-o şoaptă chinuită. Dumnezeule mare! Cum s-ar fi simţit ea dacă-l pierdea pe Geoffrey, la fel cum îşi pierduse Rupert soţia, iubirea vieţii lui? Îşi lăsă capul în piept, rostind o rugăciune ca să i se ierte nechibzuinţa.

—… şi asta-i tot ce-am avut de spus.

Ultimele cuvinte ale mesagerului îi atraseră din nou atenţia asupra discuţiei.

— Ai făcut foarte bine, îl lăudă Geoffrey. Acum, du-te de mănâncă şi bea.

Mesagerul îşi îndoi un genunchi în faţa lui Geoffrey şi ieşi din sală.

Neîntârziat, baronul se întoarse spre soţia lui şi-i ceru:

— Elizabeth, spune-mi tot ce ştii despre acest Rupert.

— Mi-e aşa de ruşine, Geoffrey… Ar fi trebuit să mă duc la el, să-l mângâi… A fost soţul surorii mele şi ştiam că se înţelegeau bine. Se potriveau, cum obişnuia să spună mama mea.

— Dar Rupert însuşi? Insistă Geoffrey. Îmi poţi spune ceva despre el? Chiar se poate să fie „nebun de durere”? E un om atât de slab încât nu mai e-n stare să iasă din odaie ca să viziteze mormântul soţiei?

— Tu nu înţelegi, şopti Elizabeth.

— Mai povesteşte-mi o dată tot ce s-a întâmplat aici, îi ceru el. Ştiu că e dureros pentru tine şi-mi pare rău, dar trebuie să aud iar totul. Ca să fiu sigur.

Ultimele lui cuvinte o nedumeriră, iar Eizabeth îşi dori să n-o fi întrebat.

— Dacă-ţi povestesc, vei înţelege mai uşor ceva?

Geoffrey dădu din cap, aşa că Elizabeth adăugă:

— Atunci, am să-ţi spun.

Trase aer în piept, ca să se calmeze, închise ochii şi repetă toată povestirea. Geoffrey n-o întrerupse nici măcar o dată, iar la sfârşit, Elizabeth îl privi în ochi, încercând să-i citească gândurile, să-i afle concluziile.

— Ai omis ceva, remarcă el, îngândurat, frecându-şi bărbia.

— Ce anume? Se încruntă Elizabeth.

— Prima dată când mi-ai povestit, ai spus că unul. Dintre oamenii cu glugă fusese rănit… înjunghiat, cred că ai spus.

— Da, acum am uitat de amănuntul ăsta, răspunse Elizabeth. Îl înjunghiase Margaret. De ce? E chiar atât de important?

— S-ar putea. Unde l-a înjunghiat? Se interesă Geoffrey, pe un ton calm, dar cu privirea atentă.

Concentrându-se, Elizabeth îşi imagină din nou scena, încercând să rămână cât mai detaşată posibil. În ochiul minţii, o văzu pe Margaret întorcându-se, ridicând pumnalul, şi…

— Chiar sub umăr, sub umărul drept. Am văzut haina înroşindu-se de sânge. Îl privi din nou pe Geoffrey, dar în ochii lui nu se citea nici un răspuns.

— La ce te gândeşti? Îl întrebă.

— Nu acum, se eschivă el. Dar, când mă întorc de la drum, vei afla răspunsurile.

— Mereu îmi ceri să aştept! Protestă Elizabeth, fără să-şi poată ascunde furia din voce.

— Mi-ai acordat încrederea ta, îi reaminti Geoffrey.

Fu cât pe ce să adauge că-i jurase şi dragoste, dar preferă să nu mai aducă vorba.

— Şi mi-ai făcut un jurământ, încheie el.

— Am făcut şi un alt jurământ, şopti Elizabeth.

Şi, înainte ca soţul ei să poată răspunde, se întoarse şi ieşi din încăpere. Avea multe la care să se gândească, şi prefera să fie singură.

Se duse în camera ei şi se aşeză pe pat. „Oare a început să-mi ia minţile răzbunarea?” se întrebă. E chiar atât de nedrept să doreşti să se facă dreptate, pentru ca sufletele lor să ajungă în cer?”

Dar răzbunarea o ajutase să rămână cu mintea întreagă, şi putea avea acelaşi efect şi asupra lui Rupert, îşi spuse dintr-o dată Elizabeth. Urma să-i dăruiască un ţel. Rupert avea să jure răzbunare şi era destul de puternic pentru a-i cere socoteală lui Belwain. Pe el nu-l preocupau atât de mult legile, reflectă Elizabeth.

Se şterse la ochi şi sări de pe pat. Avea multe de făcut, înainte de apusul soarelui. Trebuia să-l convingă pe Hammond s-o însoţească şi să-i ordone să mai găsească un om dispus s-o ajute. N-avea să-i spună lui Geoffrey. În primul rând, ei îi datora credinţă.

Urma să plece de îndată ce Geoffrey şi oamenii lui porneau la drum, a doua zi în zori. Până acasă la Rupert nu era drum lung, dacă-şi amintea scurtătura pe care o găsise întâmplător tatăl ei. Cu puţin noroc, avea să fie înapoi înainte de întoarcerea lui Geoffrey. Nu nădăjduia că lipsa ei să treacă neobservată de oamenii pe care baronul îi lăsase în fortăreaţă, dar atunci avea să fie prea târziu.

CAPITOLUL 9

Geoffrey porni la drum înainte de crăpatul zorilor, atent să nu-şi deranjeze soţia adormită. O sărută pe frunte şi fu nevoit să se mulţumească doar cu atât, ca să n-o trezească şi să fie iar nevoit să-i îndure întrebările.

Roger îl aştepta împreună cu cincizeci de ostaşi călări. Geoffrey mai stătu câteva momente să recapituleze planurile împreună cu Elslow, apoi ieşi în fruntea lor, pe poartă. Avea o expresie cruntă: faţa războinicului care pleacă la luptă.

Elizabeth îl privea de la fereastra dormitorului. Imediat ce soţul ei nu se mai văzu, începu să se îmbrace. Hammond şi un ţăran voinic, pe nume Tobias, o aşteptau cu caii, deja dincolo de ziduri, şi trebuia să ajungă la ei cât mai repede, înainte de a se trezi toată casa. Luă pe ea mantia, deşi era destul de cald ca să se lipsească de ea, şi-şi acoperi părul strălucitor cu glugă. În caz de primejdie, avea la ea jungherul, arcul şi săgeţile.

Porni pe acelaşi drum ca în ziua masacrului, coborând pe scara ascunsă, după care trecu prin curtea pustie şi prin grajd, până la altă uşă, care dădea spre zid. Acolo Hammond rezemase o scară, iar Elizabeth trecu de zid fără nici un efort. Grăjdarul o aştepta în partea cealaltă, şi împreună merseră până la caii ascunşi între copaci. Fără o vorbă, încălecară şi porniră prin pădure.

Elizabeth mergea înainte, căutând cu atenţie scurtătura şi încercând să-şi alunge gândurile negre. Cu două ceasuri înainte de căderea nopţii, poposiră într-un desiş aflat cam la o oră de pământurile cumnatului ei. În timp ce Tobias vedea de cai, Hammond îşi deschise traista de merinde şi împarţi bucatele pe care le luase la drum.

— My lady, spuse el, suntem foarte aproape. Poate că, după ce te hodineşti, ne continuăm drumul ca să ajungem acasă la cumnatul dumitale înainte să se lase noaptea.

Elizabeth clătină din cap, lăsându-l pe Hammond să creadă că era prea obosită. Omul nu mai insistă, anunţând doar că avea să stea primul de gardă. Elizabeth încuviinţă, apoi închise ochii. Încercă să se convingă că era bine ce făcea – dar în cele din urmă, fu nevoită să recunoască: nu era bine deloc! „O, nu pot s-o fac!” îşi spuse ea deznădăjduită. „Nu-i pot trăda soţului meu încrederea. Iartă-mă, tată, dar trebuie să mai aştepţi, aşa cum aştept şi eu, căci nu mă pot împotrivi voiei bărbatului meu. I-am acordat încrederea mea, iar el te va răzbuna. Va trebui să mă mulţumesc cu promisiunea pe care şi-o va ţine în cele din urmă, chiar şi de-ar fi să treacă douăzeci de ani!”

— Hammond!

Şoapta ei insistentă îl făcu să tresară pe grăjdar, care o privi îngrijorat.

— Ai auzit ceva, my lady? Întrebă el neliniştit. Teamă mi-e că nu mai am auzul de altădată. Nu mi-s deloc vrednic să te apăr, stăpână.

— Nu, Hammond, nu te teme. N-am auzit nimic, răspunse Elizabeth, bătându-l pe umăr. Crezi c-am putea câştiga un ceas înainte de căderea nopţii, dacă pornim înapoi spre casă chiar acum?

Hammond deschise gura să răspundă, o închise la loc, căzu pe gânduri…

— Nu pricep, recunoscu el în cele din urmă. Doreşti să ne întoarcem la Montwright? O întrebă, cu o undă de speranţă în glas, care o făcu pe Elizabeth să se ruşineze şi mai mult. Îi pusese pe Hammond şi Tobias într-o situaţie foarte neplăcută faţă de noul lor stăpân, Lordul Geoffrey.

— Hammond, ceea ce voiam să fac era necugetat, şi abia acum mi-am dat seama. Îmi pare rău că v-am pus într-o asemenea primejdie, pe tine şi pe Tobias, cu nesocotinţa mea, şi vă rog să mă iertaţi.

Înainte ca Hammond să răspundă, Elizabeth azvârli mantaua într-o parte şi se ridică.

— Vino acum, vom încerca să mergem cât mai mult cât ne mai călăuzeşte lumina.

Hammond închise ochii, uşurat. În sfârşit stăpânei sale îi venise mintea la cap. Era sigur că rugăciunile lui o ajutaseră, şi-şi făcu cruce în semn de mulţumire. Apoi puse şeile pe iapa Elizabethei şi pe ceilalţi doi cai.

Călăriră toţi trei prin pădure cât puteau de repede, până când ultimele raze de lumină începură să pălească de pe cer. Elizabeth fu cea dintâi care zări lacul, în depărtare. Încetini pasul şi-l întrebă pe Hammond:

— Crezi c-ar fi bine să ne oprim aici pentru noapte?

Hammond se pregătea să-i răspundă că da, însă bubuitul care răsună dintr-o dată apropiindu-se pe drum îl opri.

Elizabeth auzise şi ea caii. Păli la faţă şi se încordă, în timp ce iapa începea să se agite speriată şi nedumerită.

— Duceţi-vă la lac! Le strigă ea lui Hammond şi Tobias. Am să vin şi eu!

Tobias nu aşteptă alt îndemn ca să pornească la galop, dar Hammond clătină din cap. Îşi scoase spada şi aşteptă, în timp ce Elizabeth încerca să-şi potolească iapa. Acum era prea târziu, iar Hammond nu se îndoia că avea să moară alături de stăpâna lui.

În clipa următoare, vuietul îi înconjură din toate părţile, iar căpetenia aproape că se ciocni de Elizabeth. Iapa se cabră, la vederea oştirii care tocmai apăruse de după cotitura drumului, iar gluga Elizabethei îi căzu pe umeri. În timp ce căuta să-şi strunească iapa, ridică privirea spre oamenii care-i tăiau calea. Geoffrey! Domnul fie lăudat, era soţul ei! Când văzu, nu lipsi mult că Elizabeth să cadă din şa, şi se pomeni zâmbind uşurată.

Lui Geoffrey nu-i venea să-şi creadă ochilor. Soţia lui! Acolo, în mijlocul pădurii, doar cu un bătrân care s-o apere! Îşi pierduse minţile?

— Elizabeth? Întrebă el aproape fără voie, abia recunoscându-şi propriul glas.

— Bună seara, my lord, replică ea în şoaptă.

— Elizabeth!

De astă dată, îi rosti numele de-a dreptul într-un răget, care sperie din nou iapa. Roger îi veni în ajutor, lucru pentru care Elizabeth îi fu foarte recunoscătoare, căci soţul ei nu părea în stare să-şi mişte nici un muşchi, decât pe cel care-i zvâcnea pe obraz.

— Bună seara, Roger, salută ea. A fost o zi foarte frumoasă azi, nu-i aşa?

Roger păru năucit de întrebarea ei. Deschise gura să spună ceva, dar nu-i trecea nimic prin cap. Apoi se pomeni zâmbind. Pe toţi sfinţii, n-avea încotro!

Elizabeth zâmbi şi ea, şi mai larg decât înainte, înlăturându-şi din faţă părul suflat de vânt, atentă să evite privirea soţului ei.

— Îmi cer iertare că te-am oprit din drum, bărbate, spuse ea, în direcţia lui, iar acum ne vom vedea de ale noastre. Călătorie plăcută şi pe mai departe!

Ştia că n-avea nici o şansă, dar altceva nu-i trecuse prin minte. Luă frâul şi dădu pinteni iepei, sperând doar să-l îndepărteze de oamenii lui îndeajuns ca s-o omoare fără spectatori.

Nu apucă să facă nici un pas. Geoffrey prinse căpăstrul iepei şi o trase spre el ca la pescuit. „Iar acum, o să mă omoare," îşi spuse Elizabeth, în pragul isteriei. „Şi totul, pentru nimic!"

Ţipătul ascuţit al şoimului, de deasupra, o făcu să ridice privirea.

— Roger, îşi auzi ea soţul spunând, cred că ar fi bine s-o aperi de şoim.

Elizabeth îl privi încruntată.

— Şoimul meu nu mi-ar face nici un rău, spuse ea, înainte de a ridica iar ochii spre cer, unde pasărea zbura în cercuri, înnebunită.

— Şoimul tău mai are puţin până să-ţi tragă o bătaie soră cu moartea, declară Geoffrey încet, dar cu furie vădită.

— Geoffrey, pot să-ţi explic… se bâlbâi Elizabeth.

— Şi ai să-mi explici, ba bine că nu, se răsti soţul ei, abia reuşind să n-o zgâlţâie de gât.

Un nou ţipăt din tăriile bolţii le atrase atenţia. Elizabeth îşi văzu şoimul dând târcoale la nesfârşit şi spuse:

— Geoffrey, ceva nu-i în ordine, altfel ar coborî.

— Înainte! Comandă scurt Geoffrey.

Ca fulgerul, o luă pe Elizabeth din şaua iepei, pe calul lui, iar căpăstrul celălalt i-l aruncă lui Roger. Dădu pinteni armăsarului, iar Elizabeth se agăţă de el, în timp ce se afundau în pădure. Abia când ajunseră pe malul lacului, Geoffrey dădu semnalul de oprire.

— James, porunci el, mai ia doi oameni şi întorceţi-vă pe marginea drumului. Staţi ascunşi şi anunţaţi-mă cine trece.

Îi privi pe cei trei până dispărură printre copaci, apoi se întoarse spre soţia lui.

— Când ajungem la mine acasă, am să te încui în camera mea şi-am să arunc cheia, jură el încet.

După expresia lui, Elizabeth nu se îndoia că ar fi fost în stare s-o facă.

— N-am să mă plâng, răspunse ea, în şoaptă. Merit orice hotărăşti să-mi faci, deşi aş vrea să mă laşi să-ţi explic.

Umilinţa ei nu-l impresionă deloc pe Geoffrey. Încă nu-i trecuse furia.

— Ce Dumnezeu căutai aici? O întrebă.

— Eram în drum spre Rupert, recunoscu Elizabeth.

Drept răsplată pentru sinceritatea ei, Geoffrey o trase scurt de păr, făcând-o aproape să ţipe de durere.

— Mare noroc ai că te-am putut opri, spuse el aspru.

— Dar eram în drum spre casă.

— L-ai văzut pe Rupert?

Glasul îi sună neîncrezător, şi se pomeni că iar o trăgea de păr.

— Ba, răspunse Elizabeth. Geoffrey, mă doare! Dă-mi drumul, şi am să-ţi explic.

Soţul ei se conformă, dar imediat îi prinse umerii ca într-o pereche de fiare.

— Aştept, spuse el cu chipul de nepătruns, ca o mască.

— Aşa cum ţi-am spus, pornisem spre Rupert, dar n-am putut merge până la capăt. Ţi-aş fi fost neloială. Aşa că m-am întors, şi tocmai o luasem spre casă, când m-ai găsit tu.

— Neascultătoare, o corectă Geoffrey, nu neloială.

Îi dădu drumul, simţind că mâinile îi tremurau. Dacă se aventura în pânza de păianjen a lui Rupert, ar fi ajuns în infern. Până la sfârşitul zilelor lui avea să-i mulţumească lui Dumnezeu că n-o făcuse.

— Nu, Geoffrey, am fost şi neloială, şopti Elizabeth cu o voce chinuită.

— Doamne, dă-mi răbdare! Mormăi Geoffrey. Mereu mă contrazici, clătină el din cap.

— N-am vrut să merg la Rupert doar ca să-l alin la ceas de restrişte. Nu, am avut pricini păcătoase şi egoiste, Geoffrey. Îmi pierdusem răbdarea aşteptând să faci ceva şi m-am gândit că Rupert ar putea să mă ajute. Voiam să-i spun despre Belwain, iar el, îndurerat cum e, nu s-ar fi sinchisit de lege… şi s-ar fi dus la Belwain, pentru a-l sili să mărturisească.

Lacrimile începură să-i şiroiască pe faţă, aşa că şi le şterse, cu un gest nervos.

Geoffrey avu nevoie de mult timp ca să se calmeze. Şi mai avea nevoie de timp… şi de singurătate… ca să desluşească totul.

— Elizabeth, Rupert a pus totul la cale.

Nu înţelese ce voia să spună. Clătină din cap, încercând să nege ceea ce auzise. Doar era soţul lui Margaret! N-ar fi… n-ar fi putut…

— Stă ascuns până i se va lecui rana de la umăr, continuă Geoffrey, urmărindu-i jocul emoţiilor pe faţă.

Elizabeth era prea năucită ca să spună ceva. Soţul ei descălecă şi o coborî şi pe ea de pe cal.

— Ăsta-i adevărul. Ai fi mers drept în bârlogul fiarei şi când ţi-ai fi dat seama, ar fi fost prea târziu.

— Cum ai aflat…? Reuşi într-un târziu Elizabeth să îngaime.

— Din clipa când mi-ai povestit toată tărăşenia, l-am bănuit pe Roger. Faptul că dintr-o dată s-a îmbolnăvit şi nu şi-a putut însoţi nevasta la Montwright mi-a sădit în minte sămânţa îndoielii. Apoi, când a sosit Elslow, mi-a spus că Rupert făcea parte dintre căpeteniile celor răzvrătiţi împotriva lui William, deşi nu ştie că Elslow a aflat despre trădarea lui. Ultima dovadă a adus-o mesagerul – întâiul mesager. Unul dintre servitorii mai nemulţumiţi ai lui Rupert a lăsat să-i scape vestea că rana stăpânului se vindeca prea încet.

Ştirea asta, pe lângă refuzul lui Rupert de a-mi răspunde la chemare… Da, Elizabeth, el a urzit totul: Îmi pun gâtul!

— Dumnezeule mare, a ucis-o pe Margaret! Şopti ea. Iar tu te duceai să-i ceri socoteală, nu-i aşa? Voiai să pui capăt acestui coşmar Geoffrey, eu…

— Da, mergeam să-i cer să dea seamă de faptele lui, i-o reteză Geoffrey. Dar nu ca să-ţi sfârşesc ţie chinul, nevastă. Pui prea mult preţ pe tine însăţi, dacă-ţi închipui că numai de ţine-mi pasă. Rupert a atacat ceea ce-mi aparţinea mie, iar tatăl tău îmi era vasal credincios. Montwright este numai una dintre moşiile mele, dar eu apăr tot ce-i al meu. Şi le sunt loial tuturor celor care-mi încredinţează apărarea vieţii lor. Coşmarul tău e numai al tău, Elizabeth, şi poţi să-ţi păstrezi chinurile cât vrei sau cât nu vrei. Numai la tine te gândeşti. Da, eşti egoistă şi nechibzuită, iar asta-i o combinaţie cum nu se poate mai primejdioasă!

Geoffrey ştia că o rănea cu cuvintele lui aspre, dar era prea furios că să şi le ia înapoi. Îşi dădea frâu liber mâniei, ştiind prea bine că soţia lui era singura la îndemână pe care să-şi descarce furia.

— Şi care e preţul meu, Geoffrey?

Întrebarea rostită în şoaptă de Elizabeth îl luă pe nepregătite. Se aşteptase ca vorbele lui s-o înfurie. O privi lung, şi văzu că pe faţa ei se citea mândria, dar nici urmă de aroganţă sau furie – numai… înfrângere şi tristeţe.

— Nu-mi pune acum întrebarea asta, se răsti el, altfel voi spune ceva ce s-ar putea să regret. Nimeni nu se pricepe mai bine ca tine să mă facă să-mi pierd cumpătul.

Îşi duse mâinile la spate, puţin mai calmat de docilitatea ei, şi continuă:

— Văd că nu mă înfrunţi, şi nu pot să nu mă întreb din care pricini. Poate ţi-ai dat seama că de data asta ai mers prea departe?

Elizabeth nu muşcă momeala. N-ar fi suportat şi alte cuvinte dureroase.

— De ce Rupert? Întrebă ea, revenind la subiectul dinainte. Şi el voia să pună mâna pe Montwright?

— Cred că nu, răspunse Geoffrey. Mai degrabă încerca să provoace dezordine.

— Margaret era atât de blândă şi iubitoare… clătină Elizabeth din cap. Iar el a ucis-o.

Roger îi întrerupse, cu un strigăt:

— Se-ntorc oamenii, Şoimule!

Geoffrey şi Elizabeth se întoarseră amândoi spre el.

Ostaşul pe nume James descălecă şi se apropie grăbit de stăpânul lui.

— Călăresc încoace, şi-s de trei ori mai mulţi ca noi. Vin dinspre răsărit.

— Rupert? Îşi întrebă Elizabeth soţul, fără să-şi poată stăpâni tremurul.

Geoffrey nu-i răspunse. O ridică în braţe şi o duse la calul ei. Punând-o în şa, îi strigă lui Roger:

— Ocupă-te de protecţia ei!

Apoi scoase spada din teacă şi începu să le dea dispoziţii oamenilor.

Soarele dispărea încet la asfinţit, scăldând lacul într-o lumină portocalie. Încă o jumătate de ceas, şi avea să fie întuneric beznă. Roger

duse iapa Elizabethei între doi copaci, departe de lac, apoi le făcu semn lui James şi altor câtorva ostaşi s-o înconjoare.

— Nu vă mişcaţi de lângă ea, ordonă Roger, iar oamenii dădură imediat din capete.

— Dumnezeu să te apere, îi şopti Elizabeth.

Roger mulţumi scurt şi porni spre soţul ei. „Iar tu să-mi aperi bărbatul”, adăugă ea în gând.

Din depărtare, rebelii se auzeau apropiindu-se, călărind cu repeziciune prin desişuri. Voiau să ajungă la lac, ca să-şi umple burdufurile cu apă, bănui Elizabeth. Dar se înşela. Cât ai clipi, ropotul de copite fu înlocuit de vacarmul bătăliei. Vrăjmaşii intraseră în poiană cu armele scoase; da, erau dinainte gata de luptă. Geoffrey şi oamenii lui nu aveau surpriza de partea lor, şi erau de trei ori mai puţini, aşa cum spusese James.

De îndată ce răsună strigătul de război, scuturile se ridicară, împiedicând-o pe Elizabeth să mai vadă. Mai putea doar să asculte urletele şi zăngănelile fiarelor ciocnite. Şi-l închipuia pe Geoffrey rănit sau mort, şi-şi acoperi urechile cu mâinile.

Nu peste mult, nu mai putu suporta, aşa că-i ceru oşteanului din faţă s să coboare pavăza, ca să vadă dacă soţul ei era în siguranţă. Copacii şi întunecimea tot mai deasă îi ascundeau bine, aşa că soldatul se învoi.

— Au nevoie de ajutorul vostru, spuse Elizabeth, când văzu cât de numeroşi erau duşmanii. Duceţi-vă şi voi în luptă, îi ceru ea lui James. Voi fi în siguranţă aici, doar cu unul dintre voi să mă păzească.

James nu aşteptă alt îndemn. Era dornic să se avânte şi le făcu semn celorlalţi. Porniră în josul pantei, cu spadele scoase, lăsând doar un singur om lângă ea.

Elizabeth îşi privi bărbatul cum se lupta cu un adversar. Îşi ţinu respiraţia când spada vrăjmaşă îi trecu la un deget de pântec, apoi răsuflă prelung, la vederea duşmanului prăbuşit.

Alţii doi se apropiară de baron – unul cu o lance, iar altul, cu o secure de luptă. Geoffrey îi ucise cât ai bate din palme.

Apoi îl văzu pe Roger, care se lupta cu doi oameni, pe malul lacului. Sub ochii ei, altul li se alătură celor doi, iar Elizabeth văzu că Roger nu mai avea loc să se mişte. Era profilat pe lumina roşie a amurgului, cu apa în spate. Înnebunită Elizabeth se uită să vadă dacă-i venea cineva în ajutor, apoi îşi aminti că avea la ea arcul şi săgeţile.

— Dă-te la o parte, îi ceru omului care o proteja.

Puse săgeata în arc şi ochi, ezitând doar o clipă, în timp ce se rugă ca rebelul să stea pe loc iar Dumnezeu s-o ierte că luă o viaţă, apoi trase. Săgeata şuieră prin aer şi-şi nimeri ţinta, înfigându-se în ceafa rebelului. Următoarea se implânta în grumazul celui de-al doilea, care căzu un genunchi, cu un zbieret de durere.

Roger îl privi pe rănitul îngenuncheat în faţa lui şi-i văzu săgeata din gât, când omul căzu la pământ. Clipa de curiozitate fu cât pe ce să-l coste viaţa. Al treilea rebel profită de neatenţia lui şi se repezi înainte.

Roger nu avu timp decât să-i pareze lovitura de lance, iar în clipa următoare călcă în gol şi căzu pe spate, în lac. Rebelul se întoarse imediat să alerge spre alt adversar cu care să lupte.

— O să se-nece! Ţipă oşteanul care o apăra pe Elizabeth. Îl trage armura la fund.

— Ba n-o să se înece, strigă şi ea.

Privirea i se repezi spre Geoffrey. El ar fi ştiut ce să facă – dar nu putea face nimic, ocupat să se apere de vrăjmaşii care-l înconjurau.

— Ai o funie? Strigă Elizabeth.

Soldatul dădu din cap.

— Sari în apă şi leagă-i-o lui Roger de mijloc! Continuă ea. Cu ajutorul nostru va reuşi să iasă.

— Şi eu am armură, spuse ostaşul. N-ar folosi la nimic.

— Atunci, mă duc eu, se hotărî Elizabeth. Hai, repede! Vino cu mine pe mal şi ţine un capăt al frânghiei. Când simţi că trag, ridică-l pe Roger la suprafaţă. Nu zi nimic! Răcni ea, când văzu că voia să protesteeze. Şi soţul meu ar fi de acord!

Şi, ajunsă la marginea apei, sări din şa şi luă funia.

— Ţine-o strâns! Îi ordonă, apoi trase adânc aer în piept şi plonjă în apă.

Lacul era mai adânc decât se aşteptase, dar îl găsi pe Roger aproape imediat. Îi împinse umărul, dar omul nu reacţionă. Rugându-se să nu fie prea târziu, îi înnodă repede frânghia în jurul trupului. Mergea greu, din cauza mâlului de pe fund, iar plămânii o dureau de efort – dar nu se dădea bătută. De îndată ce strânse nodul, smuci de funie şi trase în sus umerii lui Roger. Când nu mai putu îndura nici o clipă, împinse din picioare, pornind spre suprafaţă.

Pe mal, soldatul trăgea din răsputeri, iar în câteva clipe trupul credinciosului vasal al lui Geoffrey fu scos din apă.

Roger era îndoit de mijloc, iar strânsoarea funiei sub coaste îl făcea să scuipe apă din plămâni. Când ajunse cu totul pe mal, tuşea şi bolborosea.

Elizabeth se chinuia să iasă din apă, dar plângea atât de tare încât abia reuşea să se agaţe de ceva. Ajunsese prea târziu, iar acum Roger era mort!

Geoffrey o văzuse cu câteva clipe înainte de a sări în apă. Cu un răget de animal sălbatic, se repezise spre ea. Oamenii lui îi apărau spatele, salvându-i viaţa de nenumărate ori, în timp ce baronul trecea printre rebeli fără să-i învrednicească nici cu o privire. Nu peste mult lupta se sfârşi, duşmanii rămaşi fugind să scape.

În timp ce Geoffrey îşi smulgea armura, hotărât să sare în apă după Elizabeth, o văzu apărând din adânc, la câţiva paşi în faţa lui. Îl cuprinse o uşurare cum niciodată nu mai simţise, şi simţi că i se înmuiau picioarele. Îngenunchind, lăsă capul în piept şi înălţă o rugăciune de recunoştinţă.

Suspinele slabe ale soţiei sale îi redeşteptară puterea – şi mânia. Îi mulţumi lui Dumnezeu că era în viaţă, astfel încât putea s-o omoare el însuşi, şi sări în picioare, cu un muget de furie.

— Credeam că te-ai înecat! Răcni el, trăgând-o afară din apă şi zgâlţâind-o apoi se opri dintr-o dată şi o strânse la piept. Credeam că te-ai înecat, repetă.

Auzindu-i durerea din glas, Elizabeth se porni şi mai tare pe plâns.

— Ba nu, Geoffrey, e mai rău de-atât, suspină ea. Roger… El s-a înecat…

Soţul ei nu părea să înţeleagă. Începu s-o scuture iar, răcnind din toţi bojocii. În clipa următoare, la urechile Elizabethei ajunse tusea lui Roger, făcând-o să plângă şi mai abitir.

— N-a murit, Geoffrey! N-a murit! Nu mai fi supărat!

— Eşti o muiere proastă! Continuă să îndruge Geoffrey, ba strângând-o la piept, ba zgâlţâind-o iar, de parcă nu s-ar fi putut hotărî.

— Vreau să-ţi explic…

— Ba n-ai să-mi explici nimic, urlă el. Şi nu mai plânge, Elizabeth. Gata, s-a terminat.

O simţi dând din cap la pieptul lui şi respiră adânc, ca să-şi oprească tremurul. Doamne, cu fiecare zi pe care o petrecea lângă Elizabeth, se purta tot mai mult ca o femeie! Apoi îl zări pe Roger, ud leoarcă, şi-i făcu semn să se apropie.

— Proasta asta neascultătoare de nevastă-mea ţi-a salvat viaţa, Roger, spuse el. Ce zici de asta?

— Îi sunt cum nu se poate mai recunoscător, răspunse vasalul. Deşi n-aş fi de părere că e proastă, my lord.

Geoffrey fu cât pe ce să izbucnească în râs.

Arătând spre oamenii căzuţi la pământ, în spatele lui, Roger continuă:

— Recunoşti săgeţile, my lord?

— Sunt ale mele, mărturisi Elizabeth, desprinzându-se din braţele soţului ei. Şi să nu-ndrăzneşti să mai strigi la mine, Geoffrey! M-ai asurzit. Eraţi mai puţini decât vrăjmaşii, şi-am făcut ce era nevoie.

— Eu eram dator să te apăr, nevastă, nu invers, replică exasperat Geoffrey. Ţi-ai primejdiuit viaţa.

— E viaţa mea şi fac ce vreau cu ea! Îşi propti Elizabeth mâinile în şolduri. Ce, crezi că şi asta-ţi aparţine?

În clipa următoare strănută zdravăn, stricând tot efectul.

— Da! Strigă Geoffrey, punându-şi şi el mâinile în şolduri.

— Eşti cel mai neînţelegător om! Replică Elizabeth.

Şi, întorcându-se spre marginea pădurii, o luă din loc.

— Nu mă îndoiesc că tare ţi-ar mai plăcea să mă târăşti după tine până la castel, legată-n lanţuri! Mai aruncă ea, peste umăr.

Până să-şi tragă respiraţia se pomeni răsucită în loc şi strânsă în braţele soţului ei.

— Să nu-ndrăzneşti să-mi mai întorci vreodată spatele când îţi vorbesc! Şopti aspru Geoffrey.

Când văzu că ochii i se umpleau iar de lacrimi, o scutură o dată, scurt, apoi îi dădu drumul.

— Ideea asta a ta cu lanţurile e destul de atrăgătoare, spuse el, trăgând-o spre pădure. Poate că măcar atunci ai sta acolo unde te pun eu.

Elizabeth ştia că cel mai bine ar fi fost să tacă, dar nu se putea stăpâni.

— Geoffrey, dacă rămâneam deoparte, loialul tău vasal şi prietenul meu bun, Roger, ar fi fost mort acum. Chiar nu găseşti nici o virtute în ce-am făcut? Îl întrebă, frângându-şi mâinile nervoasă şi dorindu-şi să-i fi putut frânge şi lui gâtul. Îmi pare rău dacă a fost necuviincios să-i omor pe acei oameni cu săgeţile mele. Până acum n-am mai ucis niciodată pe nimeni şi ştiu c-am să ard în purgatoriu cel puţin, o sută de ani, dar vrei, nu vrei, aş mai face-o şi altă dată, la nevoie.

Începu să plângă din nou; înnebunită de furie şi frântă de oboseală. În jurul lor se făcuse întuneric iar Elizabeth, grăbită să scape de privirea lui furioasă, se împiedică de o piatră. Geoffrey o prinse la timp şi o luă în braţe.

— Ce să mă fac eu cu tine? Se întrebă el. Uită-te la mine.

Când Elizabeth se supuse, soţul ei continuă:

— În mai puţin de-o zi, mi-ai nesocotit poruncile de Dumnezeu ştie câte ori, şi ţi-ai mărturisit deschis neloialitatea.

O puse iar pe pământ, adăugând:

— Am omorât oameni care îndrăzniseră mult mai puţin.

— Eu nu sunt orice om – eu sunt soţia ta, replică Elizabeth, dându-i la o parte mâinile de pe umeri.

— Se pare că uiţi asta mai des decât mine, i-o întoarse Geoffrey.

Apoi îi strigă scutierului:

— În noaptea asta, facem tabăra aici. Înalţă-mi cortul.

Întorcându-se din nou spre Elizabeth, observă că tremură şi bănui că era din cauza frigului înserării.

— Arăţi ca un căţel înecat, iar rochia ţi s-a lipit de trup în felul cel mai necuviincios. Găseşte-ţi mantaua şi acoperă-te.

Glasul îi era la fel de rece ca hainele ei ude, iar Elizabeth uită să mai plângă. Dumnezeule mare, iar îi venea să ţipe!

Îl privi cum se îndepărta, dând ordine, şi clătină din cap. „Şi eu, care crezusem că-l înţelegeam,” reflectă ea deznădăjduită, înainte de a strănuta din nou.

— Stăpână?

Noroc că glasul lui Roger o smulse din gânduri. Văzu că-i adusese mantaua.

— Cred că ai nevoie de asta, după scaldă, spuse el, cu un glas blând.

Elizabeth luă veşmântul şi-şi înveli umerii, încercând să se încălzească.

— Îţi mulţumesc, Roger. Şi tu cum te simţi, bine, după scaldă? Îl întrebă, încercând să pară veselă. Nu voia ca vasalul să ştie cum se simţea.

— Ba bine că nu, răspunse Roger. Vino, Gerald a pregătit cortul Şoimului. Am să-ţi aduc ceva de mâncare. Cred că eşti frântă de oboseală.

— Da, sunt cam obosită, recunoscu încet Elizabeth, pornind cu el spre tabără.

Într-adevăr, era prea obosită ca să se mai gândească la explicaţiile pe care i le datora lui Geoffrey. După ce intră în cort, îşi scoase hainele ude şi le

întinse pe funia care ţinea pânza, încercând să-şi alunge din minte orice chinuri. Înfăşurându-se cu mantaua, se ghemui pe rogojină şi plânse până adormi.

CAPITOLUL 10

Totul era pregătit. Atacul asupra fortăreţei lui Rupert urma să înceapă la crăpatul zorilor. Elizabeth avea să fie bine protejată, cu douăzeci de oameni care să răspundă de siguranţa ei. Nu mai aveau timp s-o ducă înapoi la Montwright, înainte de a se confrunta cu cumnatul ei.

Cumva, rebelii auziseră de hotărârea lui Geoffrey, după cum dovedea atacul de pe malul lacului, iar acum timpul avea o importanţă critică. Rupert nu era un prost. Dacă avea destulă vreme, îşi putea aduna o armată destul de mare, din oameni nemulţumiţi, ca să reziste atacului.

La lumina lunii, Geoffrey se plimba prin jurul lacului, cu mâinile la spate, gândindu-se la planurile de atac. Îi trecu prin minte ideea că poate seniorul lui Rupert, egal cu Geoffrey ca putere şi moşii, şi-ar fi prevenit vasalul despre pericol, dar clătină din cap, refuzând să creadă. Îl cunoştea pe Owen of Davies, deşi nu foarte bine, însă suficient ca să ştie că nu l-ar fi trădat. Îi trimisese chiar şi un mesager, explicându-i nu numai ce intenţii avea, ci şi, lucru mult mai important, din ce motive. Owen răspunsese pe dată, trimiţându-i vorbă că n-avea să-şi susţină vasalul răzvrătit şi oferindu-i oameni care să-i dea o mână de ajutor. Nu, îşi spuse Geoffrey din nou, Owen s-ar fi dus el însuşi să-i ceară socoteală lui Rupert, dacă el nu se hotăra s-o facă. Pentru amândoi, loialitatea era la fel de importantă.

După ce-şi revăzu planurile pentru a doua zi, gândurile lui Geoffrey se îndreptară spre soţia lui. Se încruntă în întuneric, reflectând la cuvintele aspre pe care le schimbase cu ea. Ştia că o rănise cu insultele şi acuzaţiile lui. Îi văzuse clar durerea în ochi. Nu voia s-o lovească, atâta lucru recunoştea şi singur, dar nu credea să aibă altă cale de a-i face faţă. Dumnezeule, câte riscuri îşi asumase, fără să se gândească o clipă la propria ei siguranţă! „Pot să-ţi explic!” tot spunea, nervoasă. Ha! Auzi acolo, de explicaţii-i ardea lui!” Sărise în apă când nu ştia să înoate, încrezându-se doar într-un singur soldat care ţinea de frânghie, fără să se gândească o clipă că s-ar fi putut să fie ucis, dar avea o cuvântare gata pentru oricine binevoia s-o asculte. Da, îşi spuse Geoffrey, grăbind pasul, asta era problema, pricina pentru care continua să-l stăpânească furia: îi nesocotise poruncile, puterea, poziţia, pentru a umbla brambura, de capul ei. N-o impresiona forţa lui, vitejia, capacităţile, atât de sigură era de propria ei putinţă de a-şi duce planurile până la capăt. Pe toţi sfinţii, îşi dădu Geoffrey deodată seama, oprindu-se brusc, credea că nu avea nevoie de el!

Această copleşitoare revelaţie îi dădu o lovitură năprasnică în amorul propriu. Cum să nu aibă nevoie de el? Era slabă ca o aşchiuţă, nepriceputăîntr-ale înşelătoriei şi trădării, neputincioasă să reziste o zi prin forţe proprii – în afara perioadei când trăise singură în sălbăticie, îşi reaminti Geoffrey, înainte să-i vină el în ajutor. Dumnezeule, avea nevoie de el şi acum, doar că încă nu-şi dăduse seama… încă! O, dar ce neînvăţată era! Oare avea să priceapă vreodată cum mergeau lucrurile?

Frustrările din timpul zilei şi vălmăşagul de gânduri ce-i umpleau mintea îl secătuiau de puteri. Îşi reluă plimbarea împrejurul lacului, încercând să înţeleagă atitudinea soţiei sale. Chiar nu înţelegea ce primejdii o păşteau? Chiar nu-şi dădea seama prin ce infern îl făcuseră să treacă toate faptele ei nesocotite? Nu se gândea cât de importantă era pentru el? Se opri iar, când înţelese adevărul.

Nu, Elizabeth n-avea nici cea mai vagă idee cât preţuia în ochii şi în inima lui. El însuşi făcuse prostia, da, prostia de a-şi ascunde cu cea mai mare grijă sentimentele – chiar şi faţă de sine însuşi. La naiba! O iubea – din toată inima, din tot sufletul. Nu se crezuse în stare de un asemenea sentiment, iar acum constată că-l umplea în toată făptura lui. Noua descoperire nu-l încântă prea mult, dacă stătea să se gândească la implicaţiile acestei întorsături neaşteptate…

Apoi, pe negândite, zâmbi.

Îşi amintea că o făcuse proastă, iar acum recunoştea că el era prostul, nu Elizabeth. O acuzase că era îndrăgostită de propria ei răzbunare, fără s-o ia în seamă când îi jurase că mântuise cu aceasta, şi-i spusese că avea gânduri înguste, fiind obsedată numai de jurământul ei de a face dreptate propriei familii. Acum, însă, recunoştea că însăşi cusurul pe care-l găsise în firea soţiei sale pândea ascuns şi sub pielea lui. Da, îi punea cu forţa în cârcă toate metehnele sale proprii. Nu-i atrăsese atenţia William, pe vremea instrucţiei, că defectul ce-l găseşti primul şi cel dintâi la un adversar este de obicei acela pe care-l ascunzi în tine însuţi? Nesocotise această lecţie, căci nu credea că se aplică şi în afara câmpului de luptă, iar acum îşi dădea seama cât de amarnic greşise. El era cel orbit de un singur scop: s-o ţină pe Elizabeth la distanţă, şi să-şi împlătoşeze propria inimă împotriva simţămintelor. Şi mai avusese neobrăzarea s-o facă pe ea proastă?

Cum de-o făcuse? Se întreba. Cum îl cucerise atât de total? Cu frumuseţea ei? Da, era frumoasă, şi parcă pe zi ce trecea devenea tot mai frumoasă, dar în trecut cunoscuse şi alte femei, mult mai încântătoare ochiului. Nu, dragostea lui pentru ea nu era atât de superficială. Mintea ei, curajul loialitatea îi biruiseră inima. În toate, îl înfruntase măsură pentru măsură.

Geoffrey luă o piatră şi o aruncă în lac, privind valurile care se desfăceau în cercuri pe suprafaţa netedă a apei, cu gândul că Elizabeth semăna mult cu pietricica aceea. Faptele ei înrâureau multe vieţi la fel cum şi piatra tulbura netezimea lacului. Ajunsese în centrul vieţii lui, şi ar fi fost o mare neghiobie să nu ţină seama de acest lucru.

Durerea şi amărăciunea pe care le văzuse în ochii Elizabethei îl urmăreau, în timp ce se întorcea spre tabără. Suferinţa izvora din mărturisirea ei că fusese neloială. Refuzându-i insistenţele de a-i explica tot ceea ce făcuse, se grăbise să-i confirme vinovăţia. În acele momente, îl ocârmuise furia. Da recunoştea că-i încuviinţase vina şi nu se îndurase s-o ierte sau s-o înţeleagă. Iar acum, trebuia să privească adevărul în faţă. Nu se purtase cinstit cu ea căci, în realitate, Elizabeth nu-i fusese câtuşi de puţin neloială. Totuşi, ştiind cât preţ punea ea pe acel atribut numit loialitate, se

hotărâse s-o lase să simtă usturimea ruşinii. Sperase s-o facă să cugete la propria ei purtare şi să devină nevasta docilă pe care şi-o dorea. Supusă şi ascultătoare. Chicot, ştiind în adâncul inimii că Elizabeth putea să devină o babă cocoşată, înainte de a fi atât docilă, cât şi ascultătoare. Şi, în adâncul inimii, se bucură!

Fără îndoială, îi aştepta o viaţă întreagă de certuri în chestiunea supunerii, iar Geoffrey constată că aştepta cu nerăbdare acele blânde ciorovăieli. Râse zgomotos, cu hohote al căror ecou răsună peste apă, şi recunoscu că de la Elizabeth învăţase asta: cum să râdă. „Acum, mă va învăţa cum să sar printr-un cerc în flăcări, la fel ca pe ursul îmblânzit pe care l-a văzut la bâlciul din sat. Încearcă să-mi îmbunătăţească firea, cum şi eu încerc să i-o îmbunătăţesc pe-a ei", îşi spuse. „Şi încerc s-o înghit în puterea mea, tot aşa cum încearcă ea să mă întemniţeze în blândeţea ei, şi amândoi avem numai de câştigat, căci iubirea înseamnă şi putere, şi blândeţe. Aşa e," încheie Geoffrey cu un oftat, „suntem unul al altuia."

Îşi puse din nou mâinile la spate şi porni cu pas hotărât spre soţia lui.

Iar acum, ce să facă? Se întrebă. În curând, avea să-i destăinuiască iubirea lui pentru ea. Când se instalau în noua sa casă, când avea s-o ştie la adăpost, îndărătul zidurilor, atunci urma să dreagă răul pe care i-l făcuse în această seară. Avea să-i spună. Deocamdată, urma să poarte în continuare masca nepăsării, în speranţa de a-i da o lecţie binemeritată. Poate că neplăcerea faţă de faptele ei avea s-o facă să fie mai atentă pe viitor. Îl sâcâia îndoiala că s-ar fi putut să nu fie aceasta calea cea mai potrivită, dar alt plan nu reuşea să găsească. Ciudat, dar întotdeauna crezuse că dragostea era ca o cătuşă, slăbind victima prinsă în strânsoarea ei. Acum, se învăţase minte. Simţea o putere şi o libertate noi, însoţind această mărturisire. Într-un timp atât de scurt, Elizabeth îi înlocuise spada şi scutul. Ea devenise puterea lui. Era gata să jure în faţa lui Dumnezeu că se simţea de neînvins.

Când ajunse la cort, Geoffrey o găsi pe Elizabeth dormind adânc. O privi lung câteva momente, admirându-i arcuirea coapsei şi a piciorului, apoi îşi scoase repede hainele. Câte un sughiţ arar îi dădea de veste că plânsese după plecarea lui. Îi era greu să facă faţă lacrimilor şi, vinovat sau nu, se bucura că fusese scutit de acea pacoste. Faptul că el însuşi o necăjise nu avea nici o însemnătate. În curând, avea să pună capăt chinului, jură Geoffrey, în timp ce se întindea lângă soţia lui.

Nici nu atinse bine rogojina cu capul, că Elizabeth, simţind în somn că soţul ei era aproape, i se cuibări în braţe. Se încurcase în mantie, iar Geoffrey desprinse veşmântul, încălzind-o şi acoperind-o cu trupul lui. O auzi oftând, în timp ce i se ghemuia la piept, şi zâmbi în întuneric.

— Şi în somn ai nevoie de mine, nevastă, şopti el.

Apoi oftă cu mulţumire şi adormi.

Elizabeth dormise în tot timpul plecării oamenilor din tabără. Când se trezi şi se îmbrăcă, Geoffrey şi ostaşii lui se întorseseră deja.

Bătălia se sfârşise repede. Rupert fusese ucis de mâna lui Roger. Lui Geoffrey îi părea rău, căci îşi dorise ca spada lui să-i fi curmat trădătorului

viaţa, nu aceea a unui vasal. Poruncise ca leşul să fie despuiat de haine şi-i văzuse pe umăr rana pe jumătate tămăduită.

Roger fu acela care-i vesti Elizabethei moartea cumnatului ei. Primi ştirea fără nici o expresie. Dădu doar din cap, semn că înţelesese, apoi se pregăti pentru drumul spre casă. Nu aruncă nici o privire spre soţul ei, deşi ştia că era nevătămat, căci îi auzea glasul tunător, la fel de uriaş şi puternic ca trupul, în timp ce le poruncea oamenilor să dea zor.

Elizabeth continuă să-l evite, aşteptând să-i fie adusă iapa. După ce termină de pus şaua şi harnaşamentul, Gerald o ajută să încalece, iar ea îi mulţumi. Erau primele cuvinte pe care le rostise în dimineaţa aceea.

Nici nu apucă să ia bine căpăstrul în mână, că Geoffrey apăru călare lângă ea. O ridică din şa fără nici un efort, ca pe o roadă pârguită dintr-un pom, şi o aşeză în faţa lui, călare pe armăsar.

— Tu călăreşti cu mine, declară el, pe cunoscutul său ton arogant.

Apoi ridică scutul ca s-o apere de crengi şi-şi mână calul la galop, prin pădure.

Elizabeth încercă să se ţină ţeapănă, pentru a-l atinge cât mai puţin cu putinţă, dar după scurtă vreme începu s-o doară spatele, aşa că se lăsă păgubaşă şi se rezemă de pieptul soţului ei, fără să-i ia în seamă chicotitul. Tot drumul până la Montwright, nu scoaseră o vorbă. Era mai bine aşa, conchise Elizabeth, căci putea folosi răgazul ca să-şi pună simţămintele în bună rânduială. Avea de luat mai multe hotărâri – dar, pe când revedea iar şi iar în minte discuţiile din seara trecută, constată că se simţea tot mai nedumerită.

Cu siguranţă, încurcase totul, recunoştea, dar o făcuse cu cele mai bune intenţii, nu? O dată ce renunţase la dorinţa de răzbunare, avusese motive curate, care nu mai urmăreau nici un câştig.

„Eşti un om neînduplecat şi îndărătnic,” spuse în sinea ei. „Ei bine, am să-ţi dau ceea ce doreşti,” hotărî ea. „Voi deveni o nevastă aşa cum vrei.”

Era nevoie de multă disciplină, dar se simţea în stare să facă faţă provocării. N-avea să mai încerce s-o imite pe răposata ei mamă, draga de ea, nici să caute împlinirea unei căsnicii aşa cum avuseseră părinţii ei. Urma să înveţe să fie ascultătoare şi cătuşi de puţin certăreaţă, căci aceste două calităţi păreau să fie printre primele, pe lista de îndatoriri a soţului ei. Dumnezeu s-o ajute, avea să înveţe chiar şi cum să coasă, deşi n-avea pic de răbdare pentru o asemenea muncă. Urma să-i dea tot ce-i cerea, dar nici un dram mai mult. „N-are nevoie de iubire sau bucurie, ca să-i întregească viaţa, aşa că nu-i voi dărui niciuna, nici alta.” O vreme se simţi mulţumită, într-un chip pizmaş, după care îşi dădu seama ce gânduri prosteşti avea. Cum l-ar fi putut face vreodată pe soţul ei să-şi dea seama de fericirea pe care o pierdea? Refuzându-i ceea ce ajunsese să accepte cu bucurie. Nu-i arăta afecţiunea şi voia bună din trecut. În curând, avea să ducă dorul veseliei pe care o împărtăşiseră, nu? Se încruntă, cu gândul la toate căile cu putinţă. Ce-avea de pierdut, în noua ei misiune? Se întrebă. Niciodată nu avusese parte de dragostea lui, de la bun început, nu era aşa?

Disciplină şi datorie! Predica lui favorită, îşi aminti ea, cu o strâmbătură. „Mă vrea ascultătoare ca un căţel, aşteptând cu nerăbdare o vorbă bună sau o laudă, când îi vine lui cheful, ca un ciolan aruncat unui dulău flămând. Ei bine, vei avea parte şi de disciplină, şi de îndeplinirea datoriilor, bărbate, şi vei blestema ziua când mi le-ai cerut. Pot fi la fel de neînduplecată ca tine! E vremea să înveţi o lecţie cred. Zău că-i vremea!”

O dată ce luă aceste noi hotărâri, Elizabeth se mai consolă. Refuză să se gândească la propria ei lipsă de loialitate, ştiind că dacă începea, iar ar fi izbucnit în plâns. Ceea ce preţuia mai mult la alţii găsea acum pângărit, în ea însăşi. Iar dacă plângea Geoffrey avea să-nceapă iar să strige, recunoscu ea, şi sinceră să fie, nu mai avea putere pentru un asemenea calvar.

Nu era atât de neghioabă încât să creadă că Geoffrey avea s-o ierte cu una, cu două, dar cu vremea, poate, urma să se mai îmblânzească. Până atunci, avea să-ncerce să-i dea ce îşi dorea mai mult, rugându-se zi de zi să înţeleagă cât greşise. Poate reuşea să-l ajute şi ea, să priceapă mai repede. Prea multă disciplină, prea multă preocupare pentru îndeplinirea îndatoririlor… cu siguranţă, avea să se sature, mai devreme sau mai târziu.

„Oare de ce-mi mai bat capul?” se întrebă. „E cel mai îndărătnic om din lume.” Răspunsul veni repede şi cu sinceritate: indiferent dacă-l numea îndărătnic sau nesuferit, inima ei îi aparţinea lui. „Până când moartea ne va despărţi,” îşi spuse, repetând jurământul depus la cununie. Întrebarea era: cine pe cine avea să omoare mai întâi?

Gândurile îi reveniră în prezent, când porţile fortăreţei Montwright se deschiseră larg în calea trupelor. Elizabeth îl zări pe Elslow stând cu mâinile în şolduri, şi pe Thomas lângă el. Pe chipul bunicului ei se citea atât uşurare, cât şi firească mânie. Ar fi trebuit să-i lase vorbă, să-l înştiinţeze ce avea de gând, îşi spuse ea, pentru ca să nu-şi facă atâtea griji. Dar, desigur, dacă-i lăsa vreo veste, Elslow s-ar fi luat pe urmele ei.

Geoffrey coborî de pe cal, apoi o ajută şi pe Elizabeth să descalece.

— I-ai pricinuit bunicului tău griji fără rost, spuse el, pe un ton stăpânit. Acum du-te şi cere-i iertare.

Elizabeth dădu din cap şi se întoarse să pornească spre Elslow. Când ajunse la un pas de el, înălţă fruntea şi spuse:

— Te rog să mă ierţi pentru temerile pe care ţi le-am cauzat, bunicule. Îmi pare rău şi-mi prezint cele mai sincere scuze.

Apoi coborî privirea, aşteptându-i răspunsul.

Bătrânul era nespus de uşurat, de când îşi văzuse nepoata nevătămată în braţele soţului ei. Dar, la fel ca un părinte care şi-a pierdut copilul la târgul din sat şi apoi îl regăseşte, îi venea şi s-o îmbrăţişeze, şi s-o zvânte în bătaie.

— Ai deprins năravul de a te scălda în noroi? Întrebă el în schimb, pentru a câştiga timp să-şi potolească tulburarea.

Elizabeth se grăbi să-şi scuture hainele de pământ, înainte de a ridica iar ochii spre bunicul ei. Elslow îi văzu repede tristeţea din privire, şi dintr-o dată îşi dădu seama că, la urma urmei, nu întorsese cu totul nevătămată. În ochii ei se ghicea o rană ascunsă, undeva înăuntru, unde putea face cel mai mult rău. Şi în curând avea să afle cine-i cauzase o asemenea suferinţă.

— Vino să-l îmbrăţişezi pe bătrânul tău bunic, o chemă el încet, pe un ton îmbietor, hotărându-se s-o lase-n pace pentru moment cu întrebările. Avem vreme pentru explicaţii, mai târziu.

Elizabeth îşi ridică poalele şi alergă drept în braţele lui.

— Vei putea să mă ierţi, bunicule? Întrebă ea strângându-l la piept.

— Sigur c-am să te iert, replică Elslow, bătând-o uşurel pe creştet. Acum du-te-n casa şi ia-ţi nişte haine curate. Pe urmă, va trebui să vezi de câinii ăştia încăpăţânaţi. Nu s-au atins nici de apă, nici de mâncare, de când te-ai făcut nevăzută. Dacă nu ştiam ce ştiam, aş fi crezut că erau la fel de îngrijoraţi că mine.

Elizabeth oftă şi porni spre castel. Micul Thomas o luă de mână, iar sora lui se opri un moment să-i zâmbească. De altă încurajare nu avu nevoie, ca să-nceapă să-i povestească încântat cum reacţionase bunicul ei când îi descoperise lipsa. Elizabeth nu-l luă în seamă, până când o întrebă dacă Geoffrey o bătuse.

— Nici pomeneală! Protestă ea, trăgându-l de mână mai departe. Cum de ţi-a trecut aşa ceva prin minte?

— Bunicul a spus c-ai fi meritat, îi explică băiatul, vizibil dezamăgit.

Elslow îşi încrucişă braţele pe piept, privindu-şi nepoata cum intra pe uşa conacului. Apoi îşi dădu frâu liber furiei, întorcându-se să-l înfrunte pe Geoffrey, care se oprise lângă el.

— Ce i-ai făcut?

— Eu? Eu ce i-am făcut ei?

Uimirea lui Geoffrey îl făcu pe Elslow să se îndoiască de faptul că el îi pricinuise o asemenea durere.

— Mai bine-ai întreba ce mi-a făcut ea mie! Îţi spun un lucru, Elslow, dac-o ţine tot aşa, voi fi mort şi-ngropat înainte să ni se nască primul copil.

— Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat, îi ceru Elslow. În ochii nepoatei mele se citeşte înfrângerea. Am văzut-o limpede, şi sunt îngrijorat. Elizabeth nu-i o fată care să se dea bătută cu una, cu două. Ce i-a cauzat o asemenea durere?

— Singură îşi cauzează durerile, se răsti Geoffrey, enervat de interogatorii. Se repede ca nebuna să-l viziteze pe Rupert, fără să aibă habar de primejdia…

— Nu se poate. Păi, ar fi…

Elslow nu mai continuă. Geoffrey porni împreună cu el spre uşa conacului.

— Ştiu, ştiu. N-avea idee că el orânduise uciderile, şi pe urmă a sărit într-un lac ca să-mi salveze vasalul de la înec şi după aia a mai avut şi obrăznicia să spună că nu ştie să înoate. Şi-acum, zi şi tu, Elslow, m-ai învinui dacă i-aş trage o mamă de bătaie?

Elslow, care mergea pe lângă el, se grăbi să nege:

— Nici vorbă! Ba chiar, cred că ţi-aş da şi eu o mână de ajutor.

Cei doi schimbară o privire în care li se citeau adevăratele gânduri, apoi izbucniră în râs.

— Niciunul dintre noi n-ar putea s-o atingă măcar c-un deget, recunoscu Elslow.

— Şi mai trebuie să ştii un lucru, continuă Geoffrey, redevenind serios. M-am purtat foarte urât cu ea, ba chiar am acuzat-o de neloialitate, şi am de gând să fiu la fel de aspru până se învaţă minte să se mai stăpânească. Stăpânire de sine şi disciplină, altfel nu văd cum aş putea-o ţine în viaţă, Elslow. N-am nici un chef să-mi instruiesc altă nevastă, mai târziu, încheie el, nemulţumit.

— Şi a făcut-o? Întrebă dintr-o dată bătrânul.

— Ce să facă?

— Ţi-a salvat vasalul?

— Mda, mi l-a salvat.

— Nici o clipă nu m-am îndoit, replică Elslow, cu o lucire în ochi.

— N-ai înţeles ce voiam să spun, bătrâne, se răsti Geoffrey, iritat.

— Fără stăpânire de sine şi disciplină?

— Ce tot îndrugi? Întrebă bănuitor Geoffrey.

— Pe vasal – l-a salvat fără stăpânire de sine şi disciplină?

— Elslow, nu mă provoca! Mă gândesc doar la siguranţa nepoatei tale. Trebuie să-nveţe să fie mai prevăzătoare.

— Negreşit, fă cum crezi tu că e mai bine, declară Elslow.

— Chiar aşa! Deşi făgăduiesc s-o îndrum cu blândeţe, continuă Geoffrey, pe cel mai firesc ton. Nu-i prea uşor să schimbi un obicei de durată, fără a risca să-i frângi şi curajul. I s-a lăsat frâu liber şi a zburdat de capul ei. Toate astea trebuie să se schimbe.

— Discutăm despre nepoata mea, sau despre unul dintre caii tăi? Se interesă ironic Elslow.

— Voi face cum găsesc eu de cuviinţă! Proclamă Geoffrey, fără să-i ia în seamă împunsătura. Nu vreau s-o pierd.

Mai mult de-atât n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului, iar Elslow era destul de dibaci ca să-şi dea seama. Dădu din cap şi se grăbi să schimbe vorba, cerând amănunte despre bătălia cu Rupert.

Acest subiect îl încântă mult mai mult pe Geoffrey, care-i descrise în toate detaliile strategia pe care o folosise şi deznodământul luptei.

— Acum, că Rupert e mort, cum vei mai dovedi vinovăţia lui Belwain? Se interesă Elslow.

— Nu m-am gândit încă la toate. Lasă asta în seama mea, voi găsi eu o cale. În primul rând, trebuie s-o instalez pe Elizabeth în noul ei cămin.

— Când plecaţi?

— Mă gândeam că mâine, dar am înţeles că mai întâi Elizabeth are nevoie să se odihnească. Şi trebuie să mă duc şi la Owen, ca să-i dau socoteală. Nu s-ar cuveni să trimit doar un mesager. Peste zece, douăsprezece zile de azi încolo, plecăm.

— Tot mai vrei să-mi laşi mie în seamă moşia asta? Întrebă bătrânul.

— Da. Şi pe băiat – sfaturile tale îi vor prinde mai bine. Totuşi, vom trimite după el destul de curând. Şi acum, vino să bem ceva împreună. Vom închina o cupă în cinstea victoriei.

— Şi încă una, Geoffrey – pentru viitorul vostru. Fie să vi se împlinească tot ce vă doriţi.

CAPITOLUL 11

Geoffrey nu pierdu mult timp înainte de a pleca să-i povestească personal lui Owen toate cele întâmplate. Vorbeau ca de la egal la egal, iar Geoffrey se purta cu ceilalţi de-acelaşi rang cu el la fel cum se aştepta să-l trateze la rândul lor. Trimiterea unui mesager care să ducă ştirile despre rezultatul bătăliei cu Rupert n-ar fi fost cuvenită din partea unui om că Geoffrey, care-şi făcea întotdeauna datoria.

Nu avu de-a face şi nu vorbi prea mult cu Elizabeth, în cele două zile ale pregătirilor pentru plecare. Porni la drum ştiind că soţia lui încă îl mai credea supărat pe ea şi, cu toate că-l durea s-o vadă atât de nefericită şi tăcută, îşi reaminti că totul era numai pentru binele ei. Dacă lecţia asta o învăţa să fie mai prudentă, atunci merită orice chin. Şi totuşi, deşi îşi ascundea adevăratele sentimente faţă de ea, nu putu să n-o îmbrăţişeze şi să n-o sărute cu pasiune înainte de plecare.

Elslow privi despărţirea dintre cei doi amuzându-se în sinea lui. Întotdeauna o considerase pe Elizabeth foarte inteligentă, şi era uimit că nu vedea dincolo de prefăcătoria soţului ei. Cum de nu observa câtă iubire strălucea din ochii lui? Oricine avea un dram de minte ar fi înţeles că Geoffrey era complet înnebunit după soţia sa!

În trecut, Elizabeth îşi oglindise întotdeauna trăsăturile, personalitatea, dar în ultima vreme se purta mai degrabă ca un animal bătut, decât ca o sălbăticiune liberă, aşa cum fusese crescută.

Se hotărâse deja să intervină, ştiind că n-avea dreptul şi fără să-i pese câtuşi de puţin. Era hotărât să-şi vadă nepoata fericită, ca să-şi poată afla şi el mulţumirea. Şi, da, recunoştea că, într-un sens, avea motive egoiste.

O lăsă în pace pe Elizabeth aproape toată ziua, aşteptând până la cină, când se aşezară în sala cea mare, unde domnea liniştea. Geoffrey luase cu el un detaşament de ostaşi, inclusiv pe noul prieten al lui Elslow, Roger, iar tăcerea, după tot tărăboiul dinainte, era aproape neliniştitoare.

— Te provoc la o partidă de şah, Elizabeth, declară Elslow, când masa luă sfârşit.

— Simt că nu mi-ar sta mintea la jocuri, replică ea, cu un oftat obosit.

Se lăsă pradă melancoliei, acum când Geoffrey nu mai era de faţă ca s-o vadă – şi se bucură de toată acea deznădejde, conchise bătrânul.

— Nu vreau să-ţi stea mintea la joc, ci să-ţi foloseşti capul, insistă el, aranjând piesele. În toate cele să ţi-l foloseşti, nepoata mea.

— Vorbeşti ca bărbatu-meu, răspunse Elizabeth. Acum ce mai urmăreşti? Îl întrebă, cu o privire bănuitoare, în timp ce mută primul pion pe tablă, încercând să se concentreze.

— Îţi laşi inima să-ţi călăuzească faptele, asta-i tot, declară Elslow plin de siguranţă.

Voia s-o irite, iar după privirea din ochii ei, îşi dădu seama că reuşise.

— Nu-i adevărat!

Elslow îşi mută şi el pionul, chicotind, fără să-i ia în seamă protestul.

— Elizabeth, nu încerca să mă duci de nas, că-s om bătrân. Ai început să jeleşti din clipa când a plecat soţul tău. Mi-e foarte greu să-ţi vorbesc, căci stai cu capul în piept şi tot în cercuri te-nvârteşti. Nu e nevoie ca dragostea să fie atât de jalnică.

— Jalnică! Deci, mă găseşti jalnică?

— Nu repeta ca un papagal tot ce-ţi spun, copilă. Adevărul e că te porţi ca şi câinii tăi, cu unele prilejuri, declară el, zâmbind la vederea expresiei revoltate de pe faţa nepoatei sale. Putea înţelege de ce-i plăcuse lui Geoffrey s-o tachineze, căci Elizabeth era foarte uşor de ademenit.

— Ce voiai să-mi spui? Îl întrebă ea, nervoasă.

Făcu o mutare pripită cu un cavaler, bătând cu degetele în masă când Elslow îi luă imediat piesa. Dacă nu era atentă la mutările lui, avea s-o învingă repede.

— Spune-mi şi să terminăm odată, ca să fiu atentă la joc. Am reuşit de multe ori să te bat, bunicule, îi reaminti ea, şi-am să câştig şi în seara asta.

— Ha! Pufni bătrânul. Ba mă tem că n-ai să câştigi, fetiţo. Nu-ţi stă inima la joc.

— Inima mea n-are nici un amestec, se răsti Elizabeth, privind cum Elslow îi mai luă un pion.

— I-ai spus soţului tău că-l iubeşti? O întrebă el pe neaşteptate, cu repeziciunea unui şoim care-şi ataca prada ce nu bănuieşte nimic.

— N-am nici un chef să discut despre soţul meu, replică furioasă Elizabeth, privind fix tabla de şah, într-o încercare de a evita subiectul.

Dar Elslow, nici gând! Pumnul său lovi masa, făcând-o să tresară şi pe Elizabeth, şi piesele de pe tablă.

— Vreau să fii atentă la mine când îţi vorbesc îi ceru bunicul ei. Sunt mai bătrân decât tine şi n-ar strica să ţii minte asta. Vreau să discutăm despre el, şi te vei supune! Adăugă el, cu un glas bubuitor.

— Foarte bine, răspunse Elizabeth, nemulţumită de ieşirea lui furioasă. Nu ştiu cum ai ajuns la concluzia că-mi iubesc soţul, dar… ăsta-i adevărul, adăugă ea, când văzu că bunicul ei era gata s-o întrerupă. Da, îl iubesc.

— Şi i-ai destăinuit şi lui asta?

— Da, i-am spus că-l iubesc, zise ea, aranjând la loc piesele pe tabla de şah. E rândul tău la mutare, bunicule.

— Când voi fi gata.

Glasul lui Elslow era mai calm acum, iar Elizabeth ridică privirea, cam nedumerită.

— Geoffrey a fost mulţumit de declaraţia ta?

Întrebarea făcu că durerea şi furia Elizabethei să dea pe din afară.

— N-a fost! Se repezi ea să nege, fără a-şi ascunde expresia mâhnită. Puţin îi pasă de iubire şi afecţiune. Chiar aşa a spus, continuă, când Elslow se arătă neîncrezător. Că să-mi păstrez iubirea şi afecţiunea pentru copiii mei. Iubirea slăbeşte curajul şi înmoaie puterile. Ascultă-mă ce-ţi zic, bunicule, soţul meu e un om cum nu se poate mai nesimţitor.

După o clipă de gândire, mormăi:

— În afara cazurilor când se înfurie.

— Ha! Bubui satisfăcut glasul bătrânului. Atunci, aş crede, aici e cheia!

— Nu te înţeleg, se încruntă Elizabeth. Râzi de necazul meu şi vorbeşti în şarade. Geoffrey e furios tot timpul, şi am început să mă satur. E neînduplecat, neînţelegător şi nepăsător. Am să-ţi spun ce mă gândesc să fac, bunicule. Voi încerca să renunţ la iubirea pe care i-o port. Da! Şi am s-o şi fac, îţi spun eu! E o strădanie zadarnică. Sunt ca un cavaler înconjurat de o oaste vrăjmaşă, şi pot să-mi dau seama când am pierdut lupta.

— Prostii, copilă. Lasă nefericirea la o parte. Am să-ţi dezvălui un secret. Soţul tău te iubeşte.

La vederea expresiei de pe faţa ei, bătrânul izbucni în râs. Îi citea în ochi neîncredere, ba şi furie.

— Şi până să terminăm partida asta, am să ţi-o dovedesc, făgădui el. Dar trebuie să mă ajuţi şi tu, pe deplin.

O aşteptă să dea din cap afirmativ, după care continuă, pe cel mai firesc ton:

— Şi acum, spune-mi ce s-a întâmplat când l-ai salvat pe vasalul lui de la înec. Vreau să aud totul, aşa că ai grijă să nu-ţi scape nimic.

Elizabeth ştia când bunicului ei îi venea încăpăţânarea, după tonul pe care vorbea şi felul cum strângea din fălci. Această expresie o înştiinţa acum că ar fi fost mai bine să-i îndeplinească cererea, altfel n-aveau să se mai ridice de la masă nici până la crăpatul zorilor.

Cât putu de repede, îi povesti tot ce se întâmplase, inclusiv felul cum îi ucisese pe oştenii vrăjmaşi cu săgeţile – la care, observă că pe chipul bunicul ei se aşternu un zâmbet larg – şi sfârşind povestirea cu reacţia atât de supărătoare a lui Geoffrey faţă de fapta ei.

— Credeam c-avea să fie mulţumit de ceea ce făcusem, dar el, nici gând!

— Zi-mi ce-a spus, ceru Elslow.

Acum el era cel care bătea cu degetele în tăblia mesei, tot mai nervos.

— Nu ştiu ce anume vrei să auzi, protestă Elizabeth. Era furios şi a început să ţipe – nici nu-i de mirare, că tot timpul ţipă la mine – şi nu m-a lăsat să-i explic nimic.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, copilă, o dojeni cu blândeţe bunicul ei.

Vedea limpede că discuţia o tulbura, dar se simţea dator să continue. Alegându-şi cu multă băgare de seamă cuvintele, o întrebă:

— Te-a scos din apă de păr? Te-a trântit la pământ şi a dat cu piciorul în tine?

Aceste întrebări ridicole o făcură pe Elizabeth să scoată o exclamaţie de indignare.

— Nu mi-ar face nici cel mai mic rău, cum ştii foarte bine, bunicule. Ştii că e un om onorabil, şi…

Zâmbetul care se ivi încet pe buzele lui Elslow o făcu să se întrerupă.

— Mai zugrăveşte-ţi o dată în minte cele întâmplate şi spune-mi de-a fir a păr, pas cu pas, începând de când erai în apă.

— Chiar stărui? Întrebă Elizabeth, care nu voia deloc să-şi mai amintească.

— Da!

— Prea bine. M-a scos din apă, dar nu de păr, începu ea, clătinând din cap. Cel puţin, cred că el m-a scos din apă… şi pe urmă, de faţă cu oamenii, a început să mă zgâlţâie – aşa de tare, încât credeam c-o să-mi sară dinţii. Era atât de stânjenitor, să mă scuture aşa, în faţa oamenilor! Declară ea, revoltată.

— Continuă, o încurajă Elslow.

— Şi pe urmă, m-a…

Elizabeth făcu ochii mari, reamintindu-şi dintr-o dată. Treptat-treptat, fruntea încruntată i se destinse, iar în ochi îi apăru o licărire de speranţă.

— Ce-a făcut? Insistă Elslow, abia reuşind să-şi stăpânească râsul.

— Păi, m-a cuprins în braţe şi m-a strâns la piept. Ăsta-i adevărul. Plângeam atât de tare, încât nici nu puteam să aud ce spunea.

Dintr-o dată, Elizabeth luă mâna bunicului său într-a ei, începând să zâmbească.

— Jur pe Dumnezeu, se purta cu mine de parc-aş fi fost o păpuşă de cârpe, bunicule. Ba mă zgâlţâia, ba mă îmbrăţişa, şi o ţinea tot aşa întruna, la nesfârşit. Parcă n-ar fi putut să se hotărască ce să facă.

— Mda, la fel mi-a povestit şi Roger, continuă Elslow, zâmbind. Ei, adăugă el, cu glasul redevenindu-i ferm, parcă adineaori te-am auzit spunând că e un om neînduplecat, neînţelegător şi nesimţitor.

— Într-adevăr, recunoscu Elizabeth. Mărturisesc, doar sunt cinstită.

— Cu toată lumea, numai cu tine însăţi nu, preciză bunicul ei. Iar alte întrebări n-am să-ţi mai pun, nepoata mea. De-acum încolo, vei începe să-ţi foloseşti capul şi ai să găseşti singură soluţiile.

— Te rog, spune-mi ce gândeşti! Îl imploră ea.

— Gândurile mele nu au nici o însemnătate, încercă Elslow să ocolească răspunsul.

Apoi însă, la vederea dezamăgirii de pe chipul nepoatei sale, se mai îmbună.

— Prea bine, dar. Pentru mine, totul e foarte simplu: omul ăsta te iubeşte – că vrea, că nu vrea.

— Dacă-i adevărat ce spui, replică Elizabeth, mai e doar o singură problemă.

— Aşa?

— Nu ştie… încă.

— Atunci, e de datoria ta să i-o arăţi, declară Elslow, cu o licărire în ochi.

Partidă de şah continuă, dar Elizabeth nu se mai putea concentra la joc. Era preocupată să se gândească la un plan de acţiune pentru a-şi lămuri soţul.

— Bunicule? Întrebă ea la un moment dat. Geoffrey crede că i-am fost neloială, şi nu ştiu cum să-i schimb părerea.

— Cu timpul, se va mai îmblânzi. Motivele tale au fost curate, copilă, iar el îşi va da seama destul de curând, fără doar şi poate, răspunse bunicul ei, în timp ce studia preocupat tabla de şah.

Elizabeth medită la cuvintele lui, apoi îi risipi din nou concentrarea.

— Întotdeauna m-ai învăţat să-mi fac un plan înainte de a trece la o schimbare. M-am gândit că aş putea…

— Nu-mi, spune ce gânduri ai, o întrerupse Elslow. Prefer să nu mă amestec în înşelătoriile tale.

— Înşelătorii! Mă faci să-mi fie, ruşine, bunicule. Am să mă port amabil cu soţul meu. Întotdeauna! Întări ea, cu convingere. Dacă Geoffrey mă iubeşte cu adevărat, ceea ce plănuiesc eu va fi cum nu se poate mai onorabil.

— Şah mai!

— Poftim?

— Jocul, Elizabeth. Am câştigat.

— Ba nu, bunicule, îl contrazise ea, cu un zâmbet. Eu sunt cea care a câştigat.

— Ce vorbeşti? Ţi-am luat regina, şi nu mai ai unde să muţi regele. Partidă e a mea.

— Da, aşa este, consimţi Elizabeth, dând din cap. Partidă este a ta… dar cavalerul e al meu!

CAPITOLUL 12

În timp ce Geoffrey lipsea de la Montwright, Elizabeth îşi pregăti lucrurile pentru mutarea acasă la soţul ei. Era o muncă foarte grea. În fiecare dimineaţă, când se trezea, îşi înfrunta valurile de greţuri. Fierea i se ridica în gât şi, de cele mai multe ori, reuşea să se reverse afară. Elizabeth mânca tot mai puţin, cu gândul de a se curăţa de otrava care ajunsese cine ştie cum în stomacul ei, şi se odihnea de mai multe ori pe zi, încercând să-şi refacă puterile.

Nu îndrăznea să-şi pună salba de usturoi la gât ca s-o apere, căci voia să-şi ascundă boala de bunicul ei. Ar fi vrut să nu-l îngrijoreze, dar nu putea să nu fie alarmată. Era într-adevăr o boală foarte ciudată, căci în fiecare dimineaţă, după ce i se făcea rău de la stomac dintr-o dată începea să se simtă normal – până seara, când greţurile reîncepeau.

Dădea vina pe lipsa lui Geoffrey. Dragostea îşi făcea de cap prin trupul ei, ca şi prin minte, conchise ea. Şi totuşi, peste vrea şapte zile, când Geoffrey se întoarse la Montwright, starea Elizabethei nu se îmbunătăţi. Soţul ei era prea ocupat cu pregătirile pentru plecare ca să-i acorde multă atenţie. Elizabeth constată că era atât muţtumită, cât şi, dezamăgită de nepăsarea lui. Curând, fu limpede că o ocolea – limpede chiar şi pentru cei mai slabi de minte. Venea la culcare după ce Elizabeth adormea, şi pleca dimineaţa înainte ca ea să deschidă ochii.

Elizabeth, îşi păstră calmul, în timp ce-şi continua lupta cu stomacul, simţind cum îi reveneau puterile ori de câte ori bunicul ei îi făcea cu ochiul sau o învrednicea cu câte un zâmbet. Fiecare semn din cap, fiecare surâs complice, îi amintea de conversaţia lor… ca o recunoaştere a faptului că soţul ei o iubea.

Doamne, dar încăpăţânat mai era! Rareori se uita spre ea când se aflau în aceeaşi cameră, atât de furios continua să fie. Şi, de când se înapoiase, n-o

atinsese nici măcar o dată. Inima o durea la fel de tare că stomacul, când îşi dădea seama ce dor îi era de îmbrăţişările lui, de sărutările lui, de dragostea lui.

În dimineaţa când urmau să plece amândoi spre locuinţa lui Geoffrey, Elizabeth se lupta cu greţurile. Era o zi neobişnuit de caldă pentru începutul verii, şi se simţea cuprinsă de melancolie, în timp ce-şi lua rămas-bun. Ştia că soţul ei nu s-ar fi bucurat dacă se emoţiona prea tare, şi-şi tot reamintea acest lucru, în timp ce-şi îmbrăţiâa şi gâdila fratele mei mic. Apoi se întoarse spre bunicul ei.

— O să-mi lipseşti, îi şopti ea.

— N-ai uitat să-ţi împachetezi stindardul? Întrebă Elslow. O mică amintire din trecut te va ajuta să faci faţă mai uşor nesiguranţelor viitorului.

— N-am uitat, răspunse Elizabeth. Te iubesc, bunicule. Dumnezeu să vă apere, pe tine şi pe micul Thomas.

Bunicul ei o îmbrăţişă strâns, apoi o ridică în şaua iepei.

— Ai trecut prin multe în lunile astea, copilă, declară el încet, strângând-o de mână. Dar eşti plămădită dintr-un aluat tare. Voia lui Dumnezeu este să-ţi urmezi destinul şi soţul. Să nu te temi, Elizabeth. Şi ţine minte, încrede-te în inima ta, dar foloseşte-ţi capul.

Elizabeih îi zâmbi nedumerită, răspunzând:

— Am să mă străduiesc.

Geoffrey îi privea de pe treptele conacului. Era mândru de soţia lui, ştiind cât de greu îşi înfrâna emoţiile. Arăta atât de demnă şi senină – „Da,” îşi spuse el, „are ţinuta unei regine” – dar ştia cât de grea era pentru ea despărţirea. Părăsea tot ceea ce-i era familiar, pentru a-şi urma soţul, un om pe care-l credea incapabil de orice alt sentiment în afara furiei.

Geoffrey recunoştea că-i plăceau tandrele efuziuni sentimentale dintre Elslow şi Elizabeth, şi constată că se simţea iritat de faptul că îi privea doar, fără să participe şi el. Totuşi, nu ştia cum ar fi putut să intervină, aşa că rămase pe loc în continuare, privindu-i cu o expresie îngândurată.

Thomas îi atrase atenţia, izbindu-se de piciorul lui, pe care abia dacă-l clinti din loc. Fără efort, Geoffrey îl ridică până ajunseră ochi în ochi.

— Ai să fii cuminte şi-ai să-ţi asculţi bunicul!

Glasul lui părea să sune cam aspru, dar copilul nu se sperie. Dădu din cap afirmativ, zâmbind. Geoffrey se prefăcu că-l scăpa, iar Thomas scoase un ţipăt încântat. Apoi, baronul îl lăsă la pământ, fără să se arate nemulţumit când copilul îi îmbrăţişă piciorul. Mai mult, chiar se bucura că băiatul îşi manifesta atât de deschis afecţiunea, şi-l bătu pe creştet, în timp ce o privea pe Elizabeth apropiindu-se de ei.

— O să am mare grijă de Thomas, spuse Elslow.

— Iar eu voi avea grijă de Elizabeth a ta, îi promise solemn Geoffrey.

— Şi amândurora ne va veni să ne luăm lumea-n cap! Declară Elslow, chicotind.

Geoffrey zâmbi, apoi se întoarse spre Elizabeth şi văzu cum încerca să-şi ascundă amărăciunea.

— Trebuie să mă grăbesc, până când nevastă-mea nu se răzgândeşte şi refuză să mai plece, îi spuse el lui Elslow.

Porni spre cal, după care se opri întorcându-se încă o dată către bătrân.

— Încă nu suntem în afara oricărui pericol, atâta vreme cât Belwain mai e liber. Să fiţi cu băgare de seamă.

Era tot ce putea spune că să-şi arate îngrijorarea şi afecţiunea. Elslow, însă, nu avea asemenea reţineri. Îl plesni pe spate, apoi îşi aruncă braţul pe după umărul lui.

— Fiule, o să-ţi lipsească bătrânul ăsta, îi spuse el cavalerului care-l privea serios.

Chicotind, Geoffrey răspunse, cu o clătinare a capului:

— Niciodată în viaţa mea n-am mai fost înconjurat de atâţia oameni neînfricaţi. E un adevărat mister, recunoscu el.

— Pentru că-ţi suntem rude, declară Elslow.

— Chiar aşa, recunoscu baronul, urcându-se pe cal. Suntem rude.

O privi lung pe Elizabeth, apoi se întoarse spre poartă. Roger călărea alături, şi amândoi, încadraţi de Garth şi Thor, porniră în fruntea trupelor care o înconjurau pe Elizabeth, ieşind din Montwright.

Geoffrey lăsase un număr mare de oameni cu Elslow, aşa că nu se simţea deloc nelinişstit. Privea drept înainte, aşteptând cu nerăbdare să ajungă acasă.

Elizabeth, însă, se uită în urmă, străduindu-se să-şi întipărească în minte zidurile casei unde crescuse. Viitorul o înspăimânta, şi se simţea îngrozitor de singură – o singurătate care-i sfâşia inima.

Dar greutăţile drumului îi alungară curând din minte melancolia. Avea impresia că, din ceas în ceas, şi băşica dar şi vintrele îi cereau să se uşureze. Era ruşinos şi incomod să facă popasuri atât de dese. Ar fi trebuit să-şi ia cu ea şi o servitoare. Altă femeie i-ar fi alinat greutăţile şi, poate, i-ar fi împărtăşit şi grijile.

Când soarele ajunse la cumpăna amiezii, Elizabeth era înfierbântată, nefericită şi frântă de oboseală. Închise pentru un moment ochii ca să şi-i odihnească şi fu cât pe ce să cadă din şa. Noroc că Geoffrey era alături, şi o prinse tocmai la timp. O ridică de pe iapă şi o aşeză în faţa lui, fără a încetini nici un moment pasul. Elizabeth oftă resemnată şi adormi numaidecât, cu capul rezemat de pieptul soţului ei şi braţele petrecute pe după mijlocul lui.

Cu un braţ, Geoffrey o ţinea strâns lângă el, desfătându-se cu senzaţia trupului ei gingaş lipit de al lui. Mirosea a flori de câmp, îşi spuse, frecându-şi bărbia de creştetul capului ei, în timp ce-i inspira mirosul dulce, şi a mere, de la prânzişorul pe care-l luaseră împreună. O auzi oftând în somn şi repetă încet sunetul.

Elizabeth dormi toată după-amiaza. Într-un târziu, cu un ceas înainte de apusul soarelui, Geoffrey dădu porunca să încetinească. La coborârea de pe cal, Elizabeth nu-şi mai simţea picioarele şi fu nevoită să se ţină de braţul lui Geoffrey până când tremurul acestora slăbi.

— Ţi-e rău? Întrebă el, pe un ton care părea aproape acuzator, făcând-o să-şi îndrepte dintr-o dată umerii.

— Nu mi-e rău deloc! Replică Elizabeth. Sunt doar puţin indispusă. O să-mi treacă.

Încercă să-şi mute privirea, dar Geoffrey îi puse mâinile pe umeri şi o trase spre el. Era primul lui gest de afecţiune, după un răstimp atât de îndelungat, încât Elizabeth simţi cum o cuprindea sfială.

— Ţi-a venit sorocul lunii? O întrebă, într-o şoaptă blândă.

Întrebarea lui atât de intimă o făcu să uite de orice timiditate. Elizabeth scoase o exclamaţie indignată şi scutură din cap cu furie.

— Nu se cade să discutăm asemenea lucruri, obiectă ea, roşind. E necuviincios.

Încercă să se desprindă din braţele lui, dar Geoffrey nu-i dădu drumul.

— Şi dacă soţul şi soţia nu discută acest… lucru, atunci cum pot să ştiu când am voie să te ating şi când nu? O întrebă, pe un ton rezonabil.

— Of, nu ştiu! Şopti nervoasă Elizabeth, cu privirea în pământ.

În clipa următoare, un gând neaşteptat o făcu să întoarcă iar capul spre soţul ei.

— De-asta n-ai… de-asta n-am… se bâlbâi ea, neputând să-şi exprime gândurile în cuvinte.

Aşteptă, cu speranţa că Geoffrey avea să termine fraza în locu-i, dar soţul ei rămase tăcut, privind-o atent.

— Din cauza asta nu te-ai atins de mine? Îl întrebă ea, în cele din urmă.

Vocea-i sună încet ca foşnetul vântului printre frunze, dar Geoffrey o auzi totuşi.

— Ba, răspunse el, pe un ton atât de blând, încât o nedumeri şi mai mult.

— Va să zică, tot mai eşti supărat pe mine? Întrebă Elizabeth. Asta-i pricina.

În adâncul inimii, se rugă să aibă dreptate – ca furia pricinuită de purtarea ei să-l fi ţinut pe Geoffrey la distanţă, în fiecare noapte. Nu ştia cum ar fi făcut faţă altui motiv. Dacă n-o mai dorea…

Geoffrey îi urmărea jocul emoţiilor pe faţă, dornic s-o îmbrăţişeze din toată inima, risipindu-i cu sărutări orice îndoieli, orice griji. Abia dacă-şi mai putea ascunde dorinţa. Făgăduiala de a aştepta până când Elizabeth se instală în noua ei casă înainte de a-i destăinui dragostea lui, înainte de a i-o arăta, părea acum teribil de necumpătată. Şi, îşi reaminti cu un zâmbet, el era întotdeauna cel mai cumpătat om din lume, nu?

Elizabeth îi văzu zâmbetul şi deveni cu atât mai nedumerită. Oare la ce se gândea, de-l făcea să zâmbească? Avea să înţeleagă vreodată cum mergea mintea soţului ei?

— Vino, Elizabeth. Am făcut tabăra lângă un râu cu apă limpede. Răcoreşte-te, până-mi termin eu treburile.

— Pot să fac o baie? Întrebă ea cu însufleţire. Hainele i se încinseseră pe trup şi erau pline de praf. Îşi ridică pletele de pe ceafă, lăsând adierea blândă să-i răcorească gâtul.

— După ce mănânci, declară Geoffrey. Apoi, am să-ţi găsesc un loc retras ca să te scalzi.

Poziţia în care stătea soţia lui, ţinându-şi părul ridicat în creştet, făcea ca materialul rochiei să i se întindă peste sâni, iar Geoffrey abia reuşea să se stăpânească, să nu se repeadă la ea şi s-o înşface.

— Abia aştept, răspunse Elizabeth.

Apoi se întoarse şi porni spre râu, ca să nu-l deranjeze de la treburi.

„Şi eu abia aştept," îşi spuse Geoffrey, cu nerăbdare crescândă. „La noapte, iubirea mea, îmi voi deschide inima – la noapte şi pentru totdeauna."

— My lord? Îl smulse din gânduri glasul lui Gerald, făcându-l să se întoarcă spre el, cu un mormăit nervos. Doreşti să-ţi punem cortul în mijlocul taberei?

— În noaptea asta, nu, răspunse Geofftey.

Aruncă o privire în jur, apoi făcu semn spre o zonă dintre copaci.

— Cu copacii în spate, şi cât mai departe de oameni, hotărî el. Şi dă-i zor, dă-i zor, Gerald. Vreau să mănânc de cină şi să mă culc cât mai repede cu putinţă.

Scutierul dădu din cap, cu o mână peste inimă, şi plecă grăbit să înalţe cortul.

Lui Geofftey i se păru că trecuse o veşnicie, până când pesmeţii, carnea uscată şi fructele fură întinse în faţa lui. O conduse pe Elizabeth spre cort şi o ajută să se instaleze, după care îi dă să mănânce aproape cu forţa.

— Ce grăbit pari, my lord, constată ea, Vrei să te culci devreme, în seara asta? Pot să-mi fac baia şi altă dată, dacă ţi-e mai uşor aşa.

— Nu! Răspunse ursuz Geofftey. Termină acum, şi ia-ţi mantia şi de ce mai ai nevoie. Trebuie să terminăm până nu scapătă soarele.

Elizabeth se grăbi să-şi ia săpunul şi mantaua, apoi îl urmă pe Geoffrey. Acesta părea iritat şi repezit, dar oricât îşi scobea minţile, Elizabeth nu putea găsi nici un motiv pentru comportamentul lui. Dacă soţul ei voia să-i cunoască gândurile, i le-ar fi spus. Învăţase atâta lucru în scurtul răstimp de când erau căsătoriţi. Soţul ei îşi ţinea gândurile pentru el, şi trebuia să fie răbdătoare până se hotăra să i le destăinuiască.

Elizabeth şi Geoffrey urmară malul râului până la o oarecare distanţă, unde făcea un cot, iar apa era mai adâncă. Locul ales de Geoffrey le cerea să se aplece pe sub câteva ramuri groase ca să ajungă acolo, dar Elizabeth uită de înţepăturile şi zgârieturile spinilor, când se îndreptă şi văzu frumuseţile din jur. Copaci uriaşi, stând ca nişte străjeri ai pădurii, înconjurau luminişul, cu ramurile întinse deasupra ca o boltă prin care nu puteau să răzbată decât raze înguste de soare. Culorile roşiatice şi aurii ale asfinţitului ţeseau o vrajă aproape mistică peste frunze şi iarbă.

— Geoffrey, ce frumos este aici! Şopti ea. Parc-ar fi un loc fermecat!

— Nu e fermecat, e doar ascuns, o corectă soţul ei, zâmbind. L-am găsit când m-am plimbat pe malul apei, cu câinii tăi, înainte de cină.

Elizabeth dădu din cap şi se aşeză pe mal ca să se descalţe. După ce-şi scoase botinele, ridică privirea spre Geoffrey. Dar rămase nemişcată, când văzu că şi el se descălţă de cizme. Sub ochii ei, Geoffrey îşi scoase toate veşmintele.

Elizabeth ştia că roşise, şi se simţea cu atât mai ruşinată din cauza asta. Totuşi, nu-şi putea lua ochii de la soţul ei, vrăjită de muşchii pe care acesta şi-i arăta cu atâta nepăsare.

— Soarele te face să semeni cu un zeu, şopti ea.

Într-adevăr, lumina amurgului îi aurea pielea, dându-i o frumuseţe crudă şi magnifică. Geoffrey clătină încet din cap, iar părul des şi negru îi căzu pe frunte.

— Vorbele tale necugetate te vor duce drept în purgatoriu, o dojeni el.

— N-am spus-o ca pe o blasfemie, se apără Elizabeth.

Soţul ei îi zâmbi.

— E nevoie să-ţi fiu cameristă ca să te ajut să te dezbraci? O întrebă încet, cu glas răguşit.

Cuvintele erau hazlii, dar privirea plină de dorinţă pătimaşă risipea orice părere de glumă.

Elizabeth se simţi năpădită de o mare căldură. Nu-i putu răspunde la zâmbet, capabilă doar să-l privească. Încet, întinse mâna, iar Geoffrey i-o luă şi o ridică în picioare. Fără o vorbă, începu să-i scoată hainele. Mai întâi îi desfăcu cingătoarea de piele, apoi îi ridică tunica peste cap. În continuare, îi scoase juponul şi, în cele din urmă, cămaşa ivorie. Avea grijă să nu-i atingă sânii, deşi degetele lui nu le putură ocoli de câteva ori contururile.

Rămas era faţă-n faţă un lung răstimp, în tăcere, lăsând dorinţa să se înteţească între ei ca o vijelie tot mai intensă. Când nu mai putu îndura depărtarea, Elizabeth făcu un pas şovăielnic spre soţul ei.

— Geoffrey?

Îi rostise numele ca pe o rugăminte, iar Geoffrey înţelese ce dorea de la el.

— Toate la timpul lor, Elizabeth, îi şopti.

Apoi se întoarse şi intră în apă, fără să se oprească până când unda limpede îi ajunse la piept.

Elizabeth îşi luă săpunul în mână şi-l urmă grăbită. Când simţi apa, scoase un mic ţipăt.

— E prea rece! Îi strigă ea lui Geoffrey, făcând un pas înapoi.

Apa îi ajungea până la şolduri, iar Elizabeth luă puţină în palme, cu grijă, şi începu să-şi umezească încet braţele. Tremurând, se săpuni, grăbită să isprăvească baia cât mai repede. Din sfială, se întoarse cu spatele spre, Geoffrey, în timp ce-şi spăla trupul.

— Vino la bărbatul tău, Elizabeth.

Se răsuci iar către el, văzu distanţa care-i despărţea şi se încruntă.

— Mi-e frig, Geoffrey, repetă.

Muşcându-şi buza de jos, rămase în aşteptare, cu nădejdea că Geoffrey avea să vină la ea.

— Aştept, nevastă.

În glasul lui se simţea voioşia, iar Elizabeth zâmbi fără voie.

— E de datoria ta să vii la mine, continuă el, cu arţag prefăcut.

— Îmi voi face întotdeauna datoria, răspunse soţia lui.

Trase adânc aer în piept, şi porni spre el, lăsând apă să-i acopere treptat sânii, apoi şi umerii. În sfârşit, se opri, încordându-şi piciorele ca să se opună curentului.

— Acum trebuie să vii tu la mine, Geoffrey.

Îi mai despărţeau doar câţiva paşi, iar undele reci ca gheaţa forfoteau în jurul amândurora. Tocmai voia să-i spună că dacă se mai aventura un singur pas râul ar fi dus-o la vale, şi să-i amintească şi că nu ştia să înoate, în caz că uitase, dar privirea lui Geoffrey o împiedică să pronunţe cuvintele, alungându-i din minte orice gând.

Nu mai putu spune nimic, nu putea decât să-l privească, în timp ce zâmbetul i se ştergea încet de pe buze. Era vrăjită de privirea lui, atât de arzătoare şi autoritară. O chemă la el fără să rostească o vorbă. Elizabeth îi auzea comanda cu toate simţurile – şi nu şovăi să-i răspundă.

Amândoi făcură câte un pas înainte în acelaşi timp. Apoi, braţele lui Geoffrey o cuprinseră de mijloc, şi o traseră spre el. Îi prinse picioarele între ale lui, făcând-o să-i simtă dorinţa.

— Mă gândisem să te spăl cu săpunul, să mă desfăt cu atingerea pielii tale, apoi să te scald în cuvintele drăgăstoase pe care toate femeile jinduiesc să le audă.

Cu glas aspru, întretăiat, continuă:

— Niciodată n-am mai dorit o femeie aşa cum te doresc pe tine, Elizabeth. Voiam să-ţi fac curte în seara asta, ca un peţitor tandru.

La auzul acestor declaraţii ale soţului ei, Elizabeth făcu ochii mari.

— Iar acum, că a sosit momentul, nevastă, descopăr că nu ştiu cuvinte curtenitoare, şi recunosc că-mi lipsesc disciplina şi răbdarea pentru o asemenea muncă. Dacă luăm săpunul şi încercam să te îmbăiez, am fi uitat amândoi de orice spălătură şi ai fi fost a mea chiar în clipa aceea.

Colţurile gurii ei se arcuiră într-un zâmbet.

— Zici că a face curte e o muncă grea, my lord? Îl întrebă ea, încet.

Geoffrey arăta aşa de serios şi hotărât, încât Elizabeth se simţea atât amuzată, cât şi nedumerită.

— Geoffrey, nici eu n-am prea multă răbdare ca să-mi faci curte. Te-aş asculta declarându-ţi sentimentele fără vorbe înzorzonate, şi aş fi cât se poate de mulţumită.

O privi surprins, apoi se încruntă.

— Ce ştii tu despre ce înseamnă a face curte? O întrebă el, bănuitor.

— Foarte puţin, recunoscu Elizabeth, mângâindu-i, coastele cu degetele. Pare-mi-se doar că a ne spune unul altuia vorbe drăgăstoase n-ar trebui să fie o muncă prea grea.

Geoffrey îi opri mâinile, cuprinzând-o de mijloc şi începând s-o mângâie pe spate.

— E cam la fel cu a învăţa să mânuieşti spadă, comentă el.

— Nu înţeleg… se încruntă Elizabeth, întrebându-se dacă-i ardea de glumă.

— Curtatul ăsta, explică soţul ei. Are nevoie de exerciţiu.

Elizabeth râse, neluându-i în seamă privirea încruntată.

— Nu e nevoie, my lord. Curtatul e pentru cei ce nu şi-au declarat unul altuia dragostea. Eu ţi-am spus deja ce sentimente am în inimă.

— Dar eu nu ţi le-am explicat pe ale mele Elizabeth! Replică Geoffrey, începând să se enerveze. Ştiu ce vrei să auzi, şi-am să-ţi spun de îndată, mai mormăi el.

— Te ascult cu cea mai mare atenţie, îl asigură soţia lui, cu voce scăzută.

În sinea ei, îi venea să ţipe de bucurie. Îi venea să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Geoffrey o iubea, întocmai aşa cum îi spusese Elslow.

— Voi vorbi cât se poate de serios, continuă el, iar tu mă vei asculta cu tot atâta seriozitate mai adăugă, ciupind-o de carnea fundului.

Elizabeth dădu din cap, frecându-şi obrazul de pieptul lui.

— Socotisem că, atunci când voi fi mai bătrân şi voi scăpa de multe îndatoriri, voi avea vreme să-ţi spun cât de dragă-mi eşti, începu el.

Fu nevoit să se întrerupă, pierzându-şi firul gândurilor, când Elizabeth începu să-i depună sărutări mărunte pe piept, încercuindu-i şi mângâindu-i cu limba sfârcurile, până când îl auzi trăgându-şi tăios respiraţia.

— Elizabeth!

— Te iubesc, Geoffrey.

O şoaptă abia auzită, inhalată ca un afrodisiac, aţâţându-i simţurile, slobozindu-i inima.

— Şi eu te iubesc.

Atât de încet grăit, cu atâta bucurie primit.

Elizabeth zâmbi. Lucirile aurii din ochii lui o fascinau. Cum de-l putuse vreodată crede rece şi neînduplecat?

— Când ţi-ai dat seama că mă iubeşti? O întrebă el, începând să-i frământe încet cu mâinile muşchii feselor, în timp ce-i aştepta răspunsul.

— Nu mai ţin minte.

În ochii îi reapăruse licărirea dinainte, iar Geoffrey zâmbi, ştiind că iar voia să-l tachineze.

— Nevestele războinicilor nu-şi întipăresc în minte asemenea lucruri, chicoti ea. Şi-n plus, nici nu are însemnătate când anume s-a întâmplat.

Geoffrey o strânse în braţe cu un gest scurt, jucăuş.

— Mereu îţi arde de glume, nevastă. Am să-ţi suport copilăriile câte zile om avea de trăit împreună, căci te iubesc din toată inima.

— Nu credeam să te aud rostind vreodată vorbele astea, şopti Elizabeth.

Zâmbetul îi pierise iar de pe buze, şi se întinse spre el să-l sărute.

— Aveam nişte gânduri neghioabe despre dragoste, replică el, după ce sărutul luă sfârşit. Credeam că mi-ar slăbi puterile, dar acum ştiu cât de amarnic m-am înşelat. Mi-ai dăruit forţe şi scopuri noi, Elizabeth. O parte din mine tânjeşte să te ţină ferecată în odaie, ca să nu te împart cu nimeni altcineva.

— Întotdeauna voi fi numai a ta, Geoffrey, răspunse Elizabeth.

— Ştiu că aşa e. Şi voi avea încredere în loialitatea ta. Îţi vine să crezi că mi-e greu să te împart chiar şi cu bunicul şi cu fratele tău?

În ochii ei se citi mirarea, făcându-l să surâdă din nou.

— Familia mea nu era atât de strâns legată ca a ta, îi explică el, şi ştiam că eu, ca moştenitor, eram cel mai important dintre toţi.

— Există două feluri de iubire, replică Elizabeth. Cea pe care o simt pentru bunicul meu şi pentru micul Thomas e diferită de dragostea pe care o am pentru tine. Cu vremea, cred că mă vei iubi la fel de mult cum te iubesc eu, şi în acelaşi mod. Dar ceea ce simt pentru ei nu-mi împuţinează cu nimic sentimentele dedicate ţie.

Geoffrey o sărută îndelung, până i se tăie respiraţia. Elizabeth se agăţă de el, răspunzându-i cu aceeaşi patimă.

Apoi, cu părere de rău, soţul ei se retrase în sfârşit.

— Se întunecă, spuse el. Îmbracă-te repede, ca să te duc înapoi la cort şi acolo să te mai dezbrac o dată.

Îi dădu o palmă la spate, şi chicoti la auzul ţipătului ei de supărare prefăcută. Niciunul nu scoase o vorbă până când ajunseră în tabără. Acolo, şoptind încet ca foşnetul frunzelor de sub picioare, Elizabeth îl întrebă:

— Eşti cu adevărat gelos pe neamurile mele?

— O să-mi treacă, răspunse Geoffrey, strângând-o de mână. Un cavaler este loial şi-i jură credinţă numai seniorului său, cum i-am jurat eu regelui meu, lui William. Tu mi te-ai dăruit mie, şi nu aştept să nu-ţi mai iubeşti familia numai fiindcă mă iubeşti pe mine. Totuşi, voi şti întotdeauna că sunt cel dintâi în inima ta şi că pe mine m-ai alege înaintea tuturor celorlalţi, cum şi eu te-aş alege pe tine.

Elizabeth îşi ascunse zâmbetul.

— Nu va veni niciodată o vreme când ar trebui să aleg între tine şi…

Voise să spună „familia mea”, dar înlocui repede cuvântul cu „neamuri”.

— Acum tu eşti familia mea, Geoffrey, la fel cum şi eu sunt familia ta. Iar Elslow şi Thomas… sunt neamurile noastre. Cu toţii suntem unii ai altora, dar nu ca seniori şi vasâli.

— Ai dreptate, Elizabeth. Niciodată nu va trebui să alegi. N-am să îngădui eu. Şi nici nu ţi-aş cere vreodată să-ţi pui loialitatea la o asemenea încercare, căci încep să înţeleg cum judeci. Te iubesc, şi asta-i tot ce are importanţă.

— Încă mai erai atât de nesigur de loialitatea mea, încât i-ai lăsat pe Elslow cu Thomas la Montwright?

— Voiam ca o vreme să te am numai pentru mine, recunoscu Geoffrey.

Elizabeth se rezemă de soţul ei, gândindu-se la ceea ce-i spusese. Îi destăinuise cele mai lăuntrice sentimente ale lui, iar inima-i era plină de dragoste şi bucurie.

În noaptea aceea, Elizabeth avu un vis care începea cum nu se putea mai neplăcut. Era îmbrăcată în alb, cu o rochie ce părea să-i plutească în jurul gleznelor. Mergea prin curtea unui mare palat, iar pe pământ se aşteenea o ceaţă subţire. Zâmbind, deschise uşile şi intră într-o sală imensă.

În clipa următoare, visul se prefăcu în coşmar. Cineva o strigă pe nume, dar nu ştia cine. Bătăile inimii îi deveniră mai repezi, la auzul durerii şi

deznădejdii din glasul care o chema. Grăbi pasul, în căutarea vocii, trecând printre mai mulţi oameni care râdeau, fără a o băga în seamă. Când ajunse în mijlocul sălii, se opri – iar din piept îi izbucni un ţipăt. În faţa ei stătea Geoffrey, cu mâinile şi picioarele legate în lanţuri grele. N-o vedea, privind spre cealaltă parte a încăperii. Elizabeth se întoarse şi-l văzu acolo pe bunicul ei, pus şi el în fiare.

Glasul se auzi din nou, dar acum chinul fusese înlocuit de triumf. Era Belwain. Ceaţa din jurul picioarelor ei se înroşise şi, în vis, Elizabeth ştia că anunţa sângele care urma să fie vărsat în curând.

Belwain ridică mâna şi arătă spre ea.

— Vei alege, şi unul dintre ei va muri. Iar dacă nu alegi, vor fi ucişi amândoi.

Apoi izbucni în râs – un râs diavolesc, care-o zgârie pe suflet cu ghearele.

Elizabeth scutură din cap, refuzând ceea ce i se cerea, iar Belwain scoase spada lui Geoffrey din teacă şi o ridică.

Ţipetele ei îl treziră pe Geoffrey. Acesta duse mâna la spadă, apoi îşi dădu seama că Elizabeth era alături.

— Deschide ochii, Elizabeth, e doar un coşmar, şopti el. Sunt aici, lângă tine.

Cu o tresărire, Elizabeth se deşteptă. Agăţându-se de umerii lui Geoffrey, începu să respire hulpav, încercând să-şi liniştească bătăile inimii.

— A fost îngrozitor, şopti ea.

Geoffrey începu să-i mângâie tandru părul de pe frunte, sărutând-o iar şi iar.

— Nu te mai gândi. Ai visat, atâta tot. Azi am mers prea repede, şi ai obosit. Reazemă-ţi iar capul de mine şi închide ochii. Totul e-n ordine.

— Mi-e frică, scânci Elizabeth. Dacă adorm, iar îmi va veni coşmarul.

— Ba n-o să-ţi vină, şopti el.

Îşi schimbă poziţia, până ajunse deasupra soţiei lui, lăsându-şi greutatea pe braţe.

— Nu vei visa decât că faci dragoste cu mine, jură el.

Şi, cu aceste cuvinte, se aplecă s-o sărute din nou.

Murmurele lui drăgăstoase, cu glas catifelat, şi mângâierile liniştitoare ale mâinilor, o ajutară pe Elizabeth să se gândească numai la el şi la ceea ce-i făcea. Şi uită de coşmar.

CAPITOLUL 13

Elizabeth se acomodă fără nici un efort în noua ei locuinţă. Prima oară când zărise domeniul lui Geoffrey, fusese copleşită de construcţiile masive şi zidurile uriaşe care le înconjurau. Fortăreaţa de piatră era atât de mare, încât pe lângă ea Montwright ar fi părut cu totul neînsemnat.

Între ziduri, însă, domnea o răceală golaşă, pe care Elizabeth o găsi cum nu se putea mai neliniştitoare. Se hotărî numidecât să-şi aducă o contribuţie atât la înfăţişarea dinăuntru a castelului, cât şi la cea a curţii interioare. Geoffrey nu se opuse; deşi protestă destul de tare când o găsi în genunchi, răsădind pe metereze flori de câmp în toate culorile curcubeului.

Elizabeth nu-i luă în seamă obiecţiile glumeţe, tachinându-l în schimb cu replici care-l dezarmară complet.

Servitorii, la început bănuitori şi distanţi cu noua lor stăpână, fură în scurt timp îmbunaţi de zâmbetele ei blânde şi cererile rostite încet. Nu peste mult timp, o admirau cu toţii şi-i aşteptau cu nerăbdare poruncile pentru următoarele schimbări. Mesele erau împodobite cu flori proaspăt culese, iar drapelele viu colorate, aduse de la Montwright, decorau pereţii văruiţi de curând ai castelului. Un sentiment de linişte şi mulţumire înlocuise goliciunea posomorâtă. Locuitorii de la Berkley Castle erau uimiţi. Fortăreaţa lor devenise un cămin omenesc.

Pe la sfârşitul lunii iulie, Elizabeth nu se mai îndoi că era grea cu copilul lui Geoffrey. Vestea o bucură atât de tare, încât stătu câteva zile să pregătească şi să repete în minte felul cum avea să-i spună lui Geoffrey. Probabil că soţul ei avea să se bucure şi să se umfle în pene ca un curcan, ceea-ce urma să-i placă negrăit de mult.

Elizabeth se aşează la masă, aşteptându-l pe Geoffrey să ia cina împreună. Se hotărâse să-i dea vestea chiar în seara aceea, după ce se retrăgeau în dormitor. Abia îşi putea stăpâni emoţia şi râdea de una singură. Servitorii care aduceau mâncarea o priveau nedumeriţi, iar Elizabeth ştia că purtarea ei trebuia să le pară tare ciudată. Se hotărî că a doua zi, după ce Geoffrey primea vestea, să le explice şi lor.

Ostaşii începură să intre în sală, iar Elizabeth se îndreptă de spate, privind nerăbdătoare după Geoffrey. Îi atrase atenţia Gerald, scutierul. Ocoli în fugă doi oameni mătăhăloşi, grăbit să ajungă la stăpâna lui.

— Au venit mesageri de la William! Aproape că strigă el. Vor să-i vorbească stăpânului nostru cât mai curând cu putinţă.

La auzul acestei ştiri, Elizabeth se încruntă, apoi îi răspunse:

— Pofteşte-i în sală, Geoffrey. Am să-i spun lui Roger, iar el îl va găsi pe Geoffrey.

Roger venea deja spre ea, iar Elizabeth îl salută, înainte de a-i spune despre mesageri.

— De ce-au venit aici? Îl întrebă, fără să-şi poată ascunde îngrijorarea.

— Nu e ceva neobişnuit, răspune Roger. A, uite-l şi pe soţul tău. O să-ţi spună el motivele.

— Nu mă saluţi? Întrebă Geoffrey, când ajunse lângă Elizabeth.

Numaidecât, soţia lui îi zâmbi şi se întinse să-i depună un sărut cast pe obraz.

— Parcă-mi amintesc o vreme când efuziunile sentimentale nu erau îngăduite, şopti ea.

Geoffrey râse şi o cuprinse în braţe.

— Asta a fost înainte de a-mi fi dat seama cât de important era pentru tine să mă atingi, o tachină el.

— Sunt foarte indisciplinată, răspunse zâmbind Elizabeth.

— Geoffrey, îl întrerupse Roger, au venit nişte mesageri de la William. Te aşteaptă pe coridor.

Geoffrey dădu din cap, nepărând deloc tulburat.

— Credeam că regele nostru e încă tot la Rouen, replică el.

— Pesemne tocmai s-a întors, comentă Roger.

Întorcându-se spre soţia lui, Geoffrey îi spuse:

— Începe masa fără mine, pentru ca oamenii să nu mai aştepte. Noi doi mergem să vedem ce veşti ne trimite regele.

Elizabeth ar fi vrut să fie şi ea de faţă, dar îşi dădu seama că nu se cădea s-o ceară. Trebuia să aştepte până află vestea de la soţul ei. Geoffrey începuse să aibă tot mai multă încredere în ea, şi nu se îndoia că urma să-i spună care era porunca regelui.

Părintele Hargrave, un preot venit în vizită de la Northcastle, din apropiere, intră în sală. Îi oferi Elizabethei braţul tocmai când Geoffrey pleca. Preluându-şi rolul de gazdă, Elizabeth îl conduse pe proat la masă.

Se aşeză lângă el şi înclină capul, în timp ce preotul binecuvânta bucăţele, încercând să se concentreze asupra rugăciunii. Dar gândurile îi tot reveneau spre cei doi mesageri, întrebându-se de ce îi trimisese regele şi fără să găsească nici un motiv acceptabil. Geoffrey îşi anorase deja numărul de zile pe care le datora în slujba suveranului. William nu ţinea curte decât de trei ori pe an, iar Geoffrey se dusese la palat şi cu acele prilejuri.

Paote că era vorba de „Domesday Book”, îşi spuse ea, cu gândul la registrul ce ţinea socoteala supuşilor regelui. De vreme ce în catastif era scrisă averea fiecăruia, de la numărul de animale din gospodărie până la acela al gologanilar din pungă, supuşii loiali bombăneau şi numiseră registrul „Cartea Dărilor”. O dată ce regele cunoştea bogăţiile tuturor, putea să mărească zeciuielile.

Geoffrey şi Roger se întoarseră în sală tocmai când se servea mâncarea. După expresiile lor, Elizabeth înţelese că vestea nu-i bucura deloc.

— Este vorba despre Cartea Dărilor? Îl întrebă ea în şoaptă pe Geoffrey, după ce acesta se aşeză în capul mesei.

Soţul ei a lua de mână, dar nu-i răspunse. Unul dintre scutieri începu să servească friptura, iar Geoffrey îi spuse câteva cuvinte. Elizabeth profită de neatenţia lui şi se aplecă spre Roger, care stătea întotdeauna faţă-n faţă cu ea, în stânga stăpânului.

— V-au trimis vreo veste despre Cartea Dărilar? Îl întrebă, sperând ca Roger să-i dea un răspuns cât mai grabnic.

Geoffrey a strânse scurt de mână. Roger părea gata să-i răspundă, dar se opri când îl văzu pe Geoffrey clătinând uşor din cap. Elizabeth observă şi ea mişcarea, cu coada ochiului, şi oftă frustrată.

— Nu cred că regele s-ar bucura să audă că registrul lui de socoteli e numit „Cartea Dărilor”, remarcă Geoffrey.

Imediat ce masă se sfârşi, baronul îi spuse lui Roger:

— Du-te şi vezi de pregătirile pentru mâine.

Apoi se întoarse spre Elizabeth, propunându-i să se retragă amândoi la culcare.

Elizabeth nu întârzie să se supună.

— Şi mai e un lucru despre care vreau să-ţi vorbesc, adăugă ea, cu un uşor zâmbet.

— Şi eu am să-ţi vorbesc, replică Geoffrey.

În glasul lui nu se simţea nici o urmă de emoţie, iar Elizabeth se încruntă, îngrijorată. Când soţul ei încerca să-şi ascundă sentimentele, aşa ca acum, avea de obicei motive serioase. Ţinându-l de mână, îl urmă fără o vorbă.

După ce uşa dormitorului se închise în urma lor, se dezbrăcară unul pe altul, în tăcere. Elizabeth nu întreba nimic. Îşi cunoştea de-acum soţul destul de bine ca să ştie că-şi cumpănea cu multă grijă cuvintele înainte de a vorbi.

Geoffrey nu suflă în lumânări, ca de obicei, ci veni spre Elizabeth scăldat în lumină. O luă în braţe şi o sărută tandru.

— Să-ţi spun mai întâi vestea pe care o am pentru tine? Întrebă Elizabeth.

— Aş prefera să ţi-o dau eu pe-a mea, ca să terminăm, replică Geoffrey.

Tonul îi era aproape sălbatic, iar Elizabeth simţi imediat un gol în stomac, de teamă.

— N-am cum să-ţi spun pe ocolite, Elizabeth… începu el, mângâindu-i părul.

— Atunci, spune-mi de-a dreptul, îi propuse soţia lui, tot mai speriată cu fiece clipă.

— William m-a chemat în legătură cu Montwright, declară Geoffrey, privind-o; îi văzu nedumerirea şi se grăbi să treacă la subiect: bunicul tău a fost învinuit de trădare.

— Nu!

Refuzul ei de a crede răsună ca ţipătul unui animal rănit.

— Şi nu e numai atât, continuă Geoffrey.

Vorbea încet şi ferm, iar Elizabeth se strădui să-şi ţină cumpătul şi să-l asculte.

— Belwain a cerut custodia asupra micului Thomas. Cu toţii au ajuns la Londra, şi am fost chemat şi eu acolo. Plec mâine.

— Trebuie să vin şi eu cu tine! Declară Elizabeth. Amândoi trebuie să mergem. Te rog, îl imploră ea, nu mă lăsa în urmă, Geoffrey.

Văzându-i chinul din privire, soţului ei îi fu cu neputinţă s-o refuze.

— Da, vei veni cu mine. Este vorba de familia ta, aşa se cuvine să facem, spuse el.

Elizabeth înceu să plângă.

— Familia noastră, îl corectă ea. Ce-o să se întâmple acum? Ce va face regele?

Geoffrey o simţi cum tremură şi o strânse cu putere în braţe.

— Va asculta ce au de spus toate părţile, apoi va hotărî. Nu te teme, Elizabeth. William e un rege drept. Poţi să ai încredere în el.

— Ba nu pot! Strigă ea, ascunzându-şi faţa la pieptul lui şi plângând mai departe.

Geoffrey aşteptă să i se potolească lacrimile liniştind-o cu vorbe blânde.

— Dar în mine ai încredere? O întrebă când suspinele încetară.

— Ştii bine că da, răspunse Elizabeth.

— Atunci, dacă-ţi spun că totul va fi bine, mă crezi? Insistă soţul ei.

— Dacă aşa spui tu, te cred!

— Îţi dau cuvântul meu. Nu voi lăsa ca familiei tale să i se întâmple nici un rău.

— Dar ţie? Întrebă Elizabeth. Îmi poţi promite şi că nici tu nu vei păţi nimic?

Geoffrey fu surprins de aceste cuvinte, căci pe el nu-l pândea nici o primejdie.

— Îţi promit, răspunse. Şi acum, încearcă să dormi. Mâine pornim la drum.

Elizabeth nu uitase de vestea pe care voise să i-o împărtăşească soţului ei, şi-şi puse mâna pe pântec, cu un gest protector. Se hotărî să nu-i spună încă. Dacă ştia că-i purta copilul, n-ar mai fi lăsat-o să-l însoţească până în faţa lui William.

Închise ochii, încercând să-şi limpezească gândurile. Avea nevoie de odihnă, pentru a face faţă greutăţilor care o aşteptau. Agăţându-se de Geoffrey, începu să se roage. Să se roage ca acel coşmar pe care-l avusese să nu fie un semn rău prevestitor.

Drumul până la Londra dură trei zile încheiate. Când intrară pe domeniul lui William, Elizabeth era epuizată şi nu voia decât să-i vadă pe Elslow şi micul Thomas, dar Geoffrey nu era de acord.

— Vei face o baie, apoi ai să te odihneşti. Îi vei vedea mâine dimineaţă, hotărî el. Şi tot atunci ai să-ţi cunoşti şi regele.

Elizabeth nu voia să-l cunoască pe rege, dar nu recunoscu decât în sinea sa că se temea de el. Deşi ştia că cele mai multe dintre poveştile pe care le auzise despre William erau trase de păr, în adâncul inimii le credea pe toate.

Li se dăduse o cameră încăpătoare, cu vedere spre curte. Patul era de două ori mai mare decât cel de la Berkley Castle, iar după ce se îmbăie şi se schimbă, Elizabeth se ghemui în mijlocul lui, aşteptându-l pe Geoffrey Acesta se dusese să-i ureze bun-găsit lui William şi să afle tot ce putea despre învinuirile contra lui Elslow.

Nu se trezi decât a doua zi dimineaţă. Soţul ei lipsea din nou. Pe masa de lângă pat aştepta o tavă cu mâncare, dar Elizabeth nu se atinse de ea. Îi era prea rău de la stomac. Se îmbrăcă încet, cu grijă, ştiind că nu putea evita întâlnirea cu William. Avea să-şi dea toată silinţa de a-l face pe Geoffrey să fie mândru că o avea de soţie.

Nu peste mult, se auzi o bătaie în uşă, apoi în încăpere intră Roger.

— Unde-i Geoffrey? Îl întrebă Elizabeth, cu un tremur în voce.

Credinciosul vasal o luă de braţ şi o conduse spre uşă. Elizabeth fu surprinsă să vadă că doi dintre oamenii lui Geoffrey stăteau de strajă pe coridor.

— Soţul tău e cu regele, răspunse cavalerul. Şi bunicul tău e tot acolo.

Vedea bine cât de deznădăjduită era stăpâna lui, dar nu putea face nimic ca s-o consoleze. Şi el era la fel de îngrijorat, deşi se pricepea mai bine

să-şi ascundă emoţiile. Geoffrey nu avusese timp să-i spună nimic, aşa că Roger nu ştia ce planuri avea stăpânul său.

— S-a cerut să fii prezentă, îi mai spuse el. Regele însuşi a poruncit-o.

Cuvintele acestea o făcură pe Elizabeth să se oprească brusc.

— Al lui era glasul. Şopti ea. Nu mă pot duce, Roger. Am visat… Nu mă pot duce!

Roger n-avea idee despre ce vorbea, şi nu prea ştia cum să răspundă.

— Soţul tău vrea să-i fii alături, spuse el în cele din urmă, ştiind instinctiv că Elizabeth nu l-ar fi refuzat niciodată pe Geoffrey.

Planul său reuşi. Elizabeth îşi îndreptă umerii, străduindu-se să-şi alunge spaimă din ochi.

— Atunci, trebuie să mă duc, răspunse ea.

Îl urmă pe Roger printr-un labirint de coridoare slab luminate, până ajunseră într-o sală mare, plină de oameni. Toţi erau gătiţi splendid, iar Elizabeth bănui că erau nobili, aşteptându-şi rândul la audienţă.

Li se făcu loc să treacă. În capătul sălii se vedeau două uşi uriaşe. Elizabeth rămase cu privirea într-acolo, fără să ia în seamă comentariile şuşotite şi privirile cu care o măsurau cei de faţă.

Trei ostaşi păzeau uşa. Unul dintre străjeri îl recunoscu pe Roger, dădu scurt din cap şi le făcu semn să se apropie. Cu un scârţâit, uşa se deschise, iar Roger o pofti pe Elizabeth să intre.

— Vei sta în urma mea? Îl întrebă ea încet. Vreau să te am aproape… dacă soţul meu are nevoie de ajutor.

Roger nu-şi putu ascunde zâmbetul.

— Am să rămân lângă uşă, răspunse el.

Nu adăugă că avea s-o apere şi pe ea, nu numai pe baron. Era de datoria lui şi n-avea de ce s-o declare prin viu grai.

Elizabeth intră în sala alăturată – şi coşmarul deveni realitate.

Drept în faţă, aşezat pe un tron aurit, aflat cu trei trepte deasupra pardoselii, stătea Regele William. La baza scărilor, în stânga, se afla Geoffrey. Faţă în faţă cu el, deşi la câţiva paşi distanţă, era Elslow. Nu aveau mâinile şi picioarele puse în lanţuri.

În sala tronului mai erau şi alte persoane, dar Elizabeth nu stătu să vadă dacă recunoştea pe cineva. Îi zâmbi lui Geoffrey, apoi şi lui Elslow, în timp ce-şi continua drumul spre rege. Când ajunse lângă trepte, îngenunche şi-şi lăsă capul în piept.

— My lord, aş prezenta-o Domniei Tale pe soţia mea, Elizabeth.

Glasul lui Geoffrey răsună ferm şi limpede, iar Elizabeth distinse în el un fior de mândrie.

— Ridică-te să-ţi văd faţa, lătră William.

Glasul îi era la fel de bubuitor pe cât avea de mătăhălos şi trupul, iar Elizabeth se grăbi să se supună – şi privi în sfârşit spre chipul lui, pentru a vedea cu surprindere că-i zâmbea.

Era un uriaş, deşi avea mijlocul la fel de lat că statura, iar în ochii cu care o măsura pe Elizabeth se simţea viclenia. Privirea lui n-o intimida, şi simţi că i-o putea susţine fără nici un efort.

— Se pare că ai ales bine, fiule, îl felicită William pe Geoffrey, continuând s-o studieze pe Elizabeth.

— Sunt mulţumit, my lord.

— Iar acum, să trecem la chestiune, declară William. Chemaţi acuzatorul! Ceru el cu glas puternic.

Se uită de la Geoffrey la Elslow, apoi din nou la Elizabeth.

— Copilă, stai cu familia ta, până mă ocup eu de această problemă.

Elizabeth dădu din cap, îndoi scurt genunchiul, aruncă o privire spre bunicul ei şi zâmbi, după care trecu lângă Geoffrey, oprindu-se cât putea mai aproape de el. În sfârşit, întoarse capul din nou către rege.

Din cine ştie care pricină, suveranul râse, dând din cap de câteva ori, cu mulţumire.

— I-ai câştigat loialitatea, Geoffrey, îl lăudă el.

— Întotdeauna, răspunse baronul.

O privi pe Elizabeth zâmbind, fără să-şi ascundă plăcerea. Elizabeth avea senzaţia că pierduse o parte importantă din convorbirea lor, dar nu îndrăznea să-i pună nici o întrebare. Mai târzâu, avea să-i explice el de ce era regele atât de satisfăcut. Cu siguranţă, părea să-i înţelegă felul de a gândi.

Uşa scârţâi, iar Elizabeth îl văzu intrând pe Bewain. Expresia de pe chipul lui era îngâmfată şi victorioasă, iar Elizabeth strânse un moment braţul lui Geoffrey, ţinându-şi respiraţia. Apoi îşi dădu seama ce făcea şi-l lăsă imediat.

Geoffrey îi simţea deznădejdea, aşa că-i puse o mână pe umăr, cu un gest firesc, şi o trase spre el, ca pentru a-i dă putere şi curaj.

Cu mişcări stângace, Belwain îngenunche în faţa regelui, dar nu-şi lăsă capul în piept. William mormăi iritat, apoi spuse:

— Învinuirea pe care i-o aduci acestui Elslow e foarte serioasă. Îl acuzi de trădare, dar nu oferi nici o dovadă a vinovăţiei lui. Vreau să aud motivele.

Belwain se ridică, arătând cu degetul spre Elslow.

— Este saxon, şi toţi saxonii sunt trădători. Întotdeauna a vrut să câştige moşia Montwright, şi l-a înşelat pe vasalul Domniei Tale, Geoffrey, făcându-l să creadă că ţi-e credincios. Motivele lui sunt mincinoase. Ştiu că s-a alăturat răzvrătiţilor împotriva Domniei Tale.

— Poţi dovedi această acuzaţie? Se interesă William, aplecându-se înainte.

— Nu-ţi pot da nici o dovadă, my lord, căci singurul martor care mi-ar fi putut confirma învinuirile a fost ucis.

— Despre cine vorbeşti?

— Numele lui era Rupert, şi a fost cumnat cu soţia lui Geoffrey, Elizabeth. Era normand.

— Aha! Dădu din cap William, întorcându-se spre Geoffrey. Am auzit povestea lui Rupert. Normand sau nu, îmi fusese neloial. Iar tu, Belwain, eşti un prost dacă te gândeai să-l foloseşti ca zălog.

Întorcându-se spre Elslow, îl întrebă:

— Faci parte dintre răsculaţi?

Elslow clătină din cap, răspunzând cu glas limpede:

— Nu, my lord!

Mormăind din nou, William se întoarse către Geoffrey.

— Îl crezi? Întrebă el, pe un ton mai blând.

Geoffrey dădu din cap.

— Da, my lord.

— De vreme ce nu avem nici o dovadă, mă voi mulţumi cu judecată vasalului meu. Acuzaţia de trădare se respinge. Nu voi îngădui un duel, pentru a determina adevărul, ci voi asculta de loialul meu cavaler.

— Dar cu Montwright cum rămâne? Se smiorcăi Belwain. Îmi aparţine mie. E dreptul meu să fiu tutorele băiatului, până va creşte. Şi totuşi, arătă el cu capul spre Geoffrey, el l-a pus în locul meu pe un saxon. Legea e de partea mea.

William se rezemă de spătarul tronului, încruntat. Se lăsă tăcerea, în timp ce regele chibzuia. Elizabeth îşi privi bunicul. Furia şi sila lui la adresa lui Belwain erau vădite, iar Elizabeth îşi dădea seama că tare-ar mai fi vrut să-l înhaţe de grumaji. Stătea ţeapăn, cu pumnii strânşi. În clipa următoare, îşi dădu seama că şi ea luase aceeaşi poziţie, şi încercă să se relaxeze.

— E o hotărâre dificilă, spuse într-un târziu William. Geoffrey, mi-ai spus că nu ai încredere în Belwain, şi că ai hotărât să ţii băiatul cu tine până la vârsta maturităţii. E dreptul tău, adăugă el, dând din cap. Totuşi, ca un saxon să fie stăpân peste Montwright, e o problemă peste care nu putem trece cu una, cu două. Sunt un om drept, şi le-am dat câteva moşii saxonilor, cum bine se ştie. Totuşi, acum mi-e greu să mă hotărăsc, recunoscu regele. Nu-l cunosc pe acest saxon. Ai putea aduce argumente în favoarea hotărârii tale, Geoffrey, dar îmi ieşti ca un fiu, şi argumentele tale ar veni dintr-o inimă normandă. Iar tu, continuă el întorcându-se spre Elslow, ai putea aduce argumente ca bunic al băiatului, dar ai vorbi dintr-o inimă saxonă. Păcat că nu este aici nimeni care să nu fie nici normand şi nici saxon, ca să-mi dea un sfat.

— Ba este!

Vocea Elizabethei răsună limpede şi cu tărie. Făcu un pas de lângă soţul ei şi trecu în faţa regelui. William o privi, apoi dădu din cap, semn să continue.

— Eu nu sunt nici normandă, nici saxonă, spuse ea. Sunt şi una, şi alta. Tatăl meu era normand get-beget, iar mama mea era saxonă. Aşa că sunt jumătate din fiecare.

Zâmbi, apoi adăugă:

— Deşi tata mă numea adesea saxonă, când nu-l ascultam, iar mama jura că, eram normandă cu totul, când o supăram.

Expresia nedumerită se şterse de pe chipul regelui, care zâmbi.

— Atunci, vei declara fiecare parte a acestui caz pentru mine, iar eu am să hotărăsc, spuse el. Mai întâi, vorbeşte-mi despre saxon.

— Îţi voi spune ceea ce ştiu de la mama mea, replică Elizabeth.

Îşi împreună mâinile şi începu:

— La porunca Domniei Tale, şi la cererea tatălui meu, părinţii mei s-au căsătorit şi au primit domeniul Montwright. Bunicul meu a plecat de la

Montwright, mutându-se la Londra. La scurt timp după căsătoria părinţilor mei, mama mea a fugit la tatăl ei, ca să-i ceară protecţia. Bunicul a ascultat-o, apoi a dus-o numaidecât înapoi la soţul ei. I-a spus că lui îi aparţinea de-acum, şi trebuia să-i fie credincioasă. Bunicul şi tatăl meu au făcut pace, apoi s-au împrietenit. Ramură saxonă a familiei mele pune mare preţ pe loialitate, Rege William. Elslow a îngenuncheat în faţa Domniei Tale în ziua încoronării şi ţi-a jurat credinţă – şi ştiu că mai degrabă ar muri, decât să-şi încalce legământul.

— Iar acum, expune situaţia normanzilor, îi ceru William, cu un zâmbet încurajator, amuzat de felul Elizabethei de a-i povesti.

— Tatăl meu, îi era loial seniorului său, Geoffrey, iar când a fost ucis, Geoffrey a luat în stăpânire moşia. S-a însurat cu mine şi a dres stricăciunile. Cumnatul meu săvârşise fapta, iar Geoffrey l-a pedepsit cu moartea. Soţul meu are o gândire foarte metodică, la fel ca a tatei, şi a avut grijă să fie sigur cine era vinovatul, înainte de a-l ucide. Eu am moştenit firea repezită şi nerăbdătoare a mamei mele saxone, recunoscu ea, dar soţul meu m-a convins să învăţ să am mai multă răbdare. În cele din urmă, mi-a promis că se va face dreptate, şi s-a ţinut de cuvânt. Dacă mă întrebi cui îi sunt loială, încheie ea, ţi-aş răspunde că-i sunt loială soţului meu şi Domniei Tale, regele meu.

— Şi dacă ţi-aş cere să alegi între saxon şi normand? Întrebă regele.

Elizabeth nu-i distinse unda şăgalnică din glas şi se încruntă.

— Mi-aş alege soţul înainte de orice altceva, replică ea neîntârziat. Ştiu în adâncul inimii că soţul meu l-ar apăra pe Elslow la fel cum mă apără şi pe mine. Bunicul meu, fratele meu şi cu mine îi aparţinem acum lui Geoffrey, cu toţii, la fel cum toţi îţi aparţinem Domniei Tale. Soţul meu nu şi-ar vătăma cu nimic familia.

William dădu din cap.

— Cred că dacă toţi supuşii mi-ar fi la fel de loiali ca tine, tare mi s-ar mai uşura viaţa, o felicită el.

Apoi întoarse capul spre Belwain şi spuse:

— Nu mă voi împotrivi dorinţelor vasalului meu, Belwain. Cererea ta se respinge.

Belwain nu-şi putu stăpâni ţipătul de indignare. Chipul i se acoperi de pete roşii, în timp ce o privea pe Elizabeth cu ochii plini de ură.

Regele nu-l luă în seamă, întorcându-se acum spre Elslow.

— Nu-mi amintesc jurământul tău de credinţă, dar ştiu că în ziua încoronării mele a fost multă dezordine.

Elslow zâmbi.

— Am fost şi eu de faţă şi am văzut cu ochii mei, recunoscu el.

— Îngenunchează acum în faţa mea, saxonule, şi mai jură-mi o dată.

Elslow se supuse, ducându-şi o mână la inimă. Repetă legământul de loialitate, cu Geoffrey şi Elizabeth ca martori.

Regele era mulţumit.

— Acum, lăsaţi-mă, porunci el. Geoffrey, am să mai vorbesc cu tine, la ceasurile cinei, îi ceru. Vreau să-mi stai alături.

— Cum doreşte Domnia Ta, răspunse Geoffrey.

Făcu o plecăciune în faţa suveranului său, apoi o luă pe Elizabeth de braţ.

Soţul şi soţia nu schimbară o vorbă până ajunseră în apropierea camerei lor. Elslow şi Roger plecaseră, să caute ceva de băut şi un joc de şah.

— Mai ai cea mai mică îndoială cât mă mândresc cu tine? Întrebă Geoffrey, în faţa uşii. Ai dat dovadă de un mare curaj, Elizabeth.

— De la tine am învăţat, răspunse ea.

După ce intrară în odaie, se întoarse spre soţul ei. Camera începea să se învârtească în jurul ei – înţelegea că toate chinurile şi primejdiile luaseră sfârşit.

— Acum vezi cât de bun şi drept e regele nostru? Remarcă Geoffrey. Niciodată n-ai avut motive de teamă!

— Teamă? Niciodată nu mi-a fost teamă!

Geoffrey râse şi întinse braţele spre ea. Şi o prinse tocmai la timp. Puternică şi curajoasă lui soţie îi leşină în braţe.

— Eşti sigură?

— Sunt cum nu se poate mai sigură.

Noaptea târziu, Elizabeth stătea ghemuită la pieptul lui Geoffrey. Tocmai făcuseră dragoste, iar Geoffrey era gata să adoarmă, când Elizabeth se hotărâse să-i spună despre copil.

— Te bucuri?

— Mult de tot, răspunse el, punându-i mâna pe pântec şi sărutând-o din nou. Sunt cel mai norocos om din lume. În curând, voi avea de instruit un războinic. Va fi sănătos şi puternic, şi leit tatăl său.

— Ce modest eşti! Îl tachină Elizabeth, zâmbind.

— La întoarcerea acasă, vom merge încet, continuă Geoffrey. Trebuie să fii cu multă băgare de seamă, nevastă. Şi nu-ţi face griji în legătură cu Belwain.

— Nu-mi fac, se învoi ea. Ştiu c-ai să te ocupi şi de el când va veni vremea. Deja suferă că a pierdut ceea ce-şi dorea cel mai mult. Montwright şi Thomas au scăpat de el – pentru totdeauna.

— Eu, însă, am să-mi fac griji cât timp îmi porţi copilul. Dacă ţi se întâmplă ceva…

— Nu te frământa, îl linişti Elizabeth. Totul va fi bine. Când va sosi sorocul, voi fi şi eu la fel ca tine, Geoffrey: puternică şi curajoasă, şi-am să-mi fac datoria. Voi naşte cu cinste şi n-am să zic nici cât.

EPILOG.

Zbiera ca scoasă din minţi. Geoffrey o ţinea de mână – şi continuă s-o ţină în tot timpul ceasurilor îndelungate ale chinurilor facerii, răspunzându-i cu strigăte şi mai puternice, până când moaşa, scârbită, îl dădu afară din cameră.

Elslow, care observă totul, îi spuse lui Roger că, fără doar şi poate, era cea mai gălăgioasă naştere din istorie.

În sfârşit, Elizabeth aduse pe lume copilul şi-i dărui lui Geoffrey războinicul mult dorit. Geoffrey fu copleşit de bucurie şi recunştinţă.

Mica făptură războinică era desăvârşită. I-au pus numele Mary, în amintirea mamei lui Elizabeth.

SFÂRŞIT